Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a Nr. 2113 | 6 PAGINI — 20 BANI | Joi 16 februarie 1956

COMUNICAT

Miercuri 15 februarie a avut loc cea de a IV-a plenară lărgită a Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor. In cadrul plenarei, tovarășul Cornel Fulger, prim-secretar al C.C. al U.T.M., a prezentat raportul cu privire la sarcinile Uniunii Tineretului Muncitor în legătură cu mobilizarea tineretului la lupta pentru înfăptuirea hotărîrilor celui de al doilea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn.

La discuții au luat parte un mare număr de membri ai C.C. al U.T.M. și invitați.

Plenara a adoptat o hotărîre cu privire la sarcinile organizațiilor U.T.M. în lupta pentru aplicarea în viață a hotărîrilor celui de al doilea Congres al P.M.R. (Agerpres)

Să grăbim reparațiile în S. M. T.-uri!

La 4 februarie 1955, cu mult înainte de data planificată, S.M.T. Ciorani din regiunea Ploești a terminat repararea tractoarelor și a mașinilor agricole necesare pentru lucrările de primăvară.

Incă înainte de retragerea tractoarelor în stațiune, mergînd de la brigadă la brigadă, de la tractor la tractor, mecanicul șef și mecanicul ajutat de mecanicul controlor, de șeful de atelier și de mecanicii de sector au cercetat cu atenție motoarele, șasiurile și celelalte ansamble ale fiecărei mașini și au stabilit de ce fel de reparație au nevoie. Controlul în cîmp a adus o economie de cel puțin 10 zile și a permis totodată ca aprovizionarea cu piese necesare reparațiilor — conform constatărilor — să înceapă din vreme. Mecanizatorii au încheiat reparațiile în ziua de 4 februarie. Un mare merit revine organizației de bază U.T.M., care, sub conducerea organizației de partid, a știut să mobilizeze tinerii în întrecerea socialistă care a cuprins 80 de muncitori. La începerea reparațiilor, într-o adunare generală, utemiștii au discutat pe larg despre sarcinile din această perioadă și au hotărît să muncească astfel încît reparațiile să fie terminate la data fixată în plan. In cursul campaniei, comitetul organizației de bază U.T.M. a desfășurat o muncă politică concretă pentru îndeplinirea acestei hotărîri, folosind exemplul fruntașilor, popularizînd rezultatele obținute de cei mai buni muncitori, ca utemiștii Gheorghe Mușat, Gheorghe Zaharia, tînărul Ion D. Mitică și alții.

Rezultatele în munca de reparații, stațiunea s-a bucurat și de ajutor din afară. Baza de aprovizionare nr. 15 din Buzău s-a străduit să satisfacă la vreme cererile de materiale și piese de schimb.

La fel ca S.M.T. Ciorani și alte stațiuni fruntașe la reparații, multe S.M.T. din țară dau zor să termine pregătirile pentru primăvară, la timp și chiar mai înainte de termen. In unele locuri însă, străduințele devin zadarnice datorită lipsei de ajutor concret din partea unor organe regionale și chiar centrale. Nu se poate spune, de pildă, că la S.M.T. Buda, tot din regiunea Ploești, munca de reparații nu este bine organizată, sau că organizația de bază U.T.M. nu antrenează pe tinerii mecanizatori în întrecere. Totuși, la 9 februarie S.M.T. Buda nu-și îndeplinise planul de reparații decît în proporție de 57 la sută. Cauza este că pentru tractoarele S.R.T. nu se găsesc unele pinioane! Deși tractoarele S.R.T. sînt în exploatare încă din 1951, problema acestor pinioane n-a fost încă rezolvată, nu numai în regiunea Ploești, dar nici chiar pe scară centrală. Tot din această cauză, nu se pot repara tractoarele S.R.T. nici la alte S.M.T.-uri din regiunea Ploești, nici la S.M.T. Hagieni din regiunea Constanța etc. Serviciul Aprovizionării din Direcția Generală S.M.T. a Ministerului Agriculturii este răspunzător pentru această situație și trebuie să ia cele mai potrivite măsuri pentru a o lichida.

Firește, S.M.T.-urile care au întîrziat cu reparațiile sînt datoare să folosească toate mijloacele pentru terminarea grabnică a pregătirilor pentru primăvară. In acest scop, organizațiile de bază U.T.M. din S.M.T. mai ales din cele rămase în urmă — sînt datoare să intensifice munca în sprijinul grăbirii reparațiilor. Ele trebuie să se îngrijească mai întîi de prezența zilnică la lucru a tuturor utemiștilor și tinerilor, combătînd indisciplina, discutînd cu cei ce absentează nemotivat ori își pierd vremea în timpul orelor de muncă. Conducerile S.M.T.-urilor, organizînd mai bine munca, trebuie să ia măsuri pentru confecționarea în S.M.T. a unor piese mai simple de care duc lipsă.

Pregătirile S.M.T.-urilor pentru campania de primăvară nu cuprind doar reparațiile. O latură principală a acestor pregătiri este asigurarea terenului necesar pentru îndeplinirea planului de lucrări, o muncă politică susținută în rîndurile țărănimii muncitoare pentru transformarea socialistă a agriculturii. Incheierea contractelor nu poate fi deci privită ca o chestiune administrativă, de campanie, ci trebuie să fie mereu în atenția S.M.T.-urilor atunci cînd ajută gospodăriile colective să-și întocmească planurile de producție, cînd sprijină întovărășirile să-și alcătuiască planurile de muncă. De asemenea lucrătorii din S.M.T.-uri care încheie contracte cu țăranii muncitori, pontatorii-alimentatori și agronomii de sector — trebuie să muncească pentru a atrage cît mai mulți țărani muncitori în forme simple de cooperare, de pildă, în grupe care-și unesc parcelele în tarlale pentru folosirea în comun a tractoarelor.

De asemenea în această perioadă trebuie intensificată munca de atragere a noi și noi țărani muncitori în întovărășiri agricole și gospodării colective.

Sînt, din păcate, unele S.M.T.-uri care în mod inexplicabil privesc această sarcină ca un lucru secundar, accesoriu. S.M.T. Ciorani, fruntașă la reparații, a contractat pînă acum mai puțin de 50 la sută din sarcina de plan, iar S.M.T. Buda — doar 30 la sută. La S.M.T. Ciorani, rămînerea în urmă este „explicată" cam astfel: „Pînă acum am dat toată atenția reparațiilor; acum, după ce le-am terminat, vom intensifica munca de contractare".

Pregătirea multilaterală pentru primăvară, astfel ca în acest an să se obțină o producție agricolă sporită, în deosebi în sectorul socialist — iată sarcina care stă acum în fața S.M.T.-urilor în perioada scurtă care a mai rămas pînă la topirea zăpezilor. Tineretul, care în S.M.T.-urile noastre formează majoritatea, poate și trebuie să aducă o contribuție sporită la îndeplinirea acestor sarcini patriotice.

„Scînteia tineretului"

Lucrările celui de al XX-lea Congres al P. C. U. S.

MOSCOVA 15 (Agerpres). — TASS transmite: Congresul al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice își continuă lucrările. In ședința din dimineața zilei de 15 februarie, care a fost prezidată de I. V. Kapitonov, P. G. Moscatov, președintele Comisiei de Revizie, a prezentat raportul de activitate al Comisiei Centrale de revizie a P.C.U.S.

Analizînd situația bugetului partidului, raportorul a arătat că principalele mijloace sînt folosite pentru propaganda și agitația de partid, pentru pregătirea și ridicarea calificării cadrelor de partid, pentru întreținerea bibliotecilor de partid. Numai la cursurile și seminariile de scurtă durată organizate în țară își ridică calificarea în fiecare an aproximativ 50.000 de propagandiști. In cele 288 de universități serale de marxism-leninism studiază 149.000 de persoane, dintre care 80.000 de comuniști 33.000 de comsomoliști și 36.000 de tovarăși fără de partid. După Congresul al XIX-lea al partidului peste 34.000 de activiști de partid au fost pregătiți în școlile de partid și la cursurile anuale de pe lîngă comitetele regionale și comitetele de ținut ale partidului, în școala superioară de partid de pe lîngă C.C. al P.C.U.S. și la Academia de Științe Sociale.

Referindu-se la cercetarea scrisorilor și reclamațiilor oamenilor muncii de către organele de partid, P. G. Moscatov a subliniat că organele de partid acordă în prezent mai multă atenție acestei munci și rezolvă mai operativ problemele ridicate în aceste scrisori și reclamații.

Raportorul a subliniat în continuare că în ultimii doi ani Comitetul Controlului de Partid și-a îmbunătățit considerabil munca în ceea ce privește examinarea cererilor comuniștilor și cercetarea chestiunilor personale. Comitetul Controlului de Partid (C.C.P.) a lichidat lipsurile dezvăluite la timpul său de Comitetul Central, ca de exemplu cercetarea chestiunilor personale ale comuniștilor în lipsa acestora și examinarea chestiunilor fără ca comitetul să fie în completul său.

Partidul nostru, a spus în încheiere P. G. Moscatov, se prezintă la Congresul al XX-lea și mai unit și călit din punct de vedere ideologic. Nu încape îndoială că toate hotărîrile Congresului vor fi traduse în viață în mod activ și combativ de către întregul partid, întreaga clasă muncitoare țărănimea colhoznică și intelectualitatea populară în numele înfloririi continue a marii noastre patrii.

Congresul a trecut apoi la discutarea raportului Comitetului Central al P.C.U.S. și a raportului Comisiei Centrale de Revizie.

A luat cuvîntul E. A. Furțeva (Organizația orășenească de partid Moscova).

Importantele măsuri politice și economice care au fost înfăptuite sub conducerea Comitetului Central, a declarat ea, au consolidat și mai mult orînduirea socialistă, au întărit și mai mult alianța dintre clasa muncitoare și țărănime, prietenia dintre popoarele U.R.S.S.

E. A. Furțeva a citat fapte grăitoare, care caracterizează activitatea organizației de partid Moscova. Industria orașului, care a îndeplinit înainte de termen sarcinile celui de al 5-lea cincinal, a dat peste plan produse în valoare de peste 18 miliarde de ruble. Pe aceleași suprafețe de producție în decurs de cinci ani nivelul producției industriale a crescut cu 69%, iar productivitatea muncii cu 47,6%.

Industria capitalei are rezerve și mai mari. De aceea organizația de partid a orașului Moscova a trasat sarcina ca în anii următori să se obțină de pe suprafețele de producție existente o producție industrială aproximativ de două ori mai mare. Acest lucru trebuie să fie asigurat prin folosirea unei tehnologii noi, mai perfecționate, și printr-o mai bună organizare a producției în întreprinderi.

In cuvîntarea sa, Furțeva a rezervat un loc de seamă problemei construcțiilor de locuințe. In cursul cincinalului trecut au fost construite la Moscova locuințe cu o suprafață locativă totală de 4.305.000 metri pătrați. Problema locuințelor continuă însă să rămînă acută. Se prevede ca în cel de al șaselea cincinal să se construiască 9.000.000 metri pătrați de suprafață locativă, 200 de clădiri pentru școli, spitale cu 17.000 de paturi, cinematografe cu 22.000 de locuri etc. Constructorilor, arhitecților și sculptorilor le revine sarcina de onoare de a înălța la Moscova Palatul Sovietelor — un măreț monument în memoria lui Vladimir Ilici Lenin, întemeietorul statului sovietic și al Partidului Comunist.

Sînt proiectate vaste lucrări uriașe pentru amenajarea orașului. O deosebită atenție merită construirea conductei de gaze Stavropol-Moscova, care urmează să fie terminată încă anul acesta.

In încheiere Furțeva a arătat că la Congresul al XX-lea organizația de partid a orașului Moscova se prezintă mai unită ca oricînd în jurul Comitetului Central leninist

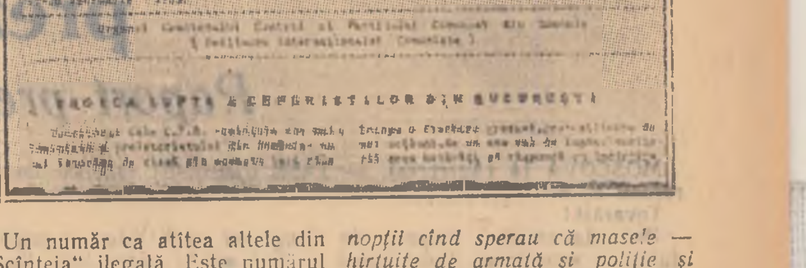
(Continuare în pag. 6-a)

Citiți în paginile 2—3—4—5

RAPORTUL DE ACTIVITATE al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice prezentat Congresului al XX-lea al partidului

Raport prezentat de tovarășul N. S. Hrușciov, prim-secretar al C. C. al P. C. U. S.

GRIVIȚA — 1933

Un număr ca atîtea altele din „Scînteia" ilegală. Este numărul 4 din februarie 1933. Un titlu sub capul ziarului: „Eroica luptă a ceferiștilor din București". Un număr obișnuit din ilegalitate al „Scînteii".

...Romînia trecea pe atunci prin perioada unei grave crize economice industriale și agricole. Burghezia și moșierimea urmăreau ieșirea din criză pe spinarea maselor muncitoare, pe calea unei mai mari înrobiri a țării noastre de către monopolurile străine. A fost pus în aplicare faimosul „plan de la Geneva" întocmit de specialiștii marilor monopoluri. Curbele de sacrificiu, scăderile de salariu și concedierile se țineau lanț. Oamenii muncii se zbăteau în foamete și mizerie cruntă. In frunte cu comuniștii, muncitorimea a pornit lupta pentru pîine, pace și libertate, împotriva înrobirii economice a țării de către imperialiști, împotriva fascizării țării. Ceferiștii și petroliștii au dus o puternică mișcare grevistă. Una din cele mai glorioase pagini din aceste lupte, au înscris-o ceferiștii de la Atelierele Grivița C.F.R. din București, la 15—16 februarie 1933.

In cuvinte emoționante descrie articolul din „Scînteia" ilegală eroismul Griviței Roșii:

„Sirena atelierelor începu să șuiere. Vibrațiile glasului său de metal avîntate deasupra capetelor împresurătorilor năvăliră în cartierul Grand, în fabricile din acest cartier, locuințele muncitorilor, răscoliră toată populația muncitorească din împrejurimile atelierelor. Muncitorii înțeleseră semnalul de alarmă, înțeleseră chemarea de luptă a ceferiștilor. Răspunsul nu întîrzie să vină. Hotărît și măreț așa cum proletariatul își manifestă solidaritatea sa. ...Spre seară o masă de peste 10.000 muncitori, femei, copii, se aflau în jurul atelierelor. Asediatorii erau la rîndul lor asediați. Alte unități militare fură aduse. In zadar. Masele rezistară cu înverșunare și nu putură fi clintite din loc. Toată ziua și toată noaptea, și în dimineața următoare masele rămaseră în jurul atelierelor. ...Muncitorii asediați în ateliere simțeau puterea și avîntul lor de luptă crescînd cu fiecare sută, cu fiecare mie de tovarăși de-ai lor ce se adăuga masei de afară. Un cor vorbitor de 200 de muncitori fu organizat în curtea atelierelor. Parole de luptă fură aruncate în masă la care răspunse corul bubuitor de mii de muncitori de afară. ...Planul guvernului și al autorităților era să aștepte pînă la miezul nopții cînd sperau că masele — hirțuite de armată și poliție și obosite — se vor risipi și atunci să dea atacul asupra atelierelor. Dar planul acesta fu zădărnicit, masele nu se împrăștiară ci dimpotrivă rîndurile lor fură îngroșate de noi sosiți. Dar încă o cauză nu mai puțin importantă împiedica punerea în aplicare a acestui plan. Către miezul nopții un soldat din trupele de împresurare din Regimentul 15 Infanterie suit pe umerii camarazilor săi se adresă celorlalți soldați „nu trageți în muncitori, camarazi! Noi nu putem fi ucigașii fraților noștri"! O detunătură — și soldatul s-a prăbușit mort la pămînt. O bestie ofițerească ucise cu un glonte de revolver pe eroicul soldat. Cuvintele soldatului ucis și executarea sa nu rămaseră fără răsunet. Refuzul de executare a ordinelor plutea în aer. Guvernul hotărî să înlocuiască aceste trupe „obosite" prin altele proaspete ceea ce îl obligă să amîne asaltul. ...In zorii zilei de joi 16 februarie fu hotărît atacul. Ca să fie siguri că de astă dată dezlănțuirea atacului nu va mai fi primejduită de atitudinea șovăielnică sau rebelă a soldaților, în primele rînduri au fost puși ofițeri și comisari îmbrăcați în uniforme soldățești ... Sfîrtecați de gloanțe, cu rîndurile rărite de secerișul de moarte al mitralierelor, muncitorii se strîngeau iar în bloc. Cu apă clocotită, cu tot ce le cădea în mînă au respins trei asalturi ale armatei. Muncitorii au fost covîrșiți de armată dar avîntul lor de luptă n-a putut fi înfrînt. In timp ce erau înconjurați de soldați, străpunși cu baionete, izbiți cu patul puștilor, tîrîți spre poartă și aruncați în camionete dinainte pregătite, ei continuau să strige lozinci de luptă... Aruncați în închisoarea cazărmii Malmaison și în beciurile poliției, plini de propriul lor sînge și de sîngele tovarășilor răpuși în luptă, muncitorii cu ochii lucind de o nebănuită hotărîre de luptă au strigat: „Nu ne e frică de moarte. Lupta noastră o vom duce mai departe".

Rîndurile acestea din „Scînteia" ilegală ne ajută să ne apropiem mai bine și să cunoaștem mai adînc paginile de eroism înscrise de clasa noastră muncitoare în februarie 1933.

Amintirea luptelor din februarie 1933 ne mobilizează la noi fapte de eroism în muncă pentru consolidarea și dezvoltarea patriei noastre, a cuceririlor revoluționare dobîndite, cuceriri pentru care și-au vărsat sîngele muncitorii revoluționari de la Grivița ca și atîția alți martiri și eroi ai clasei noastre muncitoare.

Darul ceferiștilor pentru siderurgiști

Un grup de tineri ceferiști lîngă trenul încărcat cu fier vechi.

...Prin curtea complexului „Grivița Roșie", printre liniile de tren peste tot, utemiștii și tinerii caută fier vechi. Unii tineri răscolesc sub zăpadă, strîng fierul bucată cu bucată. **„Pînă la 16 februarie vom trimite Reșiței 16 vagoane de fier vechi".** Acesta era angajamentul tinerilor ceferiști.

IN DOUĂ ZILE ANGAJAMENTUL A FOST ÎNDEPLINIT. Tinerii din complexul C.F.R. „Grivița Roșie" au adunat 11 vagoane de fier vechi. Cei de la depoul de locomotive „Chivu Stoica", București-Triaj etc. celelalte 5 vagoane.

Trenul a fost încărcat și format. Acele ceasornicelor înaintează secundă cu secundă. In hala de turnare a complexului C.F.R. „Grivița Roșie", utemistul Rădoi Dumitru care a adunat cu membrii brigăzii sale de oțelari trei vagoane de fier vechi, privește cu nerăbdare ceasul. Ei așteaptă orele 14. Atunci fiecare va rosti: „Trenul a plecat"...

...Trenul a plecat. Doar Marin Radu — secretarul organizației de bază U.T.M. de aici — mai are o ultimă misiune.

Iată-l. A ajuns în birou, a pus mîna pe telefon și a format un număr. Fata de la centrala telefonică, la dorința sa, comunică tuturor tinerilor ceferiști că angajamentul a fost îndeplinit. Peste cîteva zile, tinerii reșițeni vor turna încă cîteva șarje din acest „angajament" îndeplinit.

In legătură cu...

Nu vrem să anticipăm nimic din articolele pe care cititorii le vor găsi în publicațiile noastre cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la moartea lui Heinrich Heine. Ne-ar tenta, de pildă, să vorbim mai pe larg despre prietenia marelui poet cu Marx și Engels. De la Marx ne-a rămas această minunată expresie pentru prietenia sa cu Heine. Părăsind Parisul în februarie 1845 Marx îi scrie lui Heine: „Dintre toți oamenii de aici de care mă despart, cel mai mult mă doare despărțirea de Heine. Te-aș pune bucuros în bagajele mele"... Heine ar fi incomplect fără a-l lega de Marx și Engels după cum Gorki nu poate fi înțeles fără Lenin și Stalin. Intotdeauna, neambiționîndu-ne în vreo argumentație științific-literară, Heine și Gorki au stat împreună în inima noastră prin simplul fapt că au fost prieteni dintre cei mai intimi ai marilor noștri conducători. Actualitatea unei asemenea prietenii — dezvoltate nu „la rece", „calculat" și „cu măsură", ci hrănite ardent cu sîngele cald al ideii, — nu a pierit. In sfîrșit, cum promisesem, să nu anticipăm...

HEINE SAU A IUBI...

Vi se va vorbi mai mult și mai competent despre relațiile dintre Heine, Marx și Engels. Noi, aci, în rubrica aceasta de cîțiva quadrați tipografiești, vrem numai să punem un accent, necesar poate celor care-l iubesc pe Heine, ca și celor care azi citesc prima oară poeziile lui.

Ehrenburg ironiza ușor, nu de mult, tinerii cititori care, în faza de naivitate a dezvoltării lor sentimentale, sînt gata să copieze gesturile, gîndurile, comportarea eroilor preferați. Mărturisim „naivitatea" noastră oridecîte ori citim versuri de dragoste ale lui Heine; preferăm să fim supuși ironiei înțelegătoare a maestrului decît să păcătuim la lectura liricelor lui Heine, prin „ochi critic", „judecată rece", „luciditate", — tranșee în care se refugiază de atîtea ori cei incapabili de emoții puternice și durabile, dar care vor, totuși, să-și dea cu părerea în artă. Heine e dintre acei mari scriitori care nu poate fi citit calm, în tihnă. Ești al lui — ori nu ești al lui și răspunsul trebuie să vie imediat, cu exaltare, cu clocot, cu întreaga-ți ființă. ...Dacă ești al lui — atunci fii ca el: „Sînt sabia, sînt flacăra..." Dacă vreodată ți-a trecut prin cap că sabia poate fi ac, iar flacăra băț de chibrit aprins, atunci renunță. Dar dacă ești sigur c-ai înțeles ce-i aceea sabie, ce-i aceea flacără, dacă le-ai simțit tăietura și arsura pe piele, dacă-ți sînt clare dimensiunile lor — atunci poți merge mai departe în înțelegerea celorlalte proporții heiniene. Și vei înțelege că în dragoste Heine nu cunoaște proporții. Totul se ridică la puterea infinit: „Iubita mea-i un strop unic de soare"..., „Un zeu ești cînd iubești întîia oară / Chiar și nefericit, chiar fără rost..." sau: „Nu mă iubești, nu mă iubești / Dar nici că-mi pasă mie! / Eu sînt cînd te privesc în ochi / Stăpîn pe-o împărăție..." Și mai presus de toate, această extraordinară operație lirică:

„Cu o mînă viguroasă smulg
Cel mai înalt brad din
Norvegia
Și-l moi
In lava care fierbe-n
gura Etnei.
Și cu-n astfel
de condei gigantic scriu
Cu litere de foc
pe cerul negru:
„Mi-ești dragă, Agnes!"

Hiperbolă? Romantism? Dar cum poate fi altfel dragostea? După un asemenea gest, mai poți iubi altfel? Fără hiperbole? Fără exagerare? Fără să angajezi brazii Norvegiei și lava Etnei? Fără să angajezi soarele și imaginația? Realismul nostru exact și entuziast nu concepe dragostea decît așa, la proporții heiniene, — puterea infinit. In afara lor apar „jumătățile de măsură", „trei sferturile"... Inadmisibil. Sîntem ai lui Heine. Cînd iubim punem totul. Cel ce nu poate fi decît sincer cu tinerețea, cu sentimentele sale, cel care înțelege că a te dezvolta ca tînăr comunist n-are nimic cu conceperea unui proiect strict dimensionat cu rigla de calcul, că într-o asemenea dezvoltare spre un tip uman superior dragostea trebuie să sune plin ca o orchestră—de la viori pînă la alămuri — acela e irezistibil cucerit de Heine și nu-l va mai părăsi niciodată. Își va nota versurile lui de dragoste printre gîndurile cele mai inspirate trecute prin mintea unui om, le va învăța — fără să-și dea seama — pe de rost, îi vor apare în conștiință cînd nu se așteaptă, îl vor urmări toată viața...

Ca și Marx, noi l-am pus pe Heine în bagajele noastre...

RADU COSAȘU

ȚARA SE PREGĂTEȘTE de ALEGERI

Candidații F. D. P. se întîlnesc cu alegătorii

In toate cartierele Capitalei continuă să aibă loc numeroase adunări cetățenești în cadrul cărora alegătorii se întîlnesc cu candidații Frontului Democrației Populare, în alegerile de la 11 martie. In cadrul acestor adunări, cetățenii fac un bilanț al realizărilor obținute pînă acum în acțiunile gospodărești de ridicare și înfrumusețare a orașului București și, împreună cu candidații F.D.P., stabilesc puncte ale activității de viitor.

La școala profesională specială nr. 5, candidatul circumscripției electorale raionale nr. 155, Nicolae Marinescu, directorul adjunct al uzinelor „21 Decembrie", s-a întîlnit cu cetățenii din cartierul Vatra Luminoasă.

Cetățenii din circumscripția electorală raională nr. 185 s-au întîlnit în cadrul unei adunări care a avut loc la școala „Vasile Roaită" de pe șoseaua Chitilei cu candidatul lor, activistul sindical Nicolae Costea.

Cetățenii din circumscripțiile electorale raionale nr. 58 și nr. 88, din cartierul Dudești, s-au întîlnit cu candidații F.D.P. ai celor două circumscripții electorale — textilista Florica Dumitrescu de la fabrica „Ilie Pintilie" și muncitorul Bențion Gartenlaub de la „Tehnica Tricotajelor".

Tot în Capitală, alegătorii din cartierul gării Filaret s-au întîlnit la Casa alegătorului de la Clubul Imprimeriei C.F.R. cu muncitorul fruntaș Vasile Pușculescu de la Fabrica de chibrituri candidat al F.D.P. în circumscripția electorală raională nr. 40.

Asemenea întîlniri între candidați ai F.D.P. și alegători au avut loc în numeroase alte cartiere ale Capitalei. Prin analiza realizărilor pe tărîm obștesc obținute pînă acum și prin propuneri valoroase, sute de bucureșteni, participanți la adunări, și-au exprimat hotărîrea de a sprijini și în viitor acțiunile de ridicare și înfrumusețare a primului oraș al patriei noastre.

Tinerii artiști amatori din Căzănești în campania electorală

SLOBOZIA (de la corespondentul nostru)

Activitatea căminului cultural din comuna Căzănești este axată pe evenimentele cele mai importante din viața satului.

Acum, în perioada pregătirii alegerilor de deputați în sfaturile populare, echipa artistică a acestui cămin pregătește un frumos festival artistic pe tema alegerilor.

Echipa de teatru, formată din tinerii țărani muncitori Nicu Drăgoi, Nae Constantin, Răducanu Bucur și tinerii intelectuali Melania Dinu și Mircea Rădulescu, pregătește o manifestare cu piesa de teatru „Bulevardul împăcării" de Aurel Baranga, care înfățișează modul în care se făceau alegerile în trecut.

Alexe Dobre, directorul căminului cultural și regizor în același timp, se preocupă îndeaproape de tinerii artiști amatori, ajutîndu-i să-și interpreteze rolurile.

Va vota pentru prima oară

O tînără s-a oprit în fața Casei alegătorului din Slobozia. A citit programul afișat pe ușă, apoi a intrat sfioasă. Intîlnind pe comunistul Ștefan Berteanu, tînăra Brîndușe Frusina s-a așezat să-i povestească „necazul" ei.

— Am împlinit 18 ani. Acum voi vota prima oară și nu știu ce trebuie să fac.

Tovarășul Berteanu i-a explicat pe-ndelete cum și ce trebuie să facă.

— Mai sînt mulți tineri în orașul nostru care au devenit cetățeni majori. Au mai trecut pe aici și Curteanu Stan, Nițu Valeria, Croitoru Gheorghe, Haralambie Istrate, Olimpia Budu și alții, care de asemenea vor vota pentru prima oară. Trebuie să mergi neîntîrziat să verifici listele de alegători. Dacă ai rămas pe dinafară explică-le celor de acolo că ai împlinit 18 ani. Așa au procedat și tinerii despre care ți-am vorbit — a sfătuit-o agitatorul.

Tînăra Brîndușe Frusina a ascultat povața primită la Casa alegătorului. Acum e trecută și ea pe listele de alegători și așteaptă cu nerăbdare ziua de 11 martie cînd va da primul său vot candidaților Frontului Democrației Populare.

In cinstea alegerilor mai multe piese de schimb

PLOEȘTI (de la corespondentul nostru). — Alegerile de deputați în sfaturile populare sînt întîmpinate de tinerii muncitori de la uzinele „I. C. Frimu" Sinaia cu noi și importante realizări în procesul de producție. Sub lozinca „Cu mașinile noastre putem produce mai mult" și prin aplicarea pe scară largă a prețioaselor metode sovietice de muncă, în prima lună a acestui an cele 46 brigăzi de producție și de calitate au obținut însemnate depășiri de normă. Brigada nr. 9 de tineret din sectorul A condusă de tînărul I. H. Bucur a dat cu 150 la sută mai multe piese de schimb pentru pompele de injecție la tractoarele K. D.-35. Succese însemnate au realizat și celelalte brigăzi de tineret din sectorul A. Astfel brigada 14 condusă de tînărul Gheorghe Chiș a dat cu 60 la sută mai multe piese de schimb. S-au evidențiat în mod deosebit tinerii Ioan Bucur, Stelian Bădilă, Gheorghe Moise și utemistul Bobocea Nicolae,

LUCRĂRILE CELUI DE AL XX-LEA CONGRES AL PARTIDULUI COMUNIST AL UNIUNII SOVIETICE

RAPORTUL DE ACTIVITATE

al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice prezentat Congresului al XX-lea al partidului

Raport prezentat de tovarăşul N. S. Hruşciov, prim-secretar al C. C. al P. C. U. S.

MOSCOVA 14 (Agerpres). — TASS transmite: raportul tovarăşului N. S. Hruşciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S.

Tovarăşi!

Perioada care ne desparte de Congresul al XIX-lea al partidului nu este prea îndelungată — trei ani şi patru luni. Dar, prin volumul activităţii desfăşurate de partid, prin însemnătatea evenimentelor care s-au petrecut în acest răstimp în ţara noastră şi dincolo de hotarele ei, ea reprezintă una din perioadele importante din istoria Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, din istoria luptei sale pentru întărirea puterii patriei noastre, pentru construirea societăţii comuniste, pentru pace în întreaga lume.

În domeniul politicii interne, aceştia au fost ani în care partidul, pornind de la interesele întregului popor, analizînd critic situaţia din agricultură, din industrie, a luat o seamă de măsuri serioase pentru ca, bizuindu-se pe succesele obţinute, să facă un nou pas important înainte în dezvoltarea socialistă a ţării. Totodată, partidul a scos cu curaj la iveală lipsurile din diferite domenii ale activităţii economice, de stat şi de partid, a sfărîmat concepţiile învechite, măturînd cu hotărîre tot ce îşi trăise traiul, ce frîna mersul nostru înainte.

După cum este limpede în prezent tuturor, măsurile luate de partid au fost juste şi luate la timp. Ele au asigurat creşterea neîncetată a economiei socialiste, ridicarea continuă a bunăstării materiale şi a nivelului cultural al poporului sovietic.

În perioada la care se referă raportul s-au produs evenimente importante şi în domeniul politicii externe. Datorită consecvenţei politicii externe de pace a ţărilor lagărului socialist o anumită destindere a luat locul încordării în relaţiile internaţionale, care implică mari primejdii. Tocmai pentru că Uniunea Sovietică împreună cu prietenii săi — Republica Populară Chineză şi celelalte ţări de democraţie populară — au întreprins la timp în domeniul politicii externe o serie de acţiuni consecvente, sprijinite de toate forţele iubitoare de pace, pe arena internaţională s-au deschis perspective reale spre mai bine.

Toate acestea arată că partidul nostru ţine în mod just seama atît în politica internă, cît şi în cea externă, de cerinţele actuale şi elaborează la timp măsurile corespunzătoare acestor cerinţe. În aceasta se manifestă în chip grăitor legăturile strînse, indisolubile, ale partidului nostru cu poporul, înţelepciunea conducerii lui colective leniniste, forţa atotbiruitoare a învăţăturii marxist-leniniste pe care se bazează activitatea partidului. În toţi aceşti ani partidul a ţinut sus măreţul steag al nemuritorului Lenin. Fidelitatea faţă de leninism — iată izvorul tuturor succeselor partidului nostru. (Aplauze furtunoase).

Să examinăm situaţia internaţională şi internă a ţării noastre în perioada la care se referă raportul.

I.

SITUAŢIA INTERNAŢIONALĂ A UNIUNII SOVIETICE

Principala trăsătură a epocii noastre este ieşirea socialismului din cadrul unei singure ţări şi transformarea lui într-un sistem mondial. Capitalismul s-a dovedit neputincios să împiedice acest proces de importanţă istorică mondială. Existenţa concomitentă a două sisteme economice mondiale opuse — capitalist şi socialist — care se dezvoltă după legi diferite şi în direcţii opuse, a devenit un fapt incontestabil.

Economia socialistă se dezvoltă în direcţia satisfacerii tot mai mari a nevoilor materiale şi culturale ale tuturor membrilor societăţii, a extinderii şi perfecţionării neîncetate a producţiei pe baza tehnicii celei mai înalte, a întăririi colaborării şi într-ajutorării ţărilor socialiste.

Economia capitalistă se dezvoltă în direcţia îmbogăţirii tot mai mari a monopolurilor, a înăspririi continue a exploatării şi a scăderii nivelului de trai al maselor de milioane ale oamenilor muncii, îndeosebi în ţările coloniale şi dependente, în direcţia militarizării crescînde a economiei, a ascuţirii liniei de concurenţă între statele capitaliste, a coacerii unor noi crize şi zguduiri economice.

1. Avîntul economic continuu în U. R. S. S. şi în ţările de democraţie populară

Perioada la care se referă raportul de activitate s-a caracterizat printr-un puternic avînt al economiei naţionale în U.R.S.S., precum şi în Republica Populară Chineză, Republica Populară Polonă, Republica Cehoslovacă, Republica Populară Ungară, Republica Populară Romînă, Republica Populară Bulgaria, Republica Populară Albania, Republica Democrată Germană, Republica Populară Democrată Coreeană, Republica Populară Mongolă şi Republica Democrată Vietnam.

Ritmul de creştere al producţiei industriale în Uniunea Sovietică şi în ţările capitaliste în perioada 1929—1955 se vede din următorul tabel:

Volumul producţiei industriale în U.R.S.S. şi în ţările capitaliste

(în procente faţă de anul 1929)

Anul	1929	1937	1943	1946	1949	1950	1952	1955
U.R.S.S.	100	429	573	466	870	1082	1421	2049
Toate ţările capitaliste	100	104	—	107	130	148	164	193
printre care								
S.U.A.	100	103	215	153	164	190	210	234
Anglia	100	124	nu au fost publicate datele	118	144	153	153	181
Franţa	100	82		63	92	92	108	125
Italia	100	99		72	108	124	148	194
Germania occidentală	100	114		35	93	117	150	213
Japonia	100	169	231 *)	51	101	115	173	239

*) datele pe anul 1944.

Aceste date arată că într-un sfert de veac, sau mai exact în 26 de ani, Uniunea Sovietică, cu toate pierderile uriaşe cauzate economiei ei naţionale de către război, şi-a sporit producţia industrială de peste 20 de ori, în timp ce S.U.A., care se găseau în condiţii deosebit de favorabile, au reuşit să-şi sporească producţia numai cu ceva mai mult de două ori, iar industria lumii capitaliste, în ansamblu nu a înregistrat nici măcar o asemenea creştere.

Ţările de democraţie populară au depăşit de asemenea în măsură considerabilă statele capitaliste în ce priveşte ritmul de creştere a producţiei industriale. Nivelul antebelic al producţiei industriale a fost depăşit în 1955 în Polonia — de peste patru ori, în Bulgaria — de peste cinci ori, în Cehoslovacia — de peste două ori, în Ungaria — de trei ori şi jumătate, în Romînia — de aproape trei ori, în Albania — de peste unsprezece ori, în Republica Democrată Germană — de peste două ori.

Republica Populară Chineză, care a trecut mai tîrziu decît celelalte ţări la construirea socialismului, a reuşit să obţină succese remarcabile: în comparaţie cu nivelul antebelic maxim, producţia ei industrială a crescut de peste două ori, iar în comparaţie cu 1949 — de peste patru ori.

Realizări importante în construcţia socialistă a înregistrat şi Iugoslavia. În 1955, nivelul antebelic al producţiei industriale a fost depăşit în Iugoslavia de 2,8 ori.

Tot mai puternică devine baza industrială pe care se sprijină socialismul. Greutatea specifică a producţiei industriale a ţărilor socialismului în producţia industrială a lumii creşte neîncetat. În acest fapt îşi găseşte expresia materială procesul istoric progresist al restrîngerii sferei exploatării capitaliste, a poziţiilor mondiale ale capitalismului şi al lărgirii poziţiilor mondiale ale socialismului.

Ritmul înalt de dezvoltare a producţiei industriale este chezăşia noilor succese ale socialismului în întrecerea sa economică cu capitalismul. În ce priveşte volumul global al producţiei industriale, U.R.S.S. ocupă de pe acum locul al doilea din lume. În ce priveşte volumul producţiei de fontă, oţel, aluminiu, cupru, al construcţiei de maşini, al producţiei de energie electrică, ciment, cărbune, Uniunea Sovietică a întrecut de mult Franţa, Germania occidentală, Anglia şi în mod ferm ajunge din urmă S.U.A.

Trăsătura specifică a economiei U.R.S.S. şi a tuturor ţărilor socialismului este dezvoltarea ei multilaterală şi orientarea ei generală paşnică. Ţările socialismului manifestă o grijă permanentă pentru dezvoltarea în primul rînd a industriei grele, care este baza lărgirii neîntrerupte a întregii producţii sociale. Totodată, în aceste ţări se acordă multă atenţie avîntului agriculturii şi al industriei uşoare. Condiţiile de trai ale oamenilor muncii se îmbunătăţesc necontenit, cultura înfloreşte.

Şi mai mărete sînt perspectivele care se deschid în faţa popoarelor noastre. Nu este departe timpul cînd în U.R.S.S. vor fi puse larg în slujba omului energia atomică şi celelalte realizări ale ştiinţei şi tehnicii contemporane, se vor folosi şi mai deplin bogăţiile solului, vor fi supuse marile fluvii, vor fi valorificate noi suprafeţe uriaşe de pămînt, ceea ce va asigura un belşug de produse şi de articole de consum popular. Sîntem convinşi că într-un termen istoric scurt, marea Chină va deveni industrială, iar pe baza cooperativizării producţia ei agricolă se va ridica la un nivel înalt. Toate statele de democraţie populară vor înainta considerabil pe calea socialismului.

Dezvoltarea ţărilor socialismului se caracterizează prin deplina lor suveranitate şi independenţă atît pe plan politic cît şi pe plan economic. Totodată, unul din cele mai importante rezultate ale perioadei care a trecut este întărirea continuă a legăturilor economice şi lărgirea colaborării între statele socialiste. Între ţările socialismului s-au stabilit relaţii comerciale reciproc avantajoase, pe bază de egalitate în drepturi, schimbul de experienţă tehnică, într-ajutorarea multilaterală şi coordonarea practică a planurilor economiei naţionale.

Colaborarea economică strînsă creează posibilităţi excepţionale pentru cea mai bună folosire a capacităţilor de producţie şi a resurselor de materii prime şi îmbină în chip fericit interesele fiecărei ţări cu interesele întregului lagăr socialist. O importanţă dintre cele mai mari are totodată dezvoltarea specializării şi a cooperării. În prezent, fiecare ţară socialistă nu mai este nevoită să dezvolte neapărat toate ramurile industriei grele, aşa cum a trebuit să facă Uniunea Sovietică, care timp îndelungat a fost singura ţară a socialismului în încercuirea capitalistă. Acum, cînd există puternica comunitate a ţărilor socialiste, iar capacitatea de apărare şi securitatea lor se bazează pe forţa industrială a întregului lagăr socialist, fiecare ţară de democraţie populară din Europa se poate specializa în dezvoltarea acelor ramuri ale industriei în producţia acelor tipuri de produse pentru care dispune de cele mai favorabile condiţii naturale şi economice. Aceasta creează totodată premizele necesare eliberării unor mijloace considerabile pentru dezvoltarea agriculturii şi industriei uşoare şi pe această bază pentru satisfacerea tot mai deplină a necesităţilor materiale şi culturale ale popoarelor.

Întărindu-şi relaţiile de colaborare frăţească, ţările socialismului, se ajută în mod dezinteresat între ele în dezvoltarea economică. Relaţiile dintre ţările socialismului se deosebesc fundamental de relaţiile existente în lumea capitalistă. În prezent, potrivit tratatelor încheiate, Uniunea Sovietică ajută ţările de democraţie populară în construirea a 391 de întreprinderi şi a peste 90 de secţii şi instalaţii diferite. Noi am acordat ţărilor de democraţie populară credite pe termen lung în sumă totală de 21 de miliarde de ruble, în condiţii extrem de favorabile. Uniunea Sovietică ajută de asemenea statele prietene în organizarea producţiei şi a folosirii energiei atomice în scopuri paşnice.

Cu mare satisfacţie constatăm succesele obţinute de China în opera de industrializare socialistă. Istoria nu a cunoscut pînă acum exemple cînd un stat cu un înalt nivel de dezvoltare industrială să ajute de bună voie la industrializarea altor ţări. Dimpotrivă, grupul restrîns de ţări cu un înalt nivel de dezvoltare care s-a ridicat pe vremuri în lumea capitalistă, a împiedicat întotdeauna industrializarea altor state, mai ales a celor coloniale sau semicoloniale. Din această cauză partea covîrşitoare a ţărilor Asiei, Americii de Sud şi Africii nu are o industrie mare proprie. Uniunea Sovietică, căreia îi sînt străine asemenea scopuri, face totul pentru a ajuta poporul frate chinez să-şi creeze o industrie puternică proprie. Ţara noastră acordă sprijin Republicii Populare Chineze ca să-şi construiască numai în decursul unui singur cincinal, 156 de întreprinderi şi 21 de diferite secţii; valoarea globală a utilajului pe care noi îl livrăm în acest scop se ridică la aproape 5.600.000.000 de ruble.

În schimbul acestor livrări Uniunea Sovietică primeşte din China şi din celelalte ţări de democraţie populară fabricate care prezintă interes pentru ţara noastră, materiale şi mărfuri de consum popular exportate de obicei de aceste ţări.

Şi pe viitor ne vom acorda reciproc ajutor multilateral în dezvoltarea economiei, tehnicii, ştiinţei şi culturii. Noi vedem în aceasta datoria noastră frăţească faţă de lagărul socialismului. Cu cît va fi mai puternic întregul lagăr al socialismului cu atît mai temeinic vor fi garantate libertatea şi independenţa, înflorirea economiei şi culturii fiecărei ţări care face parte din acest mare lagăr.

Sistemul socialist merge înainte victorios, fără a cunoaşte crize şi zguduiri. El aduce mari binefaceri popoarelor ţărilor socialismului, dovedindu-şi superioritatea hotărîtoare faţă de sistemul capitalist. (Aplauze prelungite).

2. Situaţia economică în ţările capitalismului şi ascuţirea continuă a contradicţiilor sistemului capitalist

Din tabelul reprodus mai sus se poate vedea că în 1955 producţia industrială a întregii lumi capitaliste a depăşit cu 93 la sută nivelul anului 1929.

Înseamnă oare aceasta că capitalismul a reuşit să învingă contradicţiile sale interne şi să capete stabilitate? Nu, nu înseamnă. Dezvoltarea capitalismului mondial se desfăşoară într-un mod extrem de inegal şi a devenit şi mai nestabilă.

Deşi în cele mai vechi ţări ale capitalismului, ca Anglia şi Franţa, în cursul deceniului de după război industria a sporit volumul producţiei, totuşi această creştere este înceată şi contradictorie. În ţările învinse, ca Germania occidentală şi Italia, nivelul antebelic al producţiei n-a fost atins decît în anii 1949—1950, iar producţia industrială a Japoniei se află aproximativ la nivelul anului 1944. În perioada de după război în S.U.A., principala ţară a capitalismului, s-a produs în trei rînduri o restrîngere considerabilă a producţiei, iar de la sfîrşitul anului 1948 a început să se dezvolte în S.U.A. o serioasă criză economică care a fost apoi oprită temporar de cursa intensă a înarmărilor în legătură cu războiul din Coreea.

Instabilitatea producţiei industriale este însoţită de instabilitatea situaţiei financiare a majorităţii statelor capitaliste, de o acumulare uriaşă de bani hîrtie şi de deprecierea valutelor. La aceasta trebuie adăugată criza agrară dintr-o serie de ţări, precum şi stagnarea în comerţul mondial care se constată în ultimii ani pe piaţa capitalistă.

Criza generală a capitalismului continuă să se adîncească. Contradicţia de nerezolvat a capitalismului — contradicţia dintre forţele contemporane de producţie şi relaţiile de producţie capitaliste — s-a ascuţit şi mai mult. Dezvoltarea rapidă a tehnicii moderne nu neagă, ci accentuează numai această contradicţie.

Trebuie să spunem că marxist-leniniştilor le-a fost întotdeauna străină ideea potrivit căreia criza generală a capitalismului ar însemna o stagnare deplină, o sistare a producţiei şi a progresului tehnic. V. I. Lenin a arătat că tendinţa generală spre putrezire a capitalismului nu exclude progresul tehnic şi avîntul producţiei într-o perioadă sau alta. „Ar fi o greşeală să se creadă, scria Lenin, că această tendinţă spre putrezire exclude creşterea rapidă a capitalismului; nu, unele ramuri industriale, unele pături ale burgheziei, unele ţări manifestă, în epoca imperialismului, cu o forţă mai mare sau mai mică, cînd una, cînd alta dintre aceste tendinţe" (Lenin, Opere, volum 22, pag. 295, ed. P.M.R.). De aceea trebuie să urmărim cu atenţie economia capitalismului, să nu înţelegem simplist teza leninistă cu privire la intrarea în putrefacţie a imperialismului, ci să studiem tot ceea ce dă mai bun ştiinţa şi tehnica din ţările capitalismului, pentru a folosi în interesul socialismului realizările progresului tehnic mondial.

În ceea ce priveşte creşterea producţiei în ţările capitaliste în perioada de care se ocupă acest raport, nu se poate spune că ea ar fi avut loc pe o bază economică sănătoasă. Această creştere se explică prin acţiunea următorilor factori principali:

În primul rînd, prin militarizarea economiei şi cursa înarmărilor. Creşterea nu s-a produs nici pe departe în toate ramurile industriei. Industria producătoare de bunuri de consum rămîne considerabil în urmă, iar unele ramuri ale ei stagnează. Cresc numai ramurile care într-un fel sau altul sînt legate de producţia de armament. În decurs de cinci ani — între 1950 şi 1954 — cheltuielile statului pentru achitarea comenzilor militare au sporit în S.U.A. de patru ori, în Anglia de peste patru ori, în Franţa de trei ori. Este clar că ritmul neobişnuit de intens al producţiei de război s-a răsfrînt asupra nivelului general al producţiei industriale a acestor ţări.

În al doilea rînd, la creşterea producţiei a contribuit intensificarea expansiunii economice externe a principalelor state capitaliste. Pe piaţa capitalistă mondială, pentru ţări ca S.U.A., şi în parte Anglia şi Franţa, s-a creat vremelnic o situaţie favorabilă. Pentru cîţiva ani au ieşit din rîndurile ţărilor concurente Germania, Japonia şi Italia. Ruina de după război din ţările Europei occidentale a dat naştere unei nevoi acute de produse alimentare şi de alte obiecte de primă necesitate. De această situaţie au profitat la maximum S.U.A., recurgînd la „planul Marshall" şi la alte pîrghii.

În al treilea rînd, un rol însemnat a jucat înnoirea capitalului fix. Datorită crizelor şi depresiunii din anii 1930—1940, iar apoi din cauza războiului, în ţările capitaliste din Europa principalul utilaj de producţie nu a fost înnoit de fapt timp de 15—20 de ani. În aceste ţări, modernizarea capitalului fix, foarte uzat şi distrus în anii războiului, s-a desfăşurat cu adevărat abia în anii 1951—1954. Aceasta a permis să se sporească în măsură însemnată producţia de utilaj.

În sfîrşit, în al patrulea rînd, ţările capitalismului au putut să-şi ridice producţia industrială prin înăsprirea considerabilă a exploatării clasei muncitoare şi coborîrea nivelului de trai al oamenilor muncii. În cursul ultimilor patru ani, producţia anuală în medie pe cap de muncitor, în industria principalelor ţări capitaliste, a sporit cu 10—25%. Totuşi, într-o serie de ţări capitaliste salariul real este inferior celui dinainte de război din cauza urcării enorme a preţurilor mărfurilor, a majorării chiriilor şi a altor cheltuieli.

Trebuie să se ţină seama şi de povara grea a înarmărilor, aruncată pe umerii oamenilor muncii. Cheltuielile militare pe cap de locuitor au reprezentat în S.U.A. în anul bugetar 1913—1914 3,5 dolari, în 1929—1930 7 dolari, în 1954—1955 250 de dolari, adică au sporit în această perioadă de peste 70 de ori. În Anglia, cheltuielile militare pe cap de locuitor au crescut de la 1,7 lire sterline în anul bugetar 1913—1914 la 2,5 lire sterline în 1929—1930 şi la 29,3 lire sterline în 1954—1955. Aceste cheltuieli uriaşe sînt acoperite prin creşterea neîncetată a impozitelor directe şi indirecte.

Şomajul exercită o presiune puternică asupra situaţiei oamenilor muncii. În anul 1955 în perioada aşa-numitului „avînt stabil", ridicat în slăvă de economiştii burghezi, în S.U.A. se numărau, potrivit datelor oficiale, aproape 3.000.000 de şomeri totali şi peste 9.000.000 de şomeri parţiali. Potrivit datelor oficiale, în 1955 au existat în Republica Federală Germană aproape 1.000.000 de şomeri totali. În Italia, unde după război şomajul a căpătat un caracter de masă şi cronic deosebit, se numărau în 1955 2.000.000 de şomeri totali şi tot atîţia şomeri parţiali. Potrivit datelor oficiale, în 1954 în Japonia se numărau 600.000 de şomeri totali şi aproape 9.000.000 de şomeri parţiali.

Aceştia sînt factorii care au jucat un rol deosebit în dezvoltarea producţiei capitaliste în perioada de după război. În prezent, lumea capitalistă se apropie de limita cînd acţiunea stimulatoare a unui şir de factori temporari se epuizează.

Unii din aceştia, cum ar fi de pildă, înnoirea masivă a capitalului fix şi conjunctura favorabilă pe pieţele externe au fost caracteristici numai pentru perioada care a urmat imediat după războiul greu şi îndelungat. Alţii sînt, în general, capabili să provoace doar o creştere temporară a producţiei. Forţele interne ale economiei capitaliste, în baza cărora ea căuta în trecut să obţină dezvoltarea producţiei, acţionează tot mai slab. În prezent, pentru a-şi spori producţia capitalismul are nevoie tot mai mult de factori artificiali.

În baza actualei conjuncturi, în unele cercuri din occident a început să se vorbească din nou despre „prosperitate". Se fac încercări de a demonstra că teoria marxistă a crizelor s-ar fi „învechit". Economiştii burghezi trec sub tăcere faptul că numai un concurs temporar de împrejurări favorabile capitalismului a făcut să întîrzie transformarea fenomenelor de criză, care au avut loc, într-o adîncă criză economică. Chiar în prezent, în perioada unei înviorări a conjuncturii, există fenomene latente de criză. Folosirea incompletă a capacităţilor de producţie este foarte pronunţată. Stocurile de mărfuri precum şi creditul de consum au atins în S.U.A. proporţii alarmante.

Situaţia se agravează prin faptul că într-o serie de ţări capitaliste s-au acumulat cantităţi uriaşe de produse agricole care nu-şi găsesc desfacere. Guvernele, şi îndeosebi guvernul S.U.A., se străduiesc pe orice cale să reducă suprafeţele însămînţate, să reducă recoltele. Şi aceasta în timp ce în regiuni întinse din Asia de sud-est şi Africa flămînzesc milioane de oameni, şi cînd chiar în metropole există o pătură largă de oameni care se hrănesc foarte prost. Datorită faptului că producţia creşte, că are loc un oarecare progres tehnic, că intensificarea muncii se dezvoltă în ritm rapid, iar piaţa internă nu numai că nu se lărgeşte, ci dimpotrivă, se restrînge relativ, datorită tuturor acestor fapte rezultă în mod necesar noi crize şi zguduiri economice în ţările capitaliste.

Capitaliştii şi apărătorii savanţi ai intereselor lor răspîndesc „teorii" cum că crizele economice pot fi evitate prin lărgirea neîncetată a producţiei de armament. Reprezentanţii ştiinţei marxist-leniniste au arătat nu odată că acestea sînt iluzii deşarte. Cursa înarmărilor nu vindecă boala, ci o agravează. Şi cu cît militarizarea economiei va fi practicată pe scară mai largă, cu atît mai grele vor fi pentru capitalism consecinţele ei.

Reprezentanţii cercurilor capitaliste îşi pun deosebite speranţe în reglementarea economiei de către stat. Capitalul monopolist îşi subordonează direct organele de stat, trimiţînd în acestea pe reprezentanţii săi şi obligînd statul să „reglementeze" economia ţării în interesul monopolurilor. Organele de stat încearcă să menţină activitatea de afaceri — acordă corporaţiilor comenzi de miliarde, instituie înlesniri şi subsidii în favoarea lor, reglementează salariile şi preţurile la o serie de mărfuri, achiziţionează surplusurile, finanţează exportul. Dar amestecul statului în viaţa economică nu înlătură racilele fundamentale ale sistemului capitalist. Statul nu este în stare să desfiinţeze legile obiective ale economiei capitaliste, legi care provoacă anarhia în producţie şi crizele economice. Crizele rezidă în însăşi natura capitalismului, ele sînt inevitabile.

Perspectivele economiei capitaliste sînt determinate în multe privinţe de situaţia de pe piaţa mondială capitalistă. În ultimii ani s-au petrecut aici schimbări importante. Statele Unite ale Americii îşi pierd situaţia de monopol pe care o deţineau în primii ani de după război. Ca urmare a concurenţei altor ţări cota S.U.A. în exportul mondial, care a atins volumul cel mai înalt în 1947 (32,5%), a scăzut apoi brusc, ajungînd în ultimii ani la 19%. În 1947—1948, partea S.U.A. constituia aproape trei cincimi din producţia industrială a lumii capitaliste, iar acum — jumătate. S.U.A. au trecut de punctul culminant al folosirii posibilităţilor economice postbelice, iar noi pieţe nu se întrevăd. Prin urmare, nu există nici perspective pentru o nouă creştere considerabilă a producţiei.

Situaţia pe piaţa mondială capitalistă s-a agravat în mod deosebit după ce pe această piaţă au reapărut Germania occidentală şi Japonia. Aceste ţări, ca şi Anglia şi Franţa, şi-au refăcut aproape poziţiile deţinute înainte de război pe piaţa mondială. În prezent, o nouă sporire a exportului fiecărei ţări nu este posibilă decît printr-o luptă înverşunată împotriva concurenţilor. Anglia nu este mulţumită de activitatea crescîndă a Germaniei occidentale şi a Japoniei. Germania occidentală şi Japonia nu sînt mulţumite de faptul că Anglia împiedică accesul lor pe pieţele ei. Toate aceste ţări au temeiuri mai mult decît suficiente să fie nemulţumite de Statele Unite ale Americii care dezorganizează piaţa mondială făcînd comerţ unilateral, îngrădind importul de mărfuri străine pe piaţa lor, interzicînd comerţul cu Răsăritul, recurgînd la dumpingul de produse agricole şi la alte măsuri care au urmări grave pentru celelalte ţări. Lupta economică între ţările capitaliste se inteţeşte cu o forţă tot mai mare.

Ca şi înainte, principala contradicţie rămîne contradicţia dintre Statele Unite ale Americii şi Marea Britanie. Antagonismul anglo-american cuprinde un mare cerc de probleme. Sub paravanul „colaborării atlantice", concurenţii de dincolo de ocean acaparează principalele poziţii strategice şi economice ale Imperiului Britanic, caută să ocupe poziţii trainice pe liniile de comunicaţii ale imperiului, să răstoarne sistemul tarifelor preferenţiale, să-şi subordoneze zona lirei sterline. Nu este de mirare că în Anglia, ca şi în Franţa, devine tot mai puternică tendinţa de a se pune capăt situaţiei în care „colaborarea atlantică" este avantajoasă numai unui singur partener.

Situaţia pe piaţa mondială este agravată îndeosebi de renaşterea puterii economice a Germaniei occidentale. Experienţa celor două războaie mondiale arată că în lupta lor pentru pieţe monopolurile germane nu se dau în lături de la nimic. În legătură cu aceasta se agravează situaţia şi în Europa occidentală întrucît apariţia rivalului german, care se dezvoltă repede, nu prevesteşte nimic bun nici Franţei, nici Angliei, dacă în plus acesta va continua să fie împins mai departe pe drumul militarizării. Se agravează situaţia şi în interiorul Germaniei occidentale însăşi, deoarece refacerea potenţialului concernelor şi monopolurilor accentuează pericolul reînvierii acelor forţe care la timpul lor au adus la putere fascismul.

Problema pieţelor devine cu atît mai ascuţită şi pentru că limitele pieţii mondiale capitaliste se îngustează tot mai mult în legătură cu formarea noii pieţi mondiale, piaţa mondială socialistă în continuă dezvoltare. În plus, ţările slab dezvoltate care se eliberează de jugul colonial încep să-şi creeze o industrie proprie, ceea ce duce în mod inevitabil la îngustarea mai departe a pieţelor de desfacere a mărfurilor industriale. Toate acestea înseamnă că lupta în teritoriul lagărului imperialist pentru pieţe de desfacere şi sfere de influenţă se va ascuţi şi mai mult.

Totodată, actuala situaţie din ţările capitaliste se caracterizează prin ascuţirea continuă a contradicţiilor sociale.

În ciuda faptului că statele capitaliste au recurs la o legislaţie antimuncitorească deosebit de aspră, la „reglementarea" de către guvern a conflictelor de muncă, la îngrădirea drepturilor sindicatelor, în anii de după război lupta grevistă a luat o amploare şi mai mare decît înainte de război.

Datele oficiale, bineînţeles micşorate, privind 11 ţări (S.U.A., Anglia, Franţa, Germania occidentală, Japonia, Canada, Australia, Suedia, Belgia, Olanda, Argentina), arată că dacă se compară o perioadă de zece ani dinainte de război (1930—1939), cu o perioadă de zece ani de după război (1945—1954) rezultă că numărul grevelor a crescut de la 67.000 la 101.000, numărul participanţilor la greve a crescut de la 21 de milioane la 73 de milioane, iar numărul zilelor de muncă pierdute ca urmare a grevelor a crescut de la 240 de milioane la 672 de milioane. După cum vedeţi, în cei zece ani de după război, numărul grevelor depăşeşte de 1,5 ori numărul grevelor din aceeaşi perioadă dinainte de război, iar numărul participanţilor la greve şi numărul zilelor pierdute depăşeşte de cîteva ori nivelul dinainte de război. Aceasta înseamnă că lupta clasei muncitoare împotriva asupririi capitaliste devine tot mai activă şi mai dîrză. Un caracter deosebit de ascuţit şi de masă l-a luat mişcarea grevistă în Franţa, Italia, Japonia, S.U.A. şi Anglia, iar în ultimii ani şi în Germania occidentală.

O trăsătură caracteristică a perioadei postbelice o constituie acţiunile tot mai hotărîte ale clasei muncitoare în problemele politice fundamentale. Multe sindicate mari, indiferent de orientarea lor politică, se pronunţă tot mai activ pentru atenuarea încordării internaţionale, pentru încetarea cursei înarmărilor. Succese foarte mari au obţinut clasa muncitoare franceză şi italiană, Partidul Comunist Francez, comuniştii şi socialiştii din Italia în alegerile parlamentare. Aceste succese arată că partidele clasei muncitoare au binemeritat dragostea şi încrederea păturilor largi ale populaţiei din ţările lor. (Aplauze prelungite).

Ce concluzii se desprind din analiza situaţiei în ţările capitaliste?

Situaţia în lumea capitalistă se caracterizează prin dezvoltarea unor contradicţii adînci. Se accentuează contradicţia dintre caracterul social al producţiei şi forma privat capitalistă de însuşire, dintre creşterea producţiei şi reducerea cererii solvabile, contradicţie care duce la crize economice. Cresc contradicţiile dintre statele capitaliste, lupta lor pentru pieţe de desfacere şi sfere de influenţă se ascute. Cresc şi se adîncesc contradicţiile sociale, se intensifică lupta clasei muncitoare, a maselor populare largi pentru drepturile şi interesele lor vitale. Aşa dar, capitalismul se îndreaptă ineluctabil spre noi zguduiri economice şi sociale.

3. Politica imperialistă de închegare de blocuri agresive şi de aţîţare a „războiului rece". Lupta popoarelor pentru atenuarea încordării internaţionale

Tovarăşi! În perioada dintre congresele al XIX-lea şi al XX-lea ale P.C.U.S., s-au produs importante schimbări în domeniul relaţiilor internaţionale.

Curînd după terminarea celui de-al doilea război mondial, în politica Statelor Unite ale Americii, Angliei şi Franţei a început să se simtă tot mai puternic influenţa cercurilor reacţionare, militariste, au precumpănit tendinţele acestor cercuri de a-şi impune voinţa altor ţări cu ajutorul presiunii economice şi politice, al ameninţărilor şi al provocărilor războinice. Această orientare a căpătat denumirea de politică „de pe poziţii de forţă". În ea şi-au găsit expresie tendinţele celor mai agresive cercuri ale imperialismului contemporan de a-şi instaura dominaţia mondială, de a reprima mişcarea muncitorească, mişcarea democratică şi cea de eliberare naţională, şi-au găsit expresia planurile de aventuri războinice împotriva lagărului socialismului.

Atmosfera internaţională a fost otrăvită de psihoza războiului. Cursa înarmărilor a început să ia proporţii tot mai monstruoase. Pe teritoriile unor state situate la mii de kilometri de frontierele S.U.A. au fost create numeroase baze militare americane mari, al căror tăiş este îndreptat împotriva U.R.S.S. şi a ţărilor de democraţie populară. Împotriva ţărilor lagărului socialist a fost pornit un aşa numit „război rece". A început să fie aţîţată în mod artificial neîncrederea între state, iar popoarele să fie asmuţite unul împotriva altuia. A fost dezlănţuit sîngerosul război din Coreea, s-a prelungit timp de mulţi ani războiul din Indochina.

Inspiratorii „războiului rece" au pornit pe calea creării de blocuri militare. În pofida voinţei popoarelor, numeroase ţări au fost atrase în grupări agresive închise: Blocul nord-Atlantic, Uniunea Europei occidentale, S.E.A.T.O. (blocul militar pentru Asia de sud-est), pactul de la Bagdad.

Organizatorii blocurilor militare afirmă că se unesc, chipurile, în scopuri defensive, pentru a se apăra de „primejdia comunistă". Aceasta este însă o făţărnicie grosolană. Din istorie se ştie că puterile imperialiste au recurs întotdeauna la închegarea de blocuri militare ori de cîte ori puneau la cale o reîmpărţire a lumii. În prezent lozinca „anticomunismului" este din nou folosită ca o perdea de fum, care camuflează pretenţiile unei puteri la dominaţia mondială. Nou este aici faptul că, prin crearea a tot felul de blocuri

(Continuare în pag. 3-a)

Continuarea raportului tovarăşului N. S. HRUŞCIOV

Urmare din pag. 2-a)

şi pacte, S.U.A. vor să-şi consfinţească situaţia dominantă în lumea capitalistă, să reducă pe toţi partenerii lor din cadrul blocurilor la situaţia de executanţi docili ai voinţei lor.

Inspiratorii politicii „de pe poziţii de forţă" afirmă că această politică va face, chipurile, cu neputinţă un nou război, deoarece va asigura un „echilibru de forţe" pe arena mondială. Acest punct de vedere are o largă circulaţie printre oamenii de stat din occident. Este cu atît mai important să fie demascat pînă la capăt sensul lui adevărat.

Pacea poate fi oare consolidată cu ajutorul cursei înarmărilor? S-ar părea că formularea însăşi a acestei probleme este ceva absurd. Or, adepţii politicii „de pe poziţii de forţă" prezintă cursa înarmărilor ca reţetă principală... pentru menţinerea păcii! Este evident că dacă are loc o rivalitate între state în domeniul sporirii puterii militare, pericolul unui război nu se micşorează, ci creşte.

Cursa înarmărilor, politica „de pe poziţii de forţă", înjghebarea de blocuri agresive, „războiul rece" — toate acestea n-au putut să nu agraveze, şi au agravat într-adevăr, situaţia internaţională. Aceasta a fost una din direcţiile evoluţiei evenimentelor mondiale în perioada la care se referă raportul.

Tot în aceşti ani însă, pe arena internaţională au avut loc şi alte procese care au arătat că nu se poate spune nici pe departe că în lumea contemporană totul este supus atotputerniciei cercurilor monopoliste.

O importanţă hotărîtoare are întărirea neîncetată a forţelor socialismului, democraţiei şi păcii, a forţelor mişcării de eliberare naţională. In această perioadă, poziţiile politicii externe a Uniunii Sovietice, Republicii Populare Chineze şi a celorlalte ţări socialiste, s-au consolidat şi mai mult, iar prestigiul şi legăturile lor internaţionale au crescut nemăsurat. Lagărul internaţional al socialismului exercită o influenţă mereu crescîndă asupra evoluţiei evenimentelor mondiale.

Forţele păcii au sporit considerabil o dată cu apariţia pe arena mondială a unui grup de state iubitoare de pace în Europa şi Asia, care au proclamat ca principiu al politicii lor externe neparticiparea la blocuri. Cercurile politice conducătoare ale acestor state consideră pe drept cuvînt că participarea la grupări militare imperialiste închise nu face decît să agraveze primejdia atragerii acestor ţări în aventurile războinice ale forţelor agresive, le împinge în vîrtejul nefast al cursei înarmărilor.

Ca urmare, pe arena internaţională s-a creat o vastă „zonă a păcii", care include atît statele socialiste, cît şi state nesocialiste iubitoare de pace din Europa şi Asia. Această zonă cuprinde imense întinderi ale globului, pe care locuiesc aproape un miliard şi jumătate de oameni, adică majoritatea populaţiei planetei noastre.

Asupra desfăşurării evenimentelor internaţionale a avut o influenţă profundă activitatea intensă a celor mai largi mase populare pentru apărarea păcii. N-a existat în istorie o perioadă care să poată fi comparată cu perioada actuală prin amploare şi nivelul de organizare a luptei maselor populare împotriva primejdiei de război.

Partidele comuniste care, ca şi în trecut, s-au aflat în toţi aceşti ani în primele rînduri ale luptei pentru menţinerea păcii, pentru interesele vitale ale oamenilor muncii şi independenţa naţională a ţărilor lor, s-au dovedit a fi luptătorii cei mai activi şi consecvenţi împotriva pericolului de război şi a reacţiunii. In ultimii ani, comuniştii din ţările capitaliste au avut de înfruntat multe greutăţi şi vicissitudini. Partidele comuniste au ştiut însă să facă faţă cu cinste acestor încercări.

In acelaşi timp, numeroase alte cercuri sociale acţionează de pe poziţii antirăzboinice. Desigur că eficacitatea acestor acţiuni ar fi şi mai mare dacă diferitele forţe care apără cauza păcii ar bi-rul o anumită răzleţire. O însemnătate excepţională capătă problema unităţii clasei muncitoare, a sindicatelor ei, unitatea de acţiune a partidelor ei politice — a comuniştilor, a socialiştilor şi altor partide muncitoreşti.

Multe nenorociri ale lumii contemporane îşi au rădăcina în faptul că în numeroase ţări clasa muncitoare rămîne de mulţi ani scindată, iar diferitele sale detaşamente nu acţionează într-un front unit, ceea ce nu convine decît forţelor reacţiunii. Or, după părerea noastră, în prezent se deschide o perspectivă de a schimba această situaţie. Viaţa a pus la ordinea zilei multe probleme de acest gen, care nu numai că reclamă o apropiere, o colaborare a tuturor partidelor muncitoreşti, dar creează totodată posibilităţi reale pentru această colaborare. Principala problemă este aceea a preîntîmpinării unui nou război. Dacă clasa muncitoare va acţiona ca o singură forţă organizată, dacă ea va da dovadă de o voinţă fermă, nu va fi război.

Toate acestea impun o răspundere istorică tuturor activiştilor mişcării muncitoreşti. Interesele luptei pentru pace cer ca, lăsîndu-se la o parte acuzaţiile reciproce, să se găsească puncte de contact şi pe această bază să se elaboreze principii de conlucrare. Totodată este cu putinţă şi necesară conlucrarea şi cu acele cercuri ale mişcării socialiste care au alte vederi decît noi în problema formelor de trecere la socialism. Sînt în aceste cercuri destui care, deşi sînt de bună credinţă, greşesc în această problemă, dar aceasta nu constituie un obstacol în calea conlucrării. In prezent numeroşi social-democraţi se pronunţă pentru o luptă activă împotriva pericolului de război şi a militarismului, pentru o apropiere de ţările socialiste, pentru unitatea mişcării muncitoreşti. Salutăm sincer pe aceşti social-democraţi şi sîntem gata să facem tot ce este necesar pentru unirea eforturilor noastre în lupta pentru cauza nobilă a apărării păcii şi intereselor oamenilor muncii.

Intreaga evoluţie a evenimentelor internaţionale din ultimii ani dovedeşte că la lupta pentru menţinerea păcii s-au ridicat mari forţe populare. Cercurile guvernante imperialiste nu pot să nu ţină seama de acest fapt. Reprezentanţii mai clarvăzători ai acestor cercuri încep să recunoască că politica „de pe poziţii de forţă" nu a putut exercita presiuni asupra ţărilor împotriva cărora era îndreptată, că ea a dat faliment. Totodată, această politică apasă ca o povară grea asupra maselor populare din lumea capitalistă şi a accentuat nemulţumirea lor. Majoritatea covîrşitoare a omenirii respinge politica „de pe poziţii de forţă" ca o politică aventuristă şi antipopulară care agravează pericolul de război.

Sub influenţa acestor fapte incontestabile, în cercurile influente din occident încep să apară semnele unei anumite dezmeticiri. Tot mai mulţi oameni din aceste cercuri îşi dau seama ce joc periculos pentru destinele capitalismului poate fi un război împotriva ţărilor lagărului socialist. Nu încape îndoială că dacă cercurile guvernante din ţările capitaliste vor îndrăzni să dezlănţuie un asemenea război, clasa muncitoare şi masele muncitoare largi din aceste ţări vor trage concluzii decisive în privinţa orînduirii care împinge periodic popoarele în războaiele sîngeroase. Nu este întîmplător faptul că în ultimul timp putem auzi tot mai des personalităţi cunoscute din ţările burgheze recunoscînd sincer că într-un război în care s-ar folosi arma atomică „nu va exista învingător". Aceste personalităţi nu se decid încă să declare că dacă va dezlănţui un nou măcel mondial, capitalismul îşi va găsi mormîntul în el, dar ele sînt nevoite de pe acum să recunoască deschis că lagărul socialist este de neînvins!

Poziţiile forţelor imperialiste slăbesc nu numai pentru că politica agresivă este respinsă de popoarele ţărilor lor, ci şi pentru că, în ultimul deceniu, imperialismul a suferit o înfrîngere şi în Orient, unde se năruie temeliile seculare ale colonialismului şi unde popoarele pornesc cu tot mai mult curaj să-şi hotărască singure destinele.

4. Destrămarea sistemului colonial al imperialismului

Revoluţia Socialistă din Octombrie a dat o lovitură dintre cele mai puternice sistemului colonial al imperialismului. Sub influenţa Marelui Octombrie, lupta de eliberare naţională a popoarelor coloniale s-a desfăşurat cu o forţă deosebită, a continuat în toţi anii următori şi a dus la o criză profundă a întregului sistem colonial al imperialismului.

Un factor important al intensificării luptei de eliberare în ţările coloniale şi dependente a fost zdrobirea Germaniei fasciste şi a Japoniei imperialiste în cel de-al doilea război mondial. Victoria forţelor democratice asupra fascismului a insuflat popoarelor din ţările asuprite încredere în posibilitatea eliberării lor.

Sistemul colonial a primit o nouă lovitură uriaşă din partea revoluţiei victorioase din China, care a însemnat o înfrîngere din cele mai grele a imperialismului.

India — a doua ţară din lume ca populaţie — şi-a cucerit independenţa de stat. Au dobîndit independenţa Birmania, Indonezia, Egiptul, Siria, Libanul, Sudanul şi o serie de alte ţări, în trecut coloniale. Aşa dar, în decursul ultimilor zece ani s-au eliberat de sub jugul dependenţei coloniale şi semicoloniale peste 1.200.000.000 de oameni, adică aproape jumătate din populaţia globului.

Destrămarea sistemului colonial al imperialismului este un eveniment istoric-mondial al perioadei de după război. Se desfăşoară un măreţ proces de renaştere a popoarelor pe care timp de sute de ani colonialiştii le-au ţinut departe de drumul larg al dezvoltării societăţii omeneşti. In rîndul marilor puteri au intrat China populară şi Republica independentă India. Are loc un avînt politic şi economic al popoarelor din Asia de sud-est şi din Orientul arab. A început procesul trezirii popoarelor Africii. S-a intensificat mişcarea de eliberare naţională în Brazilia, Chile şi celelalte ţări ale Americii Latine. Deznodămîntul războaielor din Coreea, Indochina şi Indonezia a arătat că nici chiar cu ajutorul intervenţiei armate imperialiştii nu sînt în stare să înfrîngă popoarele care pornesc cu hotărîre la lupta pentru o viaţă liberă, independentă. In prezent, problema lichidării totale a ruşinosului sistem al colonialismului s-a şi pus la ordinea zilei ca o problemă din cele mai acute şi actuale.

A început noua perioadă a istoriei mondiale, perioadă prezisă de Lenin, cînd popoarele Orientului iau parte activă la hotărîrea destinelor întregii lumi, devin un nou factor puternic în relaţiile internaţionale. Spre deosebire de perioada antebelică partea covîrşitoare a ţărilor Asiei acţionează acum pe arena mondială ca state suverane sau ca state care îşi apără cu dîrzenie dreptul la o politică externă de sine stătătoare. Relaţiile internaţionale au depăşit cadrul relaţiilor dintre statele populate îndeosebi cu popoare de rasă albă şi încep să capete caracterul unor relaţii cu adevărat mondiale.

Cucerirea libertăţii politice de către popoarele fostelor colonii şi semicolonii este prima şi principala premiză a independenţei lor depline, adică a obţinerii independenţei economice. Ţările Asiei care s-au eliberat păşesc pe calea creării unei industrii proprii, a pregătirii unei intelectualităţi tehnice proprii, a ridicării nivelului de trai al poporului, a restabilirii şi dezvoltării culturii lor naţionale seculare. In faţa ţărilor care au pornit pe drumul unei dezvoltări independente se deschid perspectivele istorice spre un viitor mai bun.

Pentru crearea unei economii naţionale independente şi ridicarea nivelului de trai al popoarelor lor, aceste ţări, deşi nu fac parte din sistemul mondial socialist, pot să se folosească de realizările acestuia. Acum, ele nu trebuie să se ploconească în faţa foştilor lor asupritori pentru a obţine utilaj modern. Acest utilaj ele îl pot obţine din ţările socialismului, fără a-şi asuma în schimb vreo obligaţie cu caracter politic sau militar.

Insuşi faptul existenţei Uniunii Sovietice şi a celorlalte ţări din lagărul socialist, hotărîrea lor de a ajuta ţările slab dezvoltate în dezvoltarea lor industrială pe bază de egalitate în drepturi şi avantaje reciproce, constituie un serios obstacol în calea politicii colonialiste. Imperialiştii nu mai pot privi ţările slab dezvoltate, exclusiv din punctul de vedere al posibilităţii de a stoarce profituri maxime. In relaţiile lor cu aceste ţări ei sînt nevoiţi să facă concesii.

Dar încă nu toate ţările s-au eliberat de jugul colonial. In stare de dependenţă colonială şi semicolonială continuă să se afle o mare parte a continentului african, unele ţări din Asia, precum şi din America centrală şi de sud. Ele continuă să fie menţinute ca anexe agrare şi de materii prime ale ţărilor imperialiste. Nivelul de trai al populaţiei din ţările dependente continuă să rămînă extrem de scăzut.

Cresc contradicţiile şi se intensifică lupta între puterile coloniale pentru sfere de influenţă, surse de materii prime şi pieţe de desfacere a mărfurilor. S.U.A. se străduiesc să acapareze posesiunile coloniale ale puterilor europene. Vietnamul de sud trece din mîinile Franţei în mîinile S.U.A. Se desfăşoară ofensiva monopolurilor americane împotriva posesiunilor franceze, belgiene şi portugheze din Africa. Se ştie că în trecut, bogăţiile de petrol ale Iranului se aflau în întregime în mîinile englezilor, iar nu de mult aceştia au fost nevoiţi să le împartă cu americanii şi lupta se dă în prezent pentru înlăturarea totală a englezilor de către monopoliştii americani. Creşte influenţa americană în Pakistan şi în Irak, sub paravanul „liberei iniţiative".

Profitînd de situaţia lor dominantă în ţările din America centrală şi de sud, monopolurile americane imprimă economiei multora dintre ele un caracter unilateral monstruos, extrem de dezavantajos pentru populaţie, frînează dezvoltarea lor industrială, le încătuşează în lanţurile grele ale dependenţei economice.

In scopul de a-şi menţine, iar pe alocuri şi în scopul de a-şi restabili dominaţia de odinioară, puterile coloniale recurg la reprimarea — prin forţa armelor — a popoarelor din colonii, reprimare osîndită de istorie. Ele recurg la forme noi de înrobire colonială sub paravanul aşa-numitului „ajutor" acordat ţărilor slab dezvoltate, ajutor care dă colonialiştilor avantaje foarte mari. Să luăm, de pildă, Statele Unite ale Americii. Se ştie că Statele Unite ale Americii acordă un asemenea „ajutor" în primul rînd sub formă de livrări de armament american statelor slab dezvoltate. Aceasta dă monopolurilor americane posibilitatea de a da de lucru industriei proprii pe seama comenzilor militare. Apoi, producţia industriei de război în valoare de miliarde obţinută pe seama bugetului, pe seama contribuabililor americani, este expediată ţărilor slab dezvoltate. Statele care primesc un asemenea „ajutor" sub formă de armament, ajung în mod inevitabil în stare de dependenţă, pornesc pe calea sporirii efectivelor armatelor lor, ceea ce atrage după sine creşterea impozitelor, scăderea nivelului de trai al populaţiei din ţările slab dezvoltate.

Monopoliştii sînt interesaţi în continuarea politicii „de pe poziţii de forţă", lor nu le convine lichidarea „războiului rece". De ce? Pentru că aţîţarea isteriei războinice serveşte ca mijloc de justificare a expansiunii imperialiste, ca mijloc de intimidare a maselor populare, de întunecare a conştiinţei lor, în scopul de a justifica majorarea impozitelor care sînt apoi folosite pentru comenzi militare şi pentru a umple buzunarele miliardarilor. Astfel, „războiul rece" constituie un mijloc de menţinere a industriei de război la un înalt nivel şi de stoarcere a unor uriaşe profituri.

Fireşte că aşa-numitul „ajutor" destinat ţărilor slab dezvoltate este acordat în anumite condiţii politice, în condiţiile atragerii acestor ţări în blocurile militare agresive, ale semnării unor pacte militare comune, în condiţiile sprijinirii politicii externe americane, îndreptată spre cucerirea dominaţiei mondiale sau, după cum spun înşişi imperialiştii americani, a „conducerii mondiale".

S.E.A.T.O., pactul de la Bagdad, sînt nu numai grupări militare şi politice agresive, ci şi un instrument de înrobire, o nouă formă de exploatare — colonială prin caracterul ei — a ţărilor slab dezvoltate. Este doar limpede pentru toată lumea că nu Pakistanul şi Tailanda, în cadrul S.E.A.T.O. şi nu Irakul, Iranul şi Turcia în cadrul pactului de la Bagdad conduc politica.

Crearea unor asemenea blocuri şi opunerea unor ţări altora reprezintă de asemenea unul din mijloacele de dezbinare a ţărilor slab dezvoltate din punct de vedere economic, o continuare a politicii colonialiştilor „dezbină şi domneşte", politică de mult cunoscută. Prin intermediul pactului de la Bagdad ei încearcă să submineze unitatea ţărilor Orientului arab. Prin intermediul S.E.A.T.O. ei încearcă să dezbine ţările din Asia de sud-est.

Lupta popoarelor din ţările Orientului împotriva participării la blocuri este o luptă pentru independenţa naţională. Nu este întîmplător faptul că majoritatea covîrşitoare a ţărilor Asiei de sud-est, Orientul Apropiat şi Mijlociu a respins încercările perseverente ale puterilor occidentale de a le atrage în grupări militare închise.

In ciuda tuturor sforţărilor de a băga zîzanii atît între popoarele ţărilor slab dezvoltate, cît şi între aceste popoare şi popoarele lagărului socialist, prietenia şi colaborarea între ele se întăresc tot mai mult. Conferinţa de la Bandung a celor 29 de ţări ale Asiei şi Africii a demonstrat în mod grăitor creşterea solidarităţii popoarelor Orientului. Hotărîrile ei au oglindit voinţa sutelor de milioane de oameni din Orient. Ea a dat o puternică lovitură planurilor colonialiştilor şi agresorilor.

Creşte şi se întăreşte prietenia şi colaborarea dintre popoarele Orientului care au scuturat jugul colonial şi popoarele ţărilor socialismului. Lucrul acesta a fost demonstrat în mod grăitor de vizitele reprezentanţilor Indiei şi Birmaniei în Uniunea Sovietică şi de vizita reprezentanţilor Uniunii Sovietice în India, Birmania şi Afganistan. Ca urmare a acestor vizite s-a confirmat comunitatea de vederi ale Uniunii Sovietice şi Republicii India, una din marile puteri ale lumii, precum şi Birmaniei şi Afganistanului, în problema fundamentală a vieţii internaţionale actuale — problema menţinerii şi consolidării păcii generale şi a independenţei naţionale a tuturor statelor.

Primirea excepţional de caldă şi cordială făcută reprezentanţilor marelui popor sovietic, a demonstrat în chip grăitor încrederea şi dragostea profundă a maselor largi populare din ţările Orientului faţă de Uniunea Sovietică. Arătînd izvoarele acestei încrederi, ziarul egiptean „Al Ahbar" scria recent în mod cu totul justificat: „Rusia nu încearcă să cumpere conştiinţa popoarelor, drepturile şi libertatea lor. Rusia a întins popoarelor mîna şi a spus că popoarele înşişi trebuie să dispună de soarta lor, că ea recunoaşte drepturile şi aspiraţiile lor şi nu le cere să participe la pacte sau blocuri militare". Milioane de oameni salută cu căldură ţara noastră pentru lupta sa intransigentă împotriva colonialismului, pentru politica sa de egalitate în drepturi şi prietenie între toate popoarele, pentru politica sa externă consecventă de pace.

5. Uniunea Sovietică în lupta pentru întărirea păcii şi securităţii internaţionale

Uniunea Sovietică, credincioasă principiilor leniniste ale politicii externe de pace, a promovat în mod activ o politică îndreptată spre slăbirea încordării internaţionale şi consolidarea păcii, obţinînd pe acest drum mari succese. Voi aminti direcţiile cele mai importante în care s-a dezvoltat iniţiativa de pace a Uniunii Sovietice.

In primul rînd, îmbunătăţirea relaţiilor dintre marile puteri.

In al doilea rînd, lichidarea focarelor de război ce au existat în Orient şi neadmiterea apariţiei unor noi focare de război şi de conflicte în Europa şi Asia.

In al treilea rînd, reglementarea relaţiilor cu o serie de state în scopul slăbirii încordării în Europa (normalizarea relaţiilor cu Iugoslavia frăţească, încheierea tratatului de stat cu Austria, stabilirea de relaţii diplomatice între U.R.S.S. şi Republica Federală Germană etc.).

In al patrulea rînd, căutarea de noi căi pentru rezolvarea unor probleme, ca, de pildă, crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa, dezarmarea, interzicerea armei atomice, problema germană etc.

In al cincilea rînd, apropierea hotărîtă cu toate statele care se situează pe poziţia menţinerii păcii.

In al şaselea rînd, lărgirea pe toate căile a contactelor şi legăturilor internaţionale în toate domeniile: contactul personal al oamenilor de stat sovietici cu oamenii de stat din alte ţări, contacte şi relaţii între reprezentanţii partidului nostru şi reprezentanţii partidelor muncitoreşti din alte ţări, între uniunile sindicale, lărgirea schimbului de delegaţii parlamentare, obşteşti şi alte delegaţii, dezvoltarea comerţului şi a altor legături economice, a turismului, lărgirea schimbului de studenţi.

Iniţiativa de pace a U.R.S.S. a devenit unul din cei mai importanţi factori care exercită o uriaşă influenţă asupra mersului evenimentelor internaţionale.

La succesul iniţiativei de pace a Uniunii Sovietice au contribuit în mare măsură sprijinul şi acţiunile comune ale tuturor ţărilor iubitoare de pace. Un rol deosebit de important în acest domeniu l-a avut şi îl are marea Republică Populară Chineză, care a făcut atît de mult pentru încetarea vărsării de sînge în Coreea şi Indochina şi care a prezentat cunoscuta propunere cu privire la un pact al păcii colective în Asia. O contribuţie de seamă la cauza întăririi păcii în Asia şi în întreaga lume a adus marea Republică India. Acţiunile U.R.S.S. pentru însănătoşirea situaţiei internaţionale au fost sprijinite cu căldură de milioane de oameni simpli din toate ţările.

Eforturile statelor şi popoarelor iubitoare de pace nu au fost zadarnice. Pentru prima oară în anii de după război s-a ajuns la o anumită slăbire a încordării internaţionale. In această situaţie a devenit cu putinţă ţinerea conferinţei de la Geneva a şefilor guvernelor celor patru puteri. Această conferinţă a arătat viabilitatea şi justeţea metodei tratativelor între ţări. Ea a confirmat punctul de vedere al U.R.S.S. că pe calea tratativelor pot fi rezolvate problemele cele mai complicate din relaţiile internaţionale, dacă se manifestă o năzuinţă reciprocă spre colaborare şi înţelegere.

In prezent sînt anumiţi oameni care încearcă să înmormînteze „spiritul Genevei". După cum arată faptele, anumite cercuri din occident nu au renunţat încă la speranţa de a exercita presiuni asupra Uniunii Sovietice şi de a-i smulge concesii unilaterale. Este însă timpul să se înţeleagă că aceste calcule sînt nereale. Uniunea Sovietică a făcut mult pentru apropierea poziţiilor marilor puteri. Acum este rîndul S.U.A., Angliei şi Franţei. Acest lucru nu înseamnă desigur că Uniunea Sovietică va renunţa la noi eforturi pentru atenuarea încordării în relaţiile internaţionale şi întărirea păcii. Dimpotrivă, întrucît a apărut posibilitatea de apropiere a poziţiilor puterilor într-o serie de importante probleme internaţionale, Uniunea Sovietică va tinde cu mai multă perseverenţă spre stabilirea încrederii reciproce şi a colaborării între toate ţările şi în primul rînd între marile puteri. Eforturile egale şi concesiile reciproce sînt condiţii absolut necesare în relaţiile dintre marile puteri. Metoda tratativelor trebuie să devină unica metodă de rezolvare a problemelor internaţionale.

Asigurarea securităţii colective în Europa, asigurarea securităţii colective în Asia, dezarmarea — iată trei probleme deosebit de importante a căror rezolvare poate crea o bază pentru o pace trainică şi îndelungată.

Crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa ar corespunde intereselor vitale ale tuturor ţărilor mari şi mici din Europa şi ar constitui totodată o garanţie trainică a păcii în întreaga lume. In acelaşi timp, aceasta ar permite să se rezolve şi problema germană. Situaţia actuală în care se află această problemă nu poate să nu stîrnească alarmă. Germania continuă să rămînă scindată; se forţează înarmarea Germaniei occidentale.

Nu este un secret faptul că refăcînd militarismul german, fiecare din cele trei puteri occidentale urmăreşte propriile sale scopuri. Dar cine cîştigă de pe urma acestei politici mioape? În primul rînd forţele imperialiste din Germania occidentală. Printre cei care pierd, trebuie situată pe primul loc Franţa. Printr-o astfel de politică se fac încercări de a o coborî la nivelul unei puteri de rangul al treilea. Se conturează cu tot mai multă claritate o nouă axă — Washington-Bonn — care agravează pericolul de război.

În actuala situaţie există reale posibilităţi de a rezolva problema germană într-un alt mod, în interesul păcii şi securităţii popoarelor, inclusiv în interesul poporului german. Puterea statului sovietic iubitor de pace a crescut fără precedent. Ţările din Europa de sud-est, care pe vremuri erau furnizoare de materii prime şi de rezerve umane pentru Germania, reprezintă împreună cu U.R.S.S. o barieră trainică împotriva unei eventuale agresiuni a revanşarzilor germani. Austria, în trecut aliata Germaniei, a proclamat politica de neutralitate. În toate ţările din Europa occidentală acţionează forţe iubitoare de pace. Chiar în Germania raportul de forţe este altul. Republica Democrată Germană, care nu doreşte război, s-a întărit în aşa măsură, încît în prezent nu se mai poate vorbi de rezolvarea problemei germane fără participarea ei, sau pe seama intereselor ei. In Republica Federală Germană clasa muncitoare de multe milioane împreună cu celelalte forţe patriotice, se ridică tot mai activ împotriva transformării Germaniei într-un focar al unui nou război.

Crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa, renunţarea la acordurile de la Paris, apropierea celor două state germane — şi stabilirea colaborării între ele — aceasta este calea sigură de rezolvare a problemei germane. Se ştie că anumite cercuri vor să rezolve problema germană fără participarea germanilor înşişi şi în dauna intereselor fundamentale ale poporului german. Nu încape îndoială că această politică este sortită eşecului.

Încetarea cursei înarmărilor rămîne una din problemele de cea mai mare importanţă, de importanţă vitală pentru omenire. Desigur aceasta este o problemă complicată dar cu atît mai perseverent şi mai energic trebuie căutată soluţia ei.

Nimeni nu poate să spună că Uniunea Sovietică a depus puţine eforturi pentru a urni problema dezarmării din punctul mort. Sînt larg cunoscute propunerile Uniunii Sovietice din 10 mai 1955, măsurile ei pentru reducerea forţelor ei armate şi altele. Nu se poate însă spune acelaşi lucru despre puterile occidentale. A fost suficient ca Uniunea Sovietică să accepte propunerile Angliei, Franţei şi S.U.A. cu privire la cele două etape ale dezarmării şi la nivelurile limită ale forţelor armate, ca puterile occidentale să înceapă să bată în retragere; ele nu numai că au refuzat să accepte propunerile concrete ale Uniunii Sovietice, dar s-au dezis chiar de propriile lor propuneri.

După cum se vede, aici şi-a spus cuvîntul influenţa celor mai înverşunaţi adepţi ai politicii „de pe poziţii de forţă", care caută să treacă din nou la ofensivă şi să împiedice destinderea încordării internaţionale, destindere care se contura. Fireşte că statele iubitoare de pace au trebuit să tragă din aceasta concluziile cuvenite şi să continue să întărească securitatea ţărilor lor.

Fiind nevoite să-şi unească forţele şi resursele, statele noastre au încheiat Tratatul de la Varşovia care constituie un important factor stabilizator în Europa. Ele sînt ferm hotărîte să facă uz de toate forţele lor pentru a ocroti viaţa paşnică a popoarelor lor şi a împiedica o nouă conflagraţie militară în Europa.

In ceea ce priveşte problema dezarmării, noi nu ne vom cruţa eforturile pentru a rezolva această problemă importantă.

Vom continua să luptăm şi de acum înainte pentru a obţine încetarea cursei înarmărilor, interzicerea armei atomice şi cu hidrogen. Pînă la realizarea unui acord în problemele principale ale dezarmării ne declarăm gata de a adopta unele măsuri parţiale în acest domeniu, de exemplu, încetarea experienţelor cu arma termonucleară, neîngăduirea armei atomice în armamentul trupelor aflate pe teritoriul Germaniei, reducerea bugetelor militare. Realizarea unor asemenea măsuri de către state ar putea netezi calea în vederea unei înţelegeri asupra altor probleme, mai complexe, ale dezarmării.

Uniunea Sovietică este ferm hotărîtă să facă tot ceea ce este necesar pentru asigurarea păcii şi securităţii popoarelor.

Pentru întărirea cauzei păcii în întreaga lume ar avea o uriaşă însemnătate stabilirea de relaţii trainice de prietenie între cele două mari puteri ale lumii — Uniunea Sovietică şi Statele Unite ale Americii. Noi sîntem de părere că dacă la baza relaţiilor dintre U.R.S.S. şi S.U.A. ar sta cunoscutele cinci principii ale coexistenţei paşnice, acest lucru ar avea o importanţă cu adevărat remarcabilă pentru întreaga omenire şi ar fi fireşte de folos poporului S.U.A. în aceeaşi măsură ca şi popoarelor U.R.S.S. şi tuturor celorlalte popoare. Aceste principii — respectarea reciprocă a integrităţii teritoriale şi a suveranităţii, neagresiunea, neamestecul reciproc în treburile interne, egalitatea şi avantajul reciproc, coexistenţa paşnică şi colaborarea economică sînt astăzi împărtăşite şi sprijinite de 20 de state.

In ultimul timp, din partea noastră au fost întreprinse noi acţiuni importante al căror scop constă în a obţine o îmbunătăţire radicală a relaţiilor sovieto-americane. Ne referim la propunerea cu privire la încheierea unui tratat de prietenie şi colaborare între U.R.S.S. şi S.U.A., cuprinsă în mesajul adresat de tovarăşul N. A. Bulganin preşedintelui D. Eisenhower.

Dorim prietenie şi colaborare cu Statele Unite pe tărîmul luptei pentru pace şi securitate a popoarelor, precum şi în domeniile economic şi cultural. Noi propunem aceasta cu intenţii bune, fără nici un gînd ascuns. Am făcut această propunere a noastră nu pentru că Uniunea Sovietică nu ar putea trăi fără un asemenea tratat cu S.U.A. Statul sovietic a existat şi s-a dezvoltat cu succes şi atunci cînd între Uniunea Sovietică şi Statele Unite nu existau nici măcar relaţii diplomatice normale.

Am adresat Statelor Unite propunerea cu privire la tratat, deoarece încheierea unui asemenea tratat ar corespunde celor mai profunde năzuinţe ale popoarelor celor două ţări de a trăi în pace şi prietenie. (Aplauze).

Dacă între Uniunea Sovietică şi S.U.A. nu vor fi stabilite relaţii bune, ci va exista neîncredere reciprocă, aceasta va duce la o şi mai mare amploare a cursei înarmărilor şi la o şi mai primejdioasă acumulare de forţe de cele două părţi. Doresc oare acest lucru popoarele Uniunii Sovietice şi Statelor Unite ale Americii? Desigur că nu.

Deocamdată iniţiativa noastră nu a găsit încă înţelegerea şi sprijinul cuvenit în Statele Unite, ceea ce arată că în S.U.A. sînt încă puternice poziţiile adepţilor rezolvării prin război a problemelor nereglementate şi că aceşti adepţi continuă încă să exercite o presiune puternică asupra preşedintelui şi a guvernului. Vrem să sperăm însă că năzuinţele noastre paşnice vor găsi o apreciere mai justă în S.U.A. şi că lucrurile vor merge spre mai bine.

Intenţionăm, ca şi în trecut, să căutăm să obţinem o îmbunătăţire continuă a relaţiilor noastre cu Marea Britanie şi Franţa. Ţările noastre, situate în Europa, au multe interese comune, şi în primul rînd, grija comună de a nu îngădui un nou război. După cum se ştie, cele două războaie mondiale au început în Europa. Focarul lor a fost Germania militaristă. Popoarele Uniunii Sovietice, Franţei, Angliei, împreună cu popoarele Poloniei, Cehoslovaciei, Iugoslaviei, Belgiei, Albaniei şi ale celorlalte state europene au vărsat mult sînge pentru zdrobirea duşmanului comun şi pentru asigurarea păcii. Considerăm că U.R.S.S., Anglia şi Franţa, ca mari puteri europene, trebuie să păzească cu sfinţenie bunul pe care-l constituie pacea, să facă tot posibilul pentru preîntîmpinarea unui nou război. Este important să se amintească acest lucru tocmai acum, cînd reînvierea Wehrmachtului revanşard vest-german se accelerează creînd o primejdie directă pentru securitatea tuturor popoarelor europene.

Interesele asigurării unei păci trainice şi a securităţii în Europa nu sînt trecătoare pentru ţările noastre. Ele creează o temelie de nădejde pentru înţelegere reciprocă şi colaborare, pentru dezvoltarea comerţului şi legăturilor multilaterale între U.R.S.S., Anglia şi Franţa.

Uniunea Sovietică va manifesta o grijă permanentă pentru a lărgi şi întări şi pe viitor prietenia şi colaborarea cu ţările Orientului. Putem releva cu satisfacţie că s-au statornicit relaţii bune, prieteneşti, între noi şi republica India şi sîntem siguri că aceste relaţii au un mare viitor. Salutăm năzuinţa popoarelor ţărilor arabe de a-şi salvgarda independenţa naţională. Credem de asemenea că şi în Iran, Turcia şi Pakistan se va înţelege că relaţiile normale cu U.R.S.S. corespund intereselor vitale ale acestor ţări.

Principiul nostru nestrămutat este de a dezvolta şi întări relaţiile prieteneşti cu toate ţările care, ca şi noi, doresc să menţină pacea.

Punctul nostru de vedere este că şi în condiţiile actuale, cînd există grupări militare, nu sînt nici pe de parte epuizate posibilităţile de îmbunătăţire a relaţiilor dintre state şi în special dintre vecini.

In această ordine de idei trebuie subliniată însemnătatea unor tratate de neagresiune sau tratate de prietenie a căror încheiere ar contribui la înlăturarea suspiciunilor şi neîncrederii existente în relaţiile dintre state, la însănătoşirea situaţiei internaţionale. In ceea ce o priveşte, Uniunea Sovietică este gata să încheie asemenea tratate cu statele corespunzătoare.

Pentru îmbunătăţirea continuă a relaţiilor dintre ţări are o mare însemnătate lărgirea legăturilor de afaceri şi culturale. Din partea guvernului sovietic se face tot ce este posibil pentru a contribui la dezvoltarea multilaterală a unor astfel de legături. Putem constata cu satisfacţie că în ultimul timp s-au intensificat considerabil contactele de afaceri, schimbul de diferite delegaţii între Uniunea Sovietică şi o seamă de alte ţări. Anul trecut au vizitat Anglia delegaţii sovietice ale lucrătorilor din industria uşoară, construcţii, agricultură, conduse de membri ai guvernului, reprezentanţi ai organizaţiilor sindicale, numeroşi oameni de ştiinţă şi cultură, precum şi delegaţii sportive. Guvernul englez a sprijinit această lărgire a legăturilor. Delegaţiile sovietice au fost bine primite în Anglia. Este de presupus că nici cetăţenii englezi care au vizitat Uniunea Sovietică, atît în cadrul delegaţiilor cît şi individual, nu pot să se plîngă de o primire proastă în ţara noastră. În acelaşi spirit se dezvoltă legăturile dintre Uniunea Sovietică şi Franţa, Suedia, Finlanda, Norvegia şi alte ţări.

Anul trecut s-a procedat de asemenea la un schimb de delegaţii cu S.U.A. In mod special s-a bucurat de o frumoasă primire în S.U.A. delegaţia agricolă sovietică. S.U.A. au fost vizitate de delegaţii sovietice de ziarişti, constructori şi medici. Totuşi, dezvoltarea legăturilor cu S.U.A. este încă neînsemnată. In acest răstimp, Uniunea Sovietică a fost vizitată de un mare număr de cunoscuţi oameni de stat americani, de reprezentanţi ai vieţii publice, precum şi de cetăţeni americani. Cetăţenii americani au avut toate posibilităţile de a vizita Uniunea Sovietică şi s-au bucurat de o bună primire în ţara noastră. În acelaşi timp, numeroşi ingineri, oameni de ştiinţă, literaţi şi artişti sovietici nu au putut, din păcate, să se folosească de invitaţiile primite din partea unor firme şi organizaţii americane, deoarece nu au primit viza autorităţilor americane. Este limpede că aceasta nu contribuie la lărgirea contactelor între ţările noastre. Să sperăm că situaţia se va schimba în bine.

În lărgirea bazei pentru o colaborare practică între ţări trebuie să joace un rol însemnat comerţul. În opoziţie cu lozinca blocului nord-atlantic — „Să ne înarmăm!" — noi formulăm lozinca: „Să facem comerţ!" Noul nostru plan cincinal prevede o lărgire considerabilă a relaţiilor comerciale atît cu ţările de democraţie populară, cît şi cu toate celelalte state.

Considerăm drept suprema noastră datorie internaţională dezvoltarea şi întărirea neîncetată a relaţiilor frăţeşti între ţările lagărului socialist, în interesul marii noastre cauze comune — socialismul.

6. Unele probleme principiale ale actualei evoluţii internaţionale

Tovarăşi! Aş vrea să mă opresc asupra unor probleme fundamentale ale actualei evoluţii internaţionale, care determină nu numai desfăşurarea evenimentelor ce au loc în prezent, ci şi perspective de viitor.

Acestea sînt probleme privind coexistenţa paşnică a celor două sisteme, posibilitatea preîntîmpinării războaielor în epoca actuală şi formele de trecere ale diferitelor ţări la socialism.

Să examinăm pe scurt aceste probleme.

Cu privire la coexistenţa paşnică a celor două sisteme. Principiul leninist al coexistenţei paşnice a statelor cu orînduiri sociale diferite a fost şi rămîne linia generală a politicii externe a ţării noastre.

Se spune că Uniunea Sovietică ar proclama principiul coexistenţei paşnice numai din considerente tactice, de conjunctură. Se ştie însă că noi ne-am pronunţat pentru coexistenţa paşnică cu aceeaşi perseverenţă şi înainte, din primii ani ai puterii sovietice. Prin urmare aceasta nu este o manevră tactică, ci principiul fundamental al politicii externe sovietice.

Aceasta înseamnă că, chiar dacă coexistenţa paşnică a ţărilor cu sisteme social-politice diferite este primejduită, această primejdie nu porneşte de fel din partea Uniunii Sovietice şi nici din partea lagărului socialist. Oare statul socialist are măcar un singur motiv să dezlănţuie un război de agresiune? Există oare la noi clase şi grupuri interesate în război ca mijloc de îmbogăţire? Nu. La noi ele au fost de mult lichidate. Avem noi oare pămînt puţin şi bogăţii minerale puţine, ducem oare lipsă de resurse de materii prime sau de pieţe de desfacere a mărfurilor noastre? Nu, noi dispunem de toate acestea. Se pune aşadar întrebarea: de ce ne-ar trebui războiul? Noi nu avem nevoie de război, noi respingem în principiu politica în urma căreia milioane de oameni sînt tîrîţi în războaie de dragul intereselor egoiste ale unui pumn de miliardari.

Ştiu oare toate acestea acei ce ţipă despre „intenţiile agresive" ale U.R.S.S.? Fireşte că ştiu. De ce oare continuă ei totuşi să sune din vechea trîmbiţă ruginită despre pretinsa „agresiune comunistă"? O fac numai pentru a tulbura apele, pentru a-şi camufla planurile de dominaţie mondială, de „cruciadă" împotriva păcii, democraţiei şi socialismului.

Pînă în prezent duşmanii păcii încearcă să încredinţeze lumea că Uniunea Sovietică ar intenţiona să răstoarne capitalismul din alte

(Continuare în pag. 4-a)

Continuarea raportului tovarășului N. S. HRUȘCIOV

(Urmare din pag. 3-a)

țări cu ajutorul „exportului" revoluției. Bineînțeles că printre noi, comuniștii, nu există adepți ai capitalismului. Dar aceasta nu înseamnă că noi ne-am amestecat sau intenționăm să ne amestecăm în afacerile interne ale țărilor în care există rînduieli capitaliste. Romain Rolland avea dreptate cînd spunea că „libertatea nu este adusă din străinătate într-un furgon, ca bourbonii". Este ridicol să te gîndești că revoluțiile s-ar face la comandă. Deseori se pot auzi din partea reprezentanților țărilor burgheze următoarele afirmații: „Conducătorii sovietici afirmă că sînt pentru coexistența pașnică a celor două sisteme și declară în același timp că luptă pentru comunism, afirmă că comunismul va învinge în toate țările. Ce coexistență pașnică poate fi deci cu Uniunea Sovietică dacă ea luptă pentru comunism?" Acest mod de a înțelege lucrurile este rezultatul influenței propagandei burgheze. Ideologii burgheziei, denaturînd faptele, confundă în mod intenționat problemele luptei ideologice cu problemele relațiilor între state, pentru a-i prezenta pe comuniștii din Uniunea Sovietică drept oameni agresivi.

Cînd spunem că în întrecerea dintre cele două sisteme — capitalist și socialist — va învinge sistemul socialist, acest lucru nu înseamnă de loc că victoria va fi obținută prin intervenția armată a țărilor socialiste în treburile interne ale țărilor capitaliste.

Încrederea noastră în victoria comunismului se întemeiază pe faptul că modul de producție socialist este categoric superior celui capitalist. Tocmai de aceea marxism-leninismul pune tot mai mult stăpînire pe conștiința maselor largi muncitoare din țările capitaliste, așa cum a pus stăpînire pe conștiința milioanelor de oameni din țara noastră și țările de democrație populară. Avem încredere că toți oamenii muncii de pe pămînt, convingîndu-se de avantajele pe care le oferă comunismul, vor păși mai devreme sau mai tîrziu pe calea luptei pentru construirea societății socialiste. Construind în țara noastră comunismul, noi ne pronunțăm categoric împotriva dezlănțuirii unui război. Noi întotdeauna am afirmat și afirmăm că instaurarea unei noi orînduiri sociale în cutare sau cutare țară este o chestiune internă a popoarelor acestor țări. Acestea sînt pozițiile noastre bazate pe măreața învățătură marxist-leninistă.

Principiul coexistenței pașnice se bucură de o recunoaștere internațională tot mai largă. Acest principiu a devenit o piatră unghiulară a politicii externe a Republicii Populare Chineze și a celorlalte țări de democrație populară. Acest principiu este tradus în viață în mod activ de Republica India, Uniunea Birmană și de o serie de alte state. Acesta este un lucru firesc, deoarece nu există o altă ieșire în condițiile actuale. Intr-adevăr există numai două căi: sau coexistența pașnică, sau războiul cel mai distrugător din istorie. O a treia cale nu există.

Credem că țările cu sisteme sociale diferite pot nu numai să existe pur și simplu una alături de alta. Trebuie mers mai departe, spre îmbunătățirea relațiilor, spre întărirea încrederii între ele, spre colaborare. Importanța istorică a cunoscutelor cinci principii enunțate de Republica Populară Chineză și Republica India și sprijinite de conferința de la Bandung și de opinia internațională largă constă tocmai în aceea că ele definesc forma cea mai bună de relații a statelor cu orînduiri sociale diferite în condițiile actuale. De ce să nu transformăm oare aceste principii în baza relațiilor pașnice între toate statele din orice parte a globului pămîntesc? Aderarea tuturor statelor la cele cinci principii ar corespunde intereselor vitale și dezideratelor popoarelor.

Cu privire la posibilitatea preîntîmpinării războaielor în epoca actuală. Milioane de oameni din lumea întreagă se întreabă: este oare inevitabil un nou război, oare omenirea care a trecut prin două războaie mondiale sîngeroase va trebui să treacă și printr-un al treilea? Marxiștii trebuie să răspundă la această întrebare, luînd în considerare schimbările de însemnătate istorică-mondială petrecute în ultimele decenii.

După cum se știe, există teza marxist-leninistă că atît timp cît există imperialismul războaiele sînt inevitabile. Această teză a fost elaborată în perioada cînd — 1) imperialismul era un sistem mondial atotcuprinzător și — 2) forțele sociale și politice, care nu erau interesate în război, erau slabe, insuficient organizate și, în virtutea acestui fapt, nu puteau să impună imperialiștilor să renunțe la războaie.

Deobicei se ia numai un aspect al problemei, se examinează numai baza economică a războaielor în imperialism. Aceasta nu este însă suficient. Războiul nu este numai un fenomen economic. In problema: va fi sau nu război, are o mare importanță raportul forțelor de clasă, politice, gradul de organizare și voința conștientă a oamenilor. Mai mult, în anumite condiții lupta forțelor sociale și politice înaintate poate juca un rol hotărîtor în această problemă. Pînă acum, lucrurile se prezentau astfel: forțele care nu erau interesate în război și care se pronunțau împotriva lui, erau slab organizate, nu aveau mijloace pentru a opune voința lor uneltirilor ațîțătorilor la război. Așa au stat lucrurile înaintea primului război mondial cînd proletariatul internațional — principala forță care lupta împotriva primejdiei războiului — era dezorganizat din cauza trădării liderilor internaționalei a II-a. Așa au stat lucrurile și în ajunul celui de al doilea război mondial, cînd Uniunea Sovietică era singurul stat care ducea o politică activă de pace și cînd celelalte mari puteri încurajau de fapt pe agresori, iar mișcarea muncitorească în țările capitaliste era scindată de liderii de dreapta ai social-democrației.

Pentru acea perioadă teza la care ne-am referit era absolut justă. In prezent însă situația s-a schimbat radical. A apărut și s-a transformat într-o forță puternică lagărul mondial al socialismului. In persoana acestui lagăr forțele iubitoare de pace au nu numai mijloace morale dar și materiale pentru preîntîmpinarea unei agresiuni. In afară de aceasta există un mare grup de alte state cu o populație care numără multe sute de milioane de oameni, state care iau atitudine activă împotriva războiului. Mișcarea muncitorească în țările capitaliste a devenit în timpurile noastre o forță uriașă. A apărut și s-a transformat într-un factor puternic mișcarea partizanilor păcii.

In aceste condiții, rămîne bineînțeles în vigoare teza leninistă potrivit căreia din moment ce există imperialismul se menține și baza economică pentru izbucnirea războaielor. Iată de ce trebuie să fim foarte vigilenți. Atît timp cît pe globul pămîntesc rămîne capitalismul, forțele reacționare, care reprezintă interesele monopolurilor capitaliste, vor tinde și pe viitor spre aventuri războinice și agresiuni, pot încerca să dezlănțuie un război. Nu există însă o inevitabilitate fatală a războaielor. In prezent există puternice forțe sociale și politice care dispun de mijloace serioase ca să nu îngăduie dezlănțuirea unui război de către imperialiști, iar dacă ei vor încerca să-l înceapă, să dea agresorilor o ripostă nimicitoare, să zădărnicească planurile lor aventuriste. Pentru aceasta este necesar ca toate forțele care luptă împotriva războiului să fie vigilente și gata mobilizate, este necesar ca ele să acționeze într-un front unit și să nu-și slăbească eforturile în lupta pentru menținerea păcii. Cu cît popoarele vor apăra mai activ pacea cu atît sînt mai mari garanțiile că nu va fi un nou război.

Despre formele de trecere ale diferitelor țări la socialism. In legătură cu schimbările radicale survenite în arena mondială se deschid noi perspective și în ceea ce privește trecerea unor țări și națiuni la socialism.

Încă în ajunul Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, V. I. Lenin scria: „Toate națiunile vor ajunge la socialism, aceasta e inevitabil, dar toate vor ajunge nu chiar în același fel, fiecare va aduce un specific într-o formă sau alta a democrației, într-o varietate sau alta a dictaturii proletariatului, într-un ritm sau altul al transformărilor socialiste ale diferitelor laturi ale vieții sociale. Nimic nu este mai jalnic din punct de vedere teoretic și mai ridicol din punct de vedere practic decît ca „în numele materialismului istoric" să-ți zugrăvești în această privință viitorul într-o singură culoare cenușie: aceasta ar fi o mîzgălitură ieftină, și nimic altceva". (Opere vol. 23 E.P.L.P., pag. 60). Experiența istorică a confirmat întru totul această teză genială a lui Lenin. In prezent, pe lîngă forma sovietică de reorganizare a societății pe baze socialiste, există forma democrației populare.

In Polonia, Bulgaria, Cehoslovacia, Albania, și în celelalte țări de democrație populară din Europa această formă a apărut și se folosește potrivit cu condițiile și particularitățile istorice și social-economice concrete ale fiecăreia dintre aceste țări. Ea a fost verificată din toate punctele de vedere în decurs de zece ani și s-a îndreptățit întru totul.

Multe elemente specifice aduce în opera de construcție socialistă Republica Populară Chineză, a cărei economie era extrem de înapoiată și avea un caracter semifeudal și semicolonial înainte de victoria revoluției. Pe baza cuceririi pozițiilor de comandă hotărîtoare, statul democrat-popular se orientează în cursul dezvoltării revoluției socialiste spre transformarea pașnică a industriei și comerțului particular și prefacerea lor treptată într-o parte componentă a economiei socialiste.

Conducerea de către Partidul Comunist Chinez, de către partidele comuniste și muncitorești din celelalte țări de democrație populară, a marii opere de transformare socialistă, ținînd seama de specificul și particularitățile fiecărei țări — tocmai aceasta înseamnă marxism creator în acțiune.

In Republica Populară Federativă Iugoslavia, unde puterea aparține oamenilor muncii iar societatea se bazează pe proprietatea socială asupra mijloacelor de producție, în procesul construcției socialiste apar forme concrete specifice de conducere a economiei, de construcție a aparatului de stat.

Este foarte probabil că formele de trecere la socialism vor deveni tot mai variate. Nu este însă obligator ca înfăptuirea acestor forme să fie legată în orice condiții de războiul civil. Dușmanilor le place să ne prezinte totdeauna și în toate cazurile pe noi, leniniștii, ca adepți ai violenței. Este adevărat că noi recunoaștem necesitatea transformării revoluționare a societății capitaliste în societate socialistă, și acest lucru îi deosebește pe marxiștii revoluționari de reformiști, de oportuniști. Nu încape îndoială că pentru o serie de țări capitaliste, răsturnarea prin forță a dictaturii burgheze și, legat de aceasta, ascuțirea simțitoare a luptei de clasă, sînt inevitabile. Dar formele revoluției sociale diferă și nu corespunde realității afirmația că noi am considera violența și războiul civil drept singura cale de transformare a societății.

Se știe că în aprilie 1917 în condițiile care s-au creat atunci, Lenin admitea posibilitatea unei dezvoltări pașnice a revoluției ruse. Se știe de asemenea că, după victoria Revoluției din Octombrie, Lenin a elaborat în primăvara anului 1918 celebrul plan al construcției socialiste pașnice. Nu este vina noastră că burghezia din Rusia și cea internațională a organizat contrarevoluția, intervenția și războiul civil împotriva tînărului stat sovietic și a constrîns pe muncitori și țărani să pună mîna pe armă. După cum se știe, în țările de democrație populară din Europa, în alte împrejurări istorice, evenimentele s-au desfășurat fără război civil.

Leninismul ne învață că clasele dominante nu cedează puterea de bună voie. Totuși, desfășurarea mai ascuțită sau mai puțin ascuțită a luptei, folosirea sau nefolosirea violenței în cursul trecerii la socialism depind nu atît de proletariat, cît de gradul de împotrivire a exploatatorilor, de folosirea violenței de către clasa exploatatorilor însăși.

In această ordine de idei, se naște problema posibilității de a se folosi și calea parlamentară pentru trecerea la socialism. Pentru bolșevicii ruși care au înfăptuit pentru prima oară trecerea la socialism această cale era exclusă. Lenin ne-a indicat altă cale, singura cale justă în acele condiții istorice, calea creării unei republici a Sovietelor și, pășind pe această cale, noi am obținut o victorie de însemnătate istorică mondială.

De atunci însă în situația istorică s-au produs schimbări radicale care permit abordarea acestei probleme într-un fel nou. In întreaga lume, forțele socialismului și democrației au crescut nemăsurat, iar capitalismul a devenit mult mai slab. Crește și se întărește puternicul lagăr al țărilor socialismului care numără peste 900.000.000 de oameni. Pe zi ce trece, el dă la iveală tot mai mult superioritatea sa hotărîtoare asupra capitalismului, giganticele sale forțe interne. Socialismul a devenit o mare forță de atracție pentru muncitorii, țăranii, intelectualii din toate țările. Ideile socialismului pun cu adevărat stăpînire pe cugetul întregii omeniri muncitoare.

Totodată, într-o serie de țări capitaliste, clasa muncitoare dispune, în condițiile actuale, de posibilitatea reală de a uni sub conducerea ei majoritatea covîrșitoare a poporului și de a asigura trecerea principalelor mijloace de producție în mîinile poporului. Partidele burgheze de dreapta și guvernele formate de ele dau tot mai des faliment. In aceste condiții, clasa muncitoare, unind în jurul ei țărănimea muncitoare, intelectualitatea, toate forțele patriotice, și dînd o ripostă hotărîtă elementelor oportuniste, incapabile să renunțe la politica de conciliere cu capitaliștii și moșierii, are posibilitatea de a înfrînge forțele reacționare, antipopulare, de a cuceri o majoritate trainică în parlament și de a-l transforma dintr-un organ al democrației burgheze într-un instrument al adevăratei voințe populare. In acest caz, această instituție tradițională pentru multe țări capitaliste cu un grad înalt de dezvoltare poate deveni un organ al adevăratei democrații, al democrației pentru oamenii muncii.

Cucerirea unei majorități parlamentare trainice, care să se reazime pe mișcarea revoluționară de masă a proletariatului, a oamenilor muncii, ar crea pentru clasa muncitoare dintr-o serie de țări capitaliste și de foste țări coloniale, condiții care să asigure înfăptuirea unor transformări sociale radicale.

Desigur că în țările unde capitalismul este încă puternic, dispunînd de un uriaș aparat militar-polițienesc, este inevitabilă o împotrivire serioasă a forțelor reacționare. Acolo, trecerea la socialism va avea loc în condițiile unei lupte de clasă ascuțite, revoluționare.

In toate formele de trecere la socialism, o condiție indispensabilă și hotărîtoare este exercitarea conducerii politice de către clasa muncitoare, în frunte cu partea ei înaintată. Fără aceasta nu este cu putință trecerea la socialism.

Trebuie subliniat cu toată tăria că în celelalte țări s-au creat condiții mai favorabile pentru victoria socialismului prin faptul că socialismul a învins în Uniunea Sovietică și învinge în țările de democrație populară. Or, victoria noastră ar fi fost cu neputință dacă Lenin și partidul bolșevicilor nu ar fi salvgardat marxismul revoluționar în lupta împotriva reformiștilor care au rupt cu marxismul și au pornit pe drumul oportunismului.

Iată considerațiile pe care Comitetul Central al partidului socotește necesar să le formuleze în problema formelor de trecere la socialism în condițiile actuale.

★

Care sînt sarcinile de viitor ale partidului în domeniul politicii externe

1) Să înfăptuim neabătut politica leninistă de coexistență pașnică a diferitelor state, indiferent de orînduirea lor socială. Să luptăm activ pentru cauza păcii și securității popoarelor, pentru stabilirea încrederii între state, urmărind a obține transformarea atenuării realizate a încordării internaționale într-o pace trainică.

2) Să întărim pe toate căile relațiile frățești cu Republica Populară Chineză, Polonia, Cehoslovacia, Bulgaria, Ungaria, Romînia, Albania, Republica Democrată Germană, Republica Populară Democrată Coreeană, Republica Democrată Vietnam, Republica Populară Mongolă, ținînd minte că cu cît vor fi mai unite și mai puternice țările socialiste, cu atît va fi mai asigurată cauza păcii.

Să întărim pe toate căile prietenia și colaborarea cu popoarele frățești ale Republicii Populare Federative Iugoslavia.

3. Să întărim neîncetat legăturile de prietenie și colaborare cu Republica India, Birmania, Indonezia, Afganistanul, Egiptul, Siria și cu celelalte state care stau pe pozițiile păcii; să sprijinim țările care nu se lasă atrase în blocuri militare; să mergem în întîmpinarea tuturor forțelor interesate în menținerea păcii.

Să dezvoltăm și să întărim relațiile de prietenie cu Finlanda, Austria, și cu celelalte țări neutre.

4. Să ducem o politică activă de îmbunătățire continuă a relațiilor cu Statele Unite ale Americii, Anglia, Franța, Germania occidentală, Japonia, Italia, Turcia, Iranul, Pakistanul și alte țări, luptînd pentru întărirea încrederii reciproce, pentru o largă dezvoltare a legăturilor comerciale, lărgirea contactului și colaborării în domeniul culturii și științei.

5. Să urmărim cu vigilență uneltirile acelor cercuri care nu sînt interesate în atenuarea încordării internaționale, să demascăm la timp acțiunile de subminare ale dușmanilor păcii și securității popoarelor. Să luăm măsurile necesare pentru întărirea continuă a puterii de apărare a statului nostru socialist, să menținem apărarea noastră la nivelul tehnicii și științei militare moderne, să asigurăm securitatea statului nostru socialist.

II.

SITUAȚIA INTERNĂ A U. R. S. S.

Tovarăși! Situația internă a U.R.S.S. în perioada la care se referă raportul se caracterizează printr-o creștere neîntreruptă a tuturor ramurilor producției sociale prin consolidarea continuă a orînduirii sociale și de stat sovietice, prin ridicarea bunăstării materiale a poporului, prin dezvoltarea multilaterală a culturii sovietice.

INDUSTRIA ȘI TRANSPORTURILE

Călăuzindu-se după poruncile marelui Lenin, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a dat și dă dovadă de o preocupare permanentă pentru creșterea cu precădere a industriei grele — temelia dezvoltării tuturor ramurilor economiei socialiste, a întăririi capacității de apărare a patriei noastre, a ridicării bunăstării poporului.

Aceasta este linia generală a partidului nostru, verificată de întreaga experiență a dezvoltării statului sovietic și corespunzînd intereselor vitale ale poporului. Partidul Comunist va aplica și pe viitor cu toată fermitatea și consecvența această linie generală.

1. Principalele rezultate ale celui de-al 5-lea plan cincinal în domeniul industriei

In anii celui de-al 5-lea plan cincinal, partidul a obținut un nou și puternic avînt al tuturor ramurilor industriei. După cum se știe, cel de-al 5-lea plan cincinal a fost îndeplinit în domeniul industriei înainte de termen, în patru ani și patru luni.

Iată cifrele care caracterizează creșterea producției industriale în perioada 1951—1955:

	Producția industrială în 1955 în procente față de 1950		Ritmul mediu anual al creșterii producției (în anii 1951—1955) (în procente)	
	Prevăzut în planul cincinal	Realizat	Prevăzut în planul cincinal	Realizat
Industria în ansamblu	170	185	12	13,1
Producția mijloacelor de producție (grupa „A")	180	191	13	13,8
Producția articolelor de consum (grupa „B")	165	176	11	11,9

A crescut considerabil producția de metal, de combustibil, de energie electrică, producția altor ramuri deosebit de importante ale industriei grele. Iată datele corespunzătoare:

	Producția în 1950	Producția în 1955	1955 în procente față de 1950
Fontă (în milioane de tone)	19	33	174
Oțel „ „ „	27	45	166
Laminate „ „ „	21	35	169
Cărbuni „ „ „	261	391	150
Petrol „ „ „	38	71	187
Energie electrică (în miliarde kWh)	91	170	187
Ciment (în milioane de tone)	10	22	221
Tractoare (în mii de bucăți)	109	163	150
Ingrășăminte minerale (în milioane de tone)	5,5	9,6	175

In anii celui de-al 5-lea cincinal construcția de mașini s-a dezvoltat în ritm deosebit de rapid. Volumul producției industriei constructoare de mașini și a metalurgiei prelucrătoare a crescut în 1955 de 2,2 ori față de 1950, iar față de 1940 — de 4,7 ori.

Odată cu producția mijloacelor de producție crește an de an producția mărfurilor de consum popular. Citez aici unele date:

	Producția în 1950	Producția în 1955	1955 în procente față de 1950
Țesături de bumbac (milioane de metri)	3.899	5.904	151
Țesături de lînă (milioane de metri)	155	251	162
Incălțăminte (milioane de perechi)	226	299	132
Zahăr tos (milioane tone)	2,5	3,4	136
Carne preparată industrial în întreprinderile Ministerului Industriei de produse de carne și produse lactate (milioane de tone)	1,3	2,2	168
Unt și alte produse lactate recalculate în lapte (milioane de tone)	8,5	13,5	159
Ulei vegetal (milioane de tone)	0,8	1,1	143
Pește (milioane de tone)	1,7	2,7	156
Biciclete (milioane de bucăți)	0,6	2,9	444
Ceasornice de toate tipurile (milioane de bucăți)	7,6	19,7	260
Aparate de radio și aparate de televiziune (milioane de bucăți)	1,1	4,0	372

Datorită superiorității sistemului economic socialist, în întrecerea economică cu capitalismul, țara noastră vădește un ritm incomparabil mai rapid în creșterea producției decît cele mai dezvoltate țări capitaliste. Astfel, de pildă în cincinalul precedent ritmul mediu anual al creșterii producției industriei sovietice a fost de peste trei ori mai rapid decît în S.U.A., și de 3,8 ori mai rapid decît în Anglia.

In U.R.S.S. crește în mod sistematic producția pe cap de locuitor. In anii celui de-al 5-lea cincinal producția de fontă pe cap de locuitor a crescut cu 60%, de oțel — cu 52%, de cărbune — cu 37%, de petrol — cu 72%, de energie electrică — cu 71%, de țesături de bumbac — cu 40%, de țesături de lînă — cu 48%, de zahăr cu 24%.

In ceea ce privește însă nivelul producției pe cap de locuitor, ne aflăm deocamdată în urma principalelor țări capitaliste. Va mai fi nevoie de multe eforturi pentru a îndeplini sarcina economică fundamentală — a ajunge din urmă și a depăși cele mai dezvoltate țări capitaliste în ce privește nivelul producției pe cap de locuitor.

In comparație cu cel de al 4-lea cincinal, în anii celui de al 5-lea cincinal investițiile capitale în industrie au sporit cu 94 la sută. In același timp investițiile capitale în construcția de centrale electrice au sporit de 3,4 ori, în industria petrolului — de 2,3 ori, în siderurgie și metalurgia neferoasă — de 1,8 ori, în industria chimică — de 1,8 ori, în construcția de mașini — de 1,7 ori, în producția de materiale de construcții, materiale lemnoase și hîrtie — de 2,2 ori, în industria ușoară și alimentară de 1,5 ori.

In 1955, productivitatea muncii în industrie a depășit de aproape două ori nivelul antebelic. In anii celui de al 5-lea cincinal, peste două treimi din întreaga creștere a producției industriale s-a obținut prin ridicarea productivității muncii. In acești cinci ani, prețul de cost al producției industriale a fost redus cu 23 la sută. S-a îmbunătățit calitatea producției, s-au lărgit nomenclatura și sortimentul ei.

Tovarăși! Din datele citate reiese că în perioada la care se referă raportul, partidul nostru, poporul sovietic au obținut un nou avînt puternic al economiei naționale, o nouă creștere a industriei grele și, pe această bază, un nou avînt al agriculturii, al industriei ușoare și alimentare. Uniunea Sovietică a făcut un nou pas important înainte pe calea trecerii treptate de la socialism la comunism.

Industria Uniunii Sovietice intră în cel de al 6-lea cincinal cu posibilități potențiale mult mai mari decît înainte de creșterea și perfecționarea continuă a producției. In prezent putem trasa industriei sarcini mai mari și calitativ noi a căror realizare ne va permite să sporim și mai mult forța economică a țării și să ridicăm și mai mult bunăstarea poporului nostru.

In perioada la care se referă raportul, Comitetul Central al Partidului a înfăptuit măsuri importante îndreptate spre îmbunătățirea continuă a activității industriei și în primul rînd spre introducerea în producție a celor mai noi realizări ale științei și tehnicii. De ce Comitetul Central a concentrat atenția partidului și a poporului tocmai asupra acestor probleme?

Cert este că succesele industriei noastre au făcut ca unii lucrători din economie și activiști de partid, să fie cuprinși de amețeală, de înfumurare, de autoliniștire, au dus într-o serie de cazuri la subaprecierea necesității perfecționării necontenite a producției, a introducerii în producție a celor mai noi realizări ale științei și tehnicii din țară și de peste hotare. Avem încă destui lucrători de felul acesta, „oameni din cutie", care se feresc de tot ce este nou, înaintat. Un astfel de lucrător anchilozat stă și gîndește: „Dece să mă încurc cu treaba asta? E multă bătaie de cap — te pomenești că mai mă aleg cu neplăceri. Se vorbește despre perfecționarea producției! Face să-ți bați capul cu această problemă! Să gîndească cei de sus, să gîndească șefii. Cînd voi primi o directivă — atunci vom vedea". Iar altul, chiar atunci cînd primește o directivă, depune toate eforturile îndeosebi pentru a se eschiva, pentru a înlocui munca vie cu hîrțogărie.

Acest tip de „activiști" a fost ridiculizat de Maiakovski în termeni biciuitori:

„Stă
Pe loc
Nu face un pas.
Vede
Totul
Pîn-la nas.
Dînd,
La comunism,
Examen,
Buchisind tot ce-i cu „ism",
Și-a luat grija,
Nu-i mai pasă
De-a gîndi
La comunism.
Pentru ce să vezi departe?!
Circulară
Ai?
N-ai zor.
Ce să-și bată
Omul
Capul,
Dacă avem conducători".

Din păcate mai există destui lucrători de acest fel care se ocupă numai cu toceala „izmelor" și nu văd mai departe decît lungul nasului. Prin atitudinea lor birocratică față de muncă, ei aduc un mare rău.

A fost nevoie de mobilizarea partidului pentru lichidarea lipsurilor în munca industriei, pentru folosirea mai bună a imenselor noastre rezerve, pentru lupta în vederea progresului tehnic. In acest scop au fost organizate consfătuiri ale lucrătorilor din industrie. Această problemă a fost examinată sub toate aspectele anul trecut la plenara din iulie a C.C. al P.C.U.S. După plenară s-a desfășurat o muncă însemnată, dar trebuie s-o considerăm doar ca începutul unei acțiuni mari și importante.

In proiectul de Directive cu privire la cel de-al 6-lea plan cincinal este trasat un măreț program de dezvoltare a tuturor ramurilor economiei naționale. Sarcinile primordiale ale celui de-al 6-lea plan cincinal în domeniul industriei sînt: dezvoltarea continuă a siderurgiei și metalurgiei neferoase, a industriei combustibilului și a industriei chimice, asigurarea unui ritm crescînd al construcției de centrale electrice, creșterea rapidă a industriei constructoare de mașini.

Proiectul de Directive cu privire la cel de al 6-lea plan cincinal pornește de la obiectivul de a ridica în 1960 nivelul producției industriale cu aproximativ 65 la sută față de anul 1955, totodată producția mijloacelor de producție trebuie să fie sporită cu 70 la sută, iar producția bunurilor de consum cu 60 la sută. Prin îndeplinirea celui de al 6-lea plan cincinal vom ridica nivelul producției industriale a U.R.S.S. de peste cinci ori în comparație cu anul antebelic 1940.

Pentru a înfăptui cu succes sarcinile celui de al 6-lea plan cincinal este necesar să rezolvăm o seamă de probleme fundamentale ale activității industriei; tocmai asupra acestei probleme partidul trebuie să-și concentreze în prezent atenția și eforturile.

2. Grăbirea progresului tehnic în industrie

Baza materială a industriei noastre, succesele obținute în domeniul științei, creșterea nivelului tehnico-cultural al clasei muncitoare — toate acestea deschid largi posibilități pentru grăbirea progresului tehnic. Lupta pentru ridicarea neîncetată a tehnicii producției este principala noastră sarcină.

Este necesar să se perfecționeze cu perseverență tehnica; să se creeze mașini cît mai productive, economicoase și sigure în exploatare; să se dezvolte pe scară largă electrificarea, mecanizarea complexă și automatizarea proceselor de producție; să se utilizeze pe deplin realizările științei în domeniul folosirii energiei atomice in scopuri pașnice.

Grăbirea progresului tehnic este determinată în măsură hotărîtoare de construcția de mașini, această ramură cheie a industriei. De aceea, trebuie îmbunătățită substanțial înzestrarea tehnică a industriei constructoare de mașini și, în primul rînd, a industriei noastre constructoare de mașini-unelte și scule. O deosebită atenție trebuie acordată măririi producției de prese de mare putere.

In anii trecuți noi am construit numeroase întreprinderi mari destinate să producă multe tipuri de produse și cuprinzînd ciclul complect al fabricării lor. Trecerea la specializarea și cooperarea largă în industrie va permite să se sporească considerabil producția, să se reducă prețul ei de cost, să se ridice productivitatea muncii.

Partidul nostru traduce în viață cu toată consecvența porunca leninistă cu privire la electrificarea țării. De la începutul primului cincinal, producția de energie electrică în U.R.S.S. s-a mărit de 34 de ori. Dar noi încă nu am obținut ca creșterea capacităților energetice să meargă cu un pas înaintea dezvoltării întregii economii naționale. Nivelul atins de industrie permite să se traseze sarcina unei simțitoare sporiri a creșterii anuale a puterii centralelor electrice sarcina de a ridica producția de energie electrică la un nivel care să satisfacă pe deplin nevoile economiei naționale și ale populației.

Deși dezvoltarea siderurgiei se desfășoară într-un ritm rapid la noi continuă să se mai resimtă lipsa de metal. Aceasta se explică prin creșterea rapidă a necesităților economiei naționale în ceea ce privește metalele, precum și prin faptul că metalurgiștii noștri trec într-un ritm lent la producerea celor mai economicoase profiluri și noi mărci de metale deosebit de necesare economiei naționale.

Trebuie să dezvoltăm prin toate mijloacele baza de materii prime a siderurgiei, să accelerăm construcția de întreprinderi metalurgice, să sporim considerabil folosirea capacităților de producție existente, să lărgim sortimentul și să îmbunătățim calitatea metalului.

Trebuie spus că în cheltuirea metalului se face multă risipă. Metalul este folosit nu numai acolo unde el este într-adevăr necesar, ci și acolo unde pot fi folosiți cu succes înlocuitori. Constructorii de mașini pot economisi o imensă cantitate de metale prin reducerea greutății și gabaritului mașinilor, prin folosirea de oțeluri slab aliate și de noi materiale care permit să se ridice productivitatea și să se prelungească durata de funcționare a mașinilor și utilajului. Trebuie să aplicăm cu mai multă hotărîre și curaj înlocuirea metalului cu beton și cu beton armat în construcții.

O sarcină foarte importantă este sporirea prin toate mijloacele a producției de metale neferoase și rare, de oțeluri și aliaje inoxidabile și rezistente la temperaturi înalte.

Progresul tehnic își găsește expresia nu numai în perfecționarea vechilor ramuri de producție și tipuri de produse ci și în apariția de noi ramuri de producție și tipuri de produse. Una din aceste ramuri este producția materiilor prime artificiale și a înlocuitorilor care are o mare însemnătate pentru creșterea continuă a producției mărfurilor de larg consum.

Și în prezent, continuă să fie consumate mari cantități de produse alimentare pentru fabricarea unor produse cu destinație tehnică. In 1955, de pildă, au fost consumate pentru fabricarea alcoolului peste 2 milioane de tone de cereale, peste 700.000 de tone de melasă din sfeclă de zahăr. Pentru fabricarea săpunului, a detergentelor, pentru prepararea uleiului fiert și a diferite unsori și pentru alte scopuri tehnice, se consumă anual pînă la 400.000 de tone de grăsimi alimentare. Or, toate acestea pot fi înlocuite cu succes cu produse rezultate din prelucrarea țițeiului, a cărbunelui și a gazelor naturale. Pînă la sfîrșitul celui de-al 6-lea cincinal trebuie să obținem cu orice preț înlocuirea produselor alimentare folosite în scopuri tehnice, cu materii prime sintetice, astfel ca începînd din 1961 să se pună capăt consumului de produse alimentare în aceste scopuri. Trebuie dezvoltată prin toate mijloacele producția de fibre artificiale care, cu toate că a sporit în ultimii ani, este însă departe de a satisface nevoile noastre.

Menținînd și de aici înainte un ritm rapid de dezvoltare a industriei grele, putem și trebuie să dăm totodată o amploare mai mare dezvoltării producției de obiecte de consum.

Se știe că scopul producției capitaliste este obținerea de profituri din ce în ce mai mari. Acestea se obțin prin înăsprirea permanentă a exploatării oamenilor muncii, prin lărgirea producției. Tendința spre lărgirea producției se lovește însă de baza îngustă a consumului popular, ceea ce este legat de scăderea inevitabilă în capitalism a cererii solvabile a oamenilor muncii. Societatea capitalistă se caracterizează printr-o contradicție profundă între producție și consum.

Socialismul a lichidat această contradicție a producției capitaliste. Scopul producției socialiste este satisfacerea maximă a nevoilor materiale și culturale mereu crescînde ale oamenilor muncii, ale întregii societăți. Pe măsura creșterii industriei grele ia o amploare tot mai mare dezvoltarea ramurilor care satisfac direct cererile crescînde ale populației. In prezent, cînd dispunem de o puternică industrie grea dezvoltată sub toate aspectele, s-a creat posibilitatea practică să facem să progreseze într-un ritm rapid nu numai producția mijloacelor de producție ci și producția obiectelor de consum popular. Este suficient să arătăm că în 1960 se vor produce aproape de 3 ori mai multe bunuri de consum popular decît în 1950. Partidul face și va face și în viitor totul pentru ca nevoile oamenilor sovietici să fie satisfăcute mai deplin și mai bine — el vede în aceasta principala sa obligație în fața poporului.

(Continuare în pag. 5-a)

Continuarea raportului tovarăşului N. S. HRUŞCIOV

(Urmare din pag. 4-a)

3. Ridicarea înzestrării tehnice a transportului şi a telecomunicaţiilor

Dezvoltarea transportului şi a telecomunicaţiilor are o importanţă uriaşă pentru economia naţională. In cel de al 5-lea cincinal înzestrarea tehnică a transportului a crescut. S-au îmbunătăţit organizarea muncii şi exploatarea mijloacelor de transport. Sarcina trasată de Congresul al XIX-lea al partidului transportului feroviar, maritim şi auto cu privire la transporturile de mărfuri a fost îndeplinită cu succes.

Relevînd aceste succese trebuie să recunoaştem că din punct de vedere tehnic transportul feroviar a rămas în urmă. In transportul feroviar se foloseşte în cea mai mare parte tracţiunea cu locomotive, deşi se ştie că tracţiunea cu locomotive este puţin economică deoarece randamentul ei este de 4—5 la sută în timp ce randamentul tracţiunii electrice este de 16—18 la sută.

Trecerea circulaţiei trenurilor la tracţiunea electrică va permite să se sporească considerabil capacitatea de transport şi trafic a liniilor de cale ferată şi să se îmbunătăţească condiţiile de exploatare în transport. Folosindu-se tracţiunea electrică, consumul de combustibil se reduce de 3—4 ori în comparaţie cu tracţiunea cu abur. Potrivit datelor Comisiei de Stat a Planificării şi ale Ministerului Căilor de Comunicaţie al U.R.S.S., trecerea la tracţiunea electrică pe linia Moscova-Vladivostok va permite să se economisească cel puţin 18 milioane tone de cărbune şi să se reducă cheltuielile de exploatare cu peste 2,7 miliarde ruble pe an, în comparaţie cu tracţiunea cu abur. Calculele arată că investiţiile capitale pentru electrificarea acestei linii pot fi amortizate în cel mult 4 ani.

Cu toată importanţa şi necesitatea acestui lucru, conducătorii transportului feroviar nu numai că nu au dus lupta pentru realizarea electrificării, dar nu au folosit integral nici măcar fondurile alocate în aceste scopuri. In cincinalul încheiat au fost electrificate în total 2.267 kilometri de linii ferate, adică 58 la sută faţă de sarcina cincinalului. In tot cursul cincinalului, an de an, Ministerul Căilor de Comunicaţie a folosit incomplect fondurile ce i-au fost alocate pentru construcţii capitale pe baza planurilor anuale. Conducătorii ministerului dau dovadă de un vădit conservatism în problemele reconstrucţiei tehnice a transportului.

Electrificarea căilor ferate este o verigă dintre cele mai importante a reconstrucţiei tehnice a transportului feroviar şi a dezvoltării acestuia pe baza tehnicii celei mai înalte. Ţinînd seama de uriaşa însemnătate a acestui lucru pentru economia naţională Comitetul Central al partidului a adoptat zilele trecute hotărîrea „Cu privire la planul general de electrificare a căilor ferate" calculat pentru 15 ani. Acest plan prevede electrificarea de căi ferate pe o distanţă totală de 40.000 de kilometri **(Aplauze).**

Odată cu electrificarea căilor ferate, pentru ridicarea nivelului de înzestrare tehnică a transportului feroviar are o mare însemnătate introducerea rapidă a locomotivelor Diesel în locul locomotivelor cu aburi. In prezent, volumul producţiei şi capacitatea locomotivelor Diesel fabricate sînt cu totul insuficiente. De aceea, în septembrie 1955, C.C. al P.C.U.S. şi Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. au adoptat o hotărîre cu privire la reorganizarea mai multor uzine constructoare de maşini de transport în vederea producţiei de locomotive Diesel.

Extinderea folosirii locomotivelor electrice şi a locomotivelor Diesel, îmbunătăţirea gospodăriei căilor ferate, automatizarea şi centralizarea conducerii mişcării şi alte măsuri vor permite să se sporească capacitatea de transport a căilor ferate.

Trebuie extinse prin toate mijloacele transporturile maritime şi fluviale, al căror volum reprezintă numai 12 la sută din traficul global al mărfurilor în ţară, ceea ce este cu totul nesatisfăcător.

In ritm mai rapid trebuie dezvoltat transportul aerian şi prin conductă.

In anii celui de-al 5-lea cincinal, traficul de mărfuri în transportul auto a crescut de mai bine de două ori. Aceasta este însă puţin. Transportul auto dispune de uriaşe rezerve nefolosite. Una din cele mai serioase lipsuri este fărîmiţarea lui de neînchipuit. La noi s-au format o mulţime de gospodării auto minuscule, de care se cramponează conducători a numeroase întreprinderi şi instituţii. Este suficient să spunem că 85 la sută din numărul total al gospodăriilor auto dispun pînă la zece maşini. Aceasta constituie principala cauză pentru care anul trecut, de pildă, aproximativ jumătate din numărul autocamioanelor nu au fost folosite iar partea în funcţiune a parcului auto a efectuat jumătate din parcurs fără încărcătură. Trebuie să se pună capăt acestei rămîneri în urmă, gospodăriile auto trebuiesc concentrate şi comasate, ceea ce va avea un mare efect economic. Trebuie dezvoltată prin toate mijloacele construcţia de şosele.

Trebuie spus de asemenea că în folosirea parcului de autoturisme are loc o risipă evidentă. Potrivit practicii stabilite, autoturismele sînt repartizate anumitor lucrători. Deseori se întîmplă ca lucrătorul să nu aibă nevoie să plece undeva şi automobilul care îi este repartizat să stea. Cu toate acestea sînt menţinuţi unul sau doi şoferi şi personal de întreţinere. Este necesar să se treacă cu hotărîre la principii obşteşti, socialiste, în această chestiune, să se lichideze practica repartizării maşinilor anumitor lucrători, stabilind un număr strict limitat de maşini personale. Pentru deservirea lucrătorilor din instituţii trebuie să existe parcuri de taxiuri de serviciu. Acest lucru este cu atît mai necesar cu cît la noi se va lărgi şi pe viitor producţia de autoturisme şi, dacă vor fi menţinute vechile rînduieli, numărul personalului de întreţinere, şi aşa foarte mare va creşte şi mai mult, ceea ce este cu totul inadmisibil. Desigur că acolo unde este necesar trebuie repartizate maşini individuale, dar lucrurile trebuie făcute în aşa fel ca lucrătorii cărora le sînt repartizate aceste maşini să înveţe bine să le conducă ei înşişi. Problema reglementării folosirii transportului auto a devenit demult actuală şi ea trebuie rezolvată înfrîngînd rezistenţa birocraţilor. Acest lucru este cerut de interesele statului nostru socialist **(Aplauze).**

In ultimii ani s-a obţinut o oarecare îmbunătăţire în munca telecomunicaţiilor. Dar nivelul de dezvoltare a mijloacelor de telecomunicaţie, în special a liniilor de comunicaţii cu radio-relee, telefoto şi a televiziunii nu satisface încă nevoile populaţiei şi ale economiei naţionale. Trebuie să se dezvolte şi să se perfecţioneze cu şi mai multă perseverenţă mijloacele de telecomunicaţie, pe baza celor mai noi realizări ale ştiinţei şi tehnicii.

4. Problemele justei repartizări a forţelor de producţie

Sarcinile sporirii continue a volumului producţiei industriale cer imperios să fie atras în circuitul economic noi surse de materii prime, combustibil, energie electrică şi, în primul rînd să fie mobilizate uriaşele resurse naturale din regiunile răsăritene ale ţării.

Trebuie amintit că în regiunile răsăritene sînt concentrate pînă la 75 la sută din totalul rezervelor de cărbune existente în U.R.S.S. şi pînă la 80 la sută din rezervele de energie hidraulică, patru cincimi din bogăţiile forestiere, principalele rezerve de metale neferoase şi rare, uriaşe resurse de materii prime pentru industria chimică, minereuri feroase şi materiale de construcţie.

După cum arată experienţa, extracţia de cărbune şi producţia de energie electrică sînt mai eficace din punct de vedere economic în răsărit decît în partea europeană a U.R.S.S. Este suficient, de pildă, să spunem că cheltuirea de investiţii pentru o tonă de cărbune extras în plus în cel de-al 5-lea cincinal a fost de 2,5 ori mai mică în bazinul Siberiei răsăritene şi de 1,5 ori mai mică în Kuzbass decît în Donbas. Anul trecut, preţul de cost al unei tone de cărbune a fost în Kuzbass aproape de 1,5 ori mai mic decît în Donbas. In 1960 se prevede să se extragă în Kuzbass 80 de milioane de tone de cărbune. Aceste 80 de milioane de tone vor costa statul cu 2,4 miliarde de ruble mai puţin decît aceeaşi cantitate de cărbune extrasă în Donbas.

Un al doilea exemplu de acelaşi fel. Pe fluviul Angara se construieşte hidrocentrala de la Bratsk cu o putere de 3.200.000 kw. Ea va produce 22 de miliarde kwh. de energie electrică pe an, adică atît cît produc la un loc, hidrocentralele de la Kuibîşev şi Stalingrad, cele mai mari hidrocentrale din partea europeană a U.R.S.S. Or, construirea hidrocentralei de la Bratsk va costa de două ori mai puţin decît construirea hidrocentralelor de la Kuibîşev şi Stalingrad la un loc, iar preţul de cost al energiei electrice produse într-un an la hidrocentrala de la Bratsk va fi cu 200 de milioane de ruble mai mic decît la hidrocentralele de la Kuibîşev şi Stalingrad.

Iată, tovarăşi, cît de avantajos este pentru noi să valorificăm pe scară mai largă resursele energetice din Răsărit. In următorii zece ani trebuie să transformăm Siberia într-o foarte mare bază a Uniunii Sovietice pentru extracţia de cărbune şi producţia de energie electrică, în principala bază a producţiei ramurilor industriale care necesită mari cantităţi de energie termică şi electrică, în special a producţiei de aluminiu, magneziu şi titaniu, precum şi a electrometalurgiei, chimiei cărbunelui şi electrochimiei.

Pentru a rezolva cu succes această sarcină economică de cea mai mare importanţă, trebuie dezvoltată din plin în răsăritul ţării siderurgia. In 1955, Uralul şi Siberia de vest au dat peste 14 milioane de tone de fontă, ceea ce depăşeşte producţia de fontă a Angliei. Cu toate acestea sîntem nevoiţi să aducem în fiecare an din partea europeană a U.R.S.S. cîteva milioane de tone de metale feroase în regiunile din Răsărit. De aceea trebuie luate măsuri hotărîte pentru accelerarea dezvoltării siderurgiei în Siberia, Kazahstan şi Extremul Orient.

Sarcina constă în a crea în următoarele 2—3 cincinale în regiunile Siberiei o a treia bază metalurgică puternică a ţării noastre cu o producţie de 15-20 milioane de tone de fontă pe an. In legătură cu aceasta este necesar să se elaboreze o schemă generală de dezvoltare şi repartizare teritorială a întreprinderilor siderurgice în Siberia, să se desfăşoare larg în aceste regiuni lucrări de prospectări geologice, de cercetări ştiinţifice şi alte lucrări.

In regiunile răsăritene mai continuă a se dezvolta insuficient construcţia de maşini. In următorii zece ani va trebui să creăm în Răsărit noi mari centre ale construcţiei de maşini, capabile să producă toate tipurile de maşini, mecanisme, aparate şi instrumente.

Este necesar să fie valorificate cu mai multă energie uriaşele resurse industriale naturale din Răsăritul ţării şi să se asigure o mai eficace folosire a acestora în interesul dezvoltării continue a forţelor de producţie ale ţării.

Trebuie acordată de asemenea atenţie unei mai raţionale repartizări complexe a industriei pe regiuni economice. Ţara noastră este mare şi dacă vom dezvolta unilateral industria într-o regiune economică sau alta vom spori în mod artificial transporturile neraţionale şi vom crea greutăţi în dezvoltarea generală a economiei naţionale.

5. Problemele productivităţii muncii, preţului de cost al producţiei industriale şi construcţiilor capitale

Călăuzindu-se de cunoscuta teză a lui V. I. Lenin că productivitatea muncii este în ultimă analiză lucrul cel mai important pentru victoria noii orînduiri sociale, partidul a luptat şi va lupta şi în viitor ca să ridice neîncetat productivitatea muncii pe baza progresului tehnic.

Principala condiţie a creşterii productivităţii muncii este, după cum a arătat Lenin, „ridicarea disciplinei oamenilor muncii, a priceperii de a munci, a vitezei şi intensităţii muncii, a mai bunei ei organizări". Oamenii sovietici ştiu că ridicarea productivităţii muncii este baza creşterii bunăstării lor. De aceea trebuie să îmbunătăţim neîncetat organizarea muncii şi a producţiei, să lichidăm pierderile de mijloace materiale şi de timp de muncă.

Organizaţiile de partid şi economice trebuie să acorde maximum de atenţie problemelor activităţii economice a întreprinderilor. Este necesar să luptăm cu perseverenţă pentru o activitate ritmică a fiecărei întreprinderi, pentru reducerea preţului de cost al producţiei, să respectăm cu cea mai mare stricteţe şi întrutotul regimul de economii, să întărim pe toate căile hozrasciotul.

Tovarăşi! Construcţiile capitale au o însemnătate foarte mare pentru dezvoltarea continuă a industriei şi a întregii economii naţionale. In prezent, cînd investiţiile capitale anuale vor ajunge la aproape 200 de miliarde de ruble trebuie să acordăm o mai mare atenţie problemelor construcţiilor capitale, să trecem temeinic în construcţie la metode industriale.

Comitetul Central al Partidului şi Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. au luat în ultimul timp o serie de hotărîri importante cu privire la dezvoltarea şi perfecţionarea industriei construcţiilor. Se pune problema de a asigura cea mai eficientă folosire a fondurilor alocate pentru construcţiile capitale, de a ridica nivelul conducerii tehnico-organizatorice a lucrărilor de construcţie, de a lupta cu hotărîre împotriva dispersării fondurilor, de a reduce considerabil durata şi costul construcţiilor. Aceste sarcini nu pot fi îndeplinite decît prin industrializarea construcţiilor, prin folosirea largă a elementelor şi construcţiilor prefabricate din beton armat şi beton.

In ţara noastră amploarea construcţiilor capitale sporeşte neîncetat, fondurile fixe ale industriei cresc rapid. Paralel cu îmbunătăţirea practicii lucrărilor de construcţii trebuie să ne preocupăm permanent, ca nişte buni gospodari, de o mai bună folosire a capacităţilor existente. Experienţa arată că fără a se recurge la mari investiţii suplimentare multe întreprinderi pot să sporească simţitor, iar unele din ele să dubleze şi chiar să tripleze producţia. Trebuie numai să ne apucăm cum trebuie de aceasta — să procedăm la modernizarea utilajului, să îmbunătăţim organizarea producţiei şi a muncii, să folosim mai larg marea forţă pe care o reprezintă experienţa fruntaşilor în producţie, iniţiativa creatoare a inovatorilor şi a raţionalizatorilor.

Glorioasa noastră clasă muncitoare de multe milioane, precum şi inginerii şi tehnicienii, caută să mobilizeze cu o energie crescîndă rezervele uriaşe ascunse în producţia socialistă. O expresie vie a acestei activităţi este întrecerea socialistă. Intrecerea trebuie desfăşurată şi mai larg, trebuie să ţinem seama în permanenţă că aceasta nu este o campanie ci o operă vie a milioane de oameni, o mare forţă care contribuie mereu la progresul şi perfecţionarea producţiei socialiste. Sîntem convinşi că muncitorii şi muncitoarele, inginerii şi tehnicienii vor asigura prin munca lor creatoare îndeplinirea cu succes a celui de-al 6-lea plan cincinal.

AGRICULTURA

Tovarăşi! Pe lîngă o industrie puternică, ţara noastră trebuie să aibă o agricultură multilateral dezvoltată, capabilă să producă alimente şi materii prime agricole în cantitatea necesară asigurării depline a populaţiei şi satisfacerii tuturor celorlalte trebuinţe ale statului.

In ultimii ani, ca urmare a dezvoltării economiei socialiste, a ridicării productivităţii muncii şi a reducerii preţurilor cu amănuntul, au sporit considerabil salariul real al muncitorilor şi funcţionarilor şi veniturile colhoznicilor, a crescut puterea de cumpărare a populaţiei.

In aceste condiţii, în faţa partidului s-a pus sarcina urgentă pentru întregul popor de a spori considerabil producţia agricolă. La plenarele Comitetului Central al partidului au fost scoase la iveală lipsurile şi greşelile serioase din conducerea agriculturii, a fost elaborat un vast program de sporire a producţiei de cereale şi de produse animale.

Partidul nostru, cu sprijinul activ al clasei muncitoare şi al întregului popor, a înfăptuit măsuri importante în vederea avîntului agriculturii. In anii 1954 şi 1955 investiţiile în agricultură au reprezentat 34,4 miliarde de ruble, adică 138 la sută faţă de suma totală a investiţiilor făcute în agricultură în tot decursul celui de al 4-lea cincinal. In aceşti doi ani, colhozurile, S.M.T.-urile şi sovhozurile au primit 404.000 de tractoare (calculate în tractoare convenţionale de 15 C.P.), 228.000 de autocamioane 83.000 de combine cerealiere şi o mare cantitate de alte mijloace tehnice.

Pentru a stimula cointeresarea materială a colhozurilor şi colhoznicilor în dezvoltarea producţiei obşteşti şi pentru a spori producţia-marfă au fost majorate simţitor preţurile de colectare şi achiziţionare la cereale, produse animale, cartofi, legume şi zarzavaturi, in şi cînepă. In urma acestor măsuri şi a creşterii producţiei-marfă, veniturile băneşti ale colhozurilor au sporit în 1954 şi 1955 cu 20 de miliarde de ruble.

In staţiunile de maşini şi tractoare au fost create cadre permanente de mecanizatori, ceea ce are o însemnătate primordială pentru transformarea S.M.T.-urilor în întreprinderi socialiste model. Din oraşe şi centrele industriale au fost trimişi pentru munci în S.M.T.-uri, colhozuri şi sovhozuri multe mii de ingineri, tehnicieni, activişti de partid şi de stat. In colhozuri au fost trimişi peste 120.000 de specialişti în agricultură. Peste 20.000 de comunişti au fost trimişi din oraşe la sate şi recomandaţi ca preşedinţi de colhozuri. Comitetul Central al partidului şi guvernul au introdus un nou sistem de planificare în agricultură, care a descătuşat iniţiativa colhoznicilor. Au fost luate măsuri în vederea îmbunătăţirii activităţii sovhozurilor, a întăririi vechilor gospodării de stat şi a creării unor gospodării noi.

Traducerea în viaţă a măsurilor elaborate de partid în domeniul dezvoltării continue a agriculturii a permis să se facă un prim pas important înainte în sporirea producţiei de cereale şi plante industriale. Aceasta reiese în mod evident din următorul tabel:

PRODUCŢIA GLOBALĂ DE CEREALE ŞI PLANTE INDUSTRIALE ÎN U.R.S.S.

(în procente faţă de 1950)

	1950	1951	1952	1953	1954	1955
Cereale	100	97	113	101	105	129
Floarea-soarelui	100	97	123	146	106	207
Sfeclă de zahăr	100	114	107	111	95	147
Bumbac brut	100	105	106	108	118	109
In cu fibră lungă (fuior)	100	76	83	64	85	149

Trebuie să subliniem că dacă în primii 3-4 ani ai celui de-al 5-lea cincinal aproape că nu a existat la noi o creştere a producţiei de cereale şi plante industriale, în schimb, în 1955, datorită aplicării cunoscutelor măsuri, producţia globală a culturilor agricole a crescut simţitor. In comparaţie cu 1954, producţia de cereale a sporit în 1955 cu 22 la sută, de floarea-soarelui cu 95 la sută, de sfeclă de zahăr cu 54 la sută, de fuior de in cu 74 la sută. Nu am avut o creştere a producţiei la hectar la culturile de bumbac. Acest lucru s-a datorat însă compromiterii semănăturilor de bumbac din cauza îngheţului. Intr-o serie de regiuni, în special în regiunile din zona fără cernoziom, au fost obţinute recolte scăzute de cartofi.

1. Economia cerealieră — baza întregii producţii agricole

Tovarăşi! Partidul a arătat în repetate rînduri că fără existenţa unei economii cerealiere bine dezvoltate nu se poate dezvolta creşterea animalelor, nu se poate spori producţia de plante industriale. Totuşi, în această problemă de importanţă vitală, conducătorii Ministerului Agriculturii al U.R.S.S. şi ai Ministerului Sovhozurilor al U.R.S.S., precum şi organele de planificare s-au aflat pe o cale vădit nejustă. Structura suprafeţelor însămînţate, care s-a format în ultimii ani, s-a dovedit a fi în contradicţie flagrantă cu sarcinile de sporire a producţiei de cereale. In majoritatea regiunilor ţării au fost reduse semănăturile de culturi cerealiere. S-au comis anumite greşeli în introducerea sistemului de asolamente cu ierburi perene. Sistemul asolamentelor cu ierburi perene a fost aplicat în mod şablon, ierburile au fost însămînţate pe suprafeţe de milioane de hectare în regiuni în care ele nu dau recolte bogate.

Toate acestea au dus la situaţia că în 1953 cînd necesităţile în ceea ce priveşte cerealele au crescut mult în comparaţie cu perioada dinainte de revoluţie, suprafeţele însămînţate cu culturi cerealiere au fost aproximativ aceleaşi ca în anul 1913.

Studiind din toate punctele de vedere necesităţile statului în ceea ce priveşte produsele agricole, plenara din ianuarie 1955 a Comitetului Central al P.C.U.S. a trasat sarcini ca într-un răstimp scurt să se sporească simţitor producţia de cereale şi ca producţia principalelor produse animale să sporească de două ori — de două ori şi ceva.

Pentru dezvoltarea continuă a agriculturii a avut o însemnătate deosebită valorificarea pămînturilor virgine şi înţelenite, întreprinsă pe baza unei hotărîri a partidului, în Kazahstan, Siberia şi alte regiuni ale ţării. Comitetul Central al P.C.U.S. a trasat sarcina ca pînă în anul 1956 să fie valorificate cel puţin 28-30 milioane de hectare de pămînturi noi.

Rezolvarea acestei sarcini are o însemnătate istorică pentru statul nostru. Ce vor da ţării pămînturile înţelenite? Calculele arată că de pe pămînturile noi vom putea obţine anual în medie cel puţin două miliarde puduri de cereale. Avînd o mare cantitate de grîu-marfă, provenită de pe pămînturile înţelenite, statul poate să pornească cu curaj la o extindere considerabilă a semănăturilor de porumb în Ucraina şi în Caucazul de nord cu scopul ca aceste regiuni să sporească simţitor producţia de carne şi lapte, precum şi producţia de plante industriale.

Intr-un termen scurt, în regiunile de valorificare a pămînturilor înţelenite au fost trimise peste 200.000 de tractoare, exprimate în tractoare convenţionale de 15 C.P., mii de alte maşini şi unelte.

Măsurile partidului cu privire la valorificarea pămînturilor înţelenite s-au bucurat de aprobarea şi sprijinul fierbinte al întregului popor sovietic. La chemarea Comitetului Central al P.C.U.S. au plecat pentru valorificarea pămînturilor înţelenite şi virgine 350.000 de patrioţi sovietici care au dat dovadă de vitejie în muncă, demnă de constructori ai comunismului. **(Aplauze prelungite).**

Ingăduiţi-mi ca în numele Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice să exprim recunoştinţă fierbinte comsomoliştilor şi comsomolistelor, agronomilor, inginerilor, tehnicienilor — tuturor patrioţilor care au răspuns la chemarea partidului şi care participă în mod activ la valorificarea noilor pămînturi. Prin munca lor plină de abnegaţie ei şi-au cîştigat dragostea şi stima întregului popor sovietic **(Aplauze furtunoase, prelungite).**

Dacă am fi înfăptuit valorificarea pămînturilor înţelenite prin mutarea obişnuită ca să zic aşa treptată, a oamenilor muncii în noile regiuni am fi avut nevoie de un uriaş număr de oameni, de numeroase mijloace şi de mult timp. In cazul acesta nu am fi reuşit desigur să îndeplinim în doi ani sarcina desţelenirii a 30 de milioane de hectare de noi pămînturi.

După cît se vede, în noul cincinal partidul va trebui să adreseze nu o dată tineretului asemenea chemări. Va trebui să valorificăm şi pe viitor noi regiuni, să construim centrale atomice, termo-electrice şi hidroelectrice, uzine, căi ferate. Partidul este convins că gloriosul nostru tineret va răspunde şi pe viitor cu înflăcărare la chemările lui. Tineretul ştie că munca sa la minunatele construcţii ale comunismului are o deosebită însemnătate nu numai pentru generaţia noastră, ci şi pentru generaţiile viitoare. **(Aplauze prelungite).**

Ca urmare a muncii pline de abnegaţie a colhoznicilor, lucrătorilor din S.M.T.-uri şi sovhozuri, datorită participării active a clasei muncitoare, sarcina de valorificare a pămînturilor înţelenite a fost îndeplinită cu cinste. In anii 1954 şi 1955, în regiunile de valorificare a pămînturilor înţelenite şi virgine au fost arate 30 milioane de hectare, iar în întreaga ţară au fost arate 33 milioane de hectare de pămînturi înţelenite şi virgine. Aceasta este o mare victorie a partidului şi a întregului popor sovietic. **(Aplauze furtunoase, prelungite).**

Valorificarea pămînturilor înţelenite a permis extinderea considerabilă a suprafeţelor cultivate cu cereale. In 1950 culturile cerealiere ocupau în U.R.S.S. o suprafaţă de 102,9 milioane hectare, iar în 1955 — 126,4 milioane hectare, ceea ce reprezintă un spor de 24 milioane hectare.

Unii tovarăşi ar putea să întrebe dacă procedăm just valorificînd pămînturile înţelenite în regiuni expuse secetei. Studierea datelor de care dispunem arată că chiar şi în condiţii de secete periodice cultivarea cerealelor în Kazahstan, Siberia şi în Ural este rentabilă şi justificată din punct de vedere economic. Dacă din cinci ani vom avea numai doi ani de recoltă bună, un an de recoltă mijlocie şi doi ani secetoşi, date fiind cheltuielile relativ mici pe care le necesită culturile de cereale în regiunile respective este cu putinţă să cultivăm cereale în condiţii foarte avantajoase şi se poate obţine grîu ieftin.

Din rezultatele muncii noastre în domeniul valorificării pămînturilor înţelenite se poate trage concluzia certă că acţiunea întreprinsă de partid de valorificare a noi pămînturi este justă. Ea asigură în cel mai scurt timp o creştere considerabilă a producţiei de cereale cu cheltuieli minime de forţe şi mijloace.

In continuarea acţiunii de valorificare a pămînturilor înţelenite ar trebui să se acorde atenţie ţinutului Krasnoiarsk, regiunii Irkutsk, ţinuturilor Habarovsk şi Primorie, unde există mult pămînt bun necultivat. Aceasta va permite crearea unei baze cerealiere şi zootehnice care să asigure satisfacerea nevoilor Extremului Orient în ce priveşte produsele agricole pe seama producţiei locale.

Interesele sporirii producţiei de cereale au impus schimbarea structurii suprafeţelor însămînţate pentru ca paralel cu lărgirea culturilor de grîu, crupe şi a altor culturi să fie simţitor extinse suprafeţele cultivate cu porumb. Calculele arată că pentru creşterea animalelor avem nevoie de cel puţin 4.000.000.000 de puduri de cereale furajere anual. Fără o sporire serioasă a producţiei de porumb noi nu vom putea obţine această cantitate de cereale. De aceea, Comitetul Central a stabilit că este necesar să fie larg desfăşurată producţia de porumb. In 1955 s-au însămînţat cu porumb aproximativ 18 milioane de hectare — adică cu 13,6 milioane de hectare mai mult decît în anul 1954.

Extinderea culturilor de porumb a permis să fie simţitor îmbunătăţită asigurarea creşterii animalelor cu plante de siloz şi cu nutreţuri concentrate. In 1955, colhozurile au însilozat cu 17 milioane de tone mai multe plante de siloz decît în 1954, din care peste 6 milioane de tone de ştiuleţi de porumb conservat.

Ca urmare, în colhozuri au crescut simţitor cantitatea de lapte muls de la o vacă şi producţia globală de lapte. Potrivit datelor Direcţiei Centrale de Statistică a U.R.S.S., în ultimele patru luni (de la 1 octombrie 1955 pînă la 1 februarie 1956), cantitatea totală de lapte muls a crescut în colhozuri, în comparaţie cu aceeaşi perioadă a anului 1954—1955, în ansamblu pe U.R.S.S. cu 65 la sută, în R.S.S. Ucraineană — de două ori, R.S.F.S.R. — cu 53 la sută, iar în unele regiuni ale R.S.F.S.R., Ucrainei şi Kazahstanului, în R.S.S. Uzbecă, R.S.S. Azerbaidjană, R.S.S. Tadjică, R.S.S. Turcmenă, R.S.S. Moldovenească producţia totală de lapte a crescut de 2—3 ori şi chiar mai mult. O astfel de creştere a producţiei de lapte nu am înregistrat în toţi anii puterii sovietice. Nu încape îndoială că aici au jucat un rol hotărîtor porumbul, noul sistem de planificare şi sporirea cointeresării materiale a colhoznicilor.

Totodată există destule raioane în care porumbul nu a dat rezultatul aşteptat. Cauza nu este decît una singură — atitudinea nepăsătoare a conducătorilor acestor raioane faţă de cultivarea lui. Este vorba de o parte considerabilă a raioanelor din Bielorusia, Letonia, Lituania, Estonia, din regiunile Kostroma, Iaroslav, Tula şi din alte cîteva regiuni. Se naşte întrebarea: nu cumva a greşit Comitetul Central al P.C.U.S. recomandînd această cultură din sudul ţării pentru întreaga Uniune Sovietică?

Nu, tovarăşi, aceasta nu a fost o greşeală. In republicile, ţinuturile, regiunile, raioanele, colhozurile şi sovhozurile unde conducătorii au avut o atitudine serioasă faţă de această problemă, au studiat particularităţile porumbului, au pregătit cadre colhoznice şi sovhoznice, acolo au fost obţinute rezultate bune. Şi invers, acolo unde cultivarea porumbului a fost lăsată în voia întîmplării, colhozurile şi sovhozurile au obţinut recolte slabe.

In fiecare regiune sînt colhozuri care au obţinut recolte bogate de porumb. Voi cita unele exemple din acele raioane unde porumbul a fost semănat pe suprafeţe mari şi unde este o cultură nouă.

In colhozul „Stalin" din R.A.S.S. Ciuvaşă în 1955 au fost însămînţate cu porumb 240 de ha. Recolta de porumb de pe 70 ha din această suprafaţă a fost folosită ca adaos de nutreţ verde în raţia animalelor; de pe 170 de ha. a fost obţinută o recoltă bogată de coceni cu ştiuleţi de maturitate lapte-ceară, ceea ce a permis colhozului să însilozeze 8000 tone de nutreţ.

La sovhozul „Petrovskoie", regiunea Moscova s-au obţinut în medie cîte 295 kintale de coceni şi ştiuleţi de porumb la hectar, iar pe o tarla de 15,5 ha. recolta medie a fost de cîte 402 kintale la hectar, din care pe 5 ha. s-au obţinut cîte 750 kintale.

In colhozul „Rassvet" din R.S.S. Bielorusă au fost recoltate în medie în 1955 de pe o suprafaţă de 500 ha. de porumb cîte 350 de kintale de coceni şi ştiuleţi la hectar.

Faptele dovedesc în mod convingător că în toate zonele ţării, porumbul poate da recolte bogate, că el întrece toate celelalte culturi în ceea ce priveşte recolta la hectar şi cantitatea de unităţi furajere obţinute la un hectar de cultură, precum şi în ceea ce priveşte retribuirea mai bună a muncii cheltuite pentru îngrijirea lui. De aceea trebuie să analizăm în mod temeinic greşelile care s-au făcut la cultivarea porumbului în diferite raioane şi colhozuri, de ce în unele colhozuri şi sovhozuri porumbul nu a dat o recoltă bogată şi să începem de pe acum, cu toată energia, pregătirile în vederea însămînţărilor în special instruirea cadrelor pentru a putea obţine în 1956 o recoltă bogată de porumb în fiecare colhoz şi sovhoz.

Principala noastră sarcină în domeniul agriculturii este ca, pe baza sporirii recoltei la hectar şi a valorificării continue de pămînturi noi, să ridicăm pînă la sfîrşitul celui de-al 6-lea cincinal producţia anuală globală de cereale la 11 miliarde de puduri, să extindem suprafeţele culturilor de plante industriale şi să sporim considerabil recolta la hectar a acestor culturi — bumbac, sfeclă de zahăr, in, cînepă, floarea-soarelui, precum şi să sporim simţitor producţia de cartofi şi legume. Putem şi trebuie să rezolvăm, în următorii doi ani, sarcina asigurării depline a ţării cu cartofi şi legume de bună calitate.

Este necesar să se extindă suprafeţele livezilor, viilor şi plantaţiilor de arbuşti fructiferi. Este necesar să se desfăşoare plantarea de perdele forestiere, chemînd tineretul nostru să participe activ la această muncă. Este foarte important să fie sporit volumul lucrărilor de irigare şi totodată să fie îmbunătăţită folosirea pămînturilor irigate şi asanate.

Comitetul Central al partidului consideră că este necesar să fie mărită producţia de îngrăşăminte minerale şi de mijloace chimice pentru combaterea buruienilor şi dăunătorilor culturilor agricole. Trebuie şi de acum înainte să ridicăm nivelul agriculturii, să introducem cu perseverenţă agrotehnica înaintată, asolamente raţionale, să reducem termenii de executare a lucrărilor agricole şi, pe această bază, să asigurăm creşterea recoltei la hectar a culturilor cerealiere şi plantelor industriale în toate raioanele ţării.

2. Sarcinile dezvoltării continue a creşterii animalelor

Tovarăşi!

Una din cele mai grele şi în acelaşi timp una din cele mai urgente sarcini care s-au ridicat în faţa partidului în ultimul timp, este sarcina dezvoltării continue a creşterii animalelor, a sporirii producţiei şi colectărilor de produse animale. Comitetul Central al P.C.U.S şi guvernul au elaborat şi aplică un sistem de importante măsuri economice şi organizatorice prin care se urmăreşte sporirea şeptelului şi ridicarea productivităţii animalelor.

Comitetul Central al P.C.U.S şi guvernul sovietic au stabilit că este necesar să fie sporită cointeresarea materială a colhoznicilor în dezvoltarea creşterii animalelor. A fost adoptat şi se aplică în practică un vast plan de mecanizare a lucrărilor în domeniul creşterii animalelor şi de construcţii zootehnice. Organizaţiile locale de partid au depus o activitate intensă pentru întărirea cu cadre a sectoarelor hotărîtoare din zootehnie.

Toate acestea nu puteau să nu dea şi într-adevăr au dat rezultate pozitive. Ingăduiţi-mi să dau citire unor date ce caracterizează starea în care se găseşte la noi creşterea animalelor.

EFECTIVUL DE VITE PRODUCTIVE ÎN U.R.S.S.

(în procente faţă de anul 1950)

	1950	1951	1952	1953	1954	1955
Vaci	100	102	100	107	113	120
Efectivul total de vite cornute mari	100	103	99	110	114	117
Porci	100	111	117	195	210	214
Oi	100	110	114	139	142	151

PRODUCŢIA PRINCIPALELOR PRODUSE ANIMALE ÎN U.R.S.S.

(în procente faţă de anul 1950)

	1950	1951	1952	1953	1954	1955
Carne (după tăiere)	100	96	106	120	129	130
Lapte	100	102	101	103	108	119
Lînă	100	107	122	130	128	142
Ouă	100	113	123	137	147	154

Ţara noastră dispune de rezerve incalculabile în domeniul creşterii animalelor. Dacă în colhozuri şi sovhozuri se va desfăşura o muncă organizatorică perseverentă se pot obţine în 1—2 ani rezultate excepţionale. Să luăm de pildă creşterea porcilor. După cum rezultă din datele citate, în primii doi ani ai cincinalului noi am înregistrat o creştere extrem de neînsemnată a efectivului de porci. Dar după ce au fost luate măsuri concrete în domeniul dezvoltării creşterii porcilor, efectivul porcilor a crescut simţitor în ultimii trei ani. In ultimele patru luni (de la 1 octombrie 1955 pînă la 1 februarie 1956) colhozurile au predat şi vîndut statului cu 62 la sută mai mulţi porci decît în cele patru luni corespunzătoare ale anilor 1954—1955. Colhozurile au început să îngraşe mai mulţi porci. La 1 februarie 1956 colhozurile aveau de peste trei ori mai mulţi porci pentru îngrăşat decît la 1 februarie 1955. Există toate temeiurile să afirmăm că programul trasat al sporirii producţiei de produse animale va fi îndeplinit cu succes.

In cadrul măsurilor pentru dezvoltarea creşterii animalelor, un loc deosebit de important îl ocupă problemele sporirii producţiei de nutreţuri. Sarcina este ca, paralel cu sporirea producţiei de cereale şi extinderea prin toate mijloacele a producţiei de porumb, ceea ce constituie lucrul principal, să se dezvolte semănăturile de ierburi perene, de pildă, trifoi, lucernă şi altele. Se înţelege de la sine că la alegerea ierburilor perene şi a amestecurilor lor, atît graminee cît şi leguminoase, trebuie să se ţină seama de condiţiile climaterice şi de sol pentru a semăna culturile cele mai productive pentru zona respectivă. Trebuie dezvoltate de asemenea semănăturile de ierburi anuale, de pildă, în regiunile sudice — iarba de Sudan şi sorg, în regiunile centrale — borceag, care este deosebit de preţios pentru semănăturile pe ogoarele ocupate.

Trebuie arătată atitudinea nejustă a unor tovarăşi faţă de semănatul ierburilor. Se semnalează cazuri cînd trifoiul este înlăturat din regiuni care se ocupau din vechime cu cultivarea lui. O astfel de atitudine faţă de ierburi este în contradicţie cu indicaţiile partidului. Prin cunoscuta sa hotărîre, plenara din februarie-martie a C.C. al P.C.U.S. nu a condamnat semănatul ierburilor, ci atitudinea şablon faţă de semănarea ierburilor perene, cînd acestea se semănau pe milioane de hectare în regiunile secetoase şi dădeau acolo recolte extrem de slabe. Condamnînd cu hotărîre atitudinea şablon în ce priveşte semănatul ierburilor, partidul a arătat în acelaşi timp că în regiunile în care ierburile perene şi anuale dau recolte bogate, ele trebuie să fie semănate şi trebuie sporită producţia de fîn.

Bun este acel conducător care foloseşte toate posibilităţile şi asigură vitele cu nutreţuri proprii atît furajere, cît şi suculente, necesare pentru a ridica simţitor producţia de produse animale. Or, la noi mai sînt încă conducători de colhozuri şi sovhozuri, care în loc să-şi îndrepte toate forţele spre sporirea producţiei de nutreţuri, caută să fie întreţinuţi de alţii, vor să primească cît mai multe nutreţuri de la stat. Sînt destui şi din aceia care, folosind faptul că preţurile produselor alimentare sînt mici, cumpără în magazine pîine, crupe şi alte produse alimentare şi hrănesc cu acestea vitele. Aceasta nu mai este o activitate de producţie, [illegible] speculă.

Iată unul din aceste cazuri: Preşedintele unui colhoz din re[illegible]nea Moscovei a organizat o brigadă pentru nutreţuri, alcă[illegible] din 12 colhoznici, le-a dat bani, saci şi un autocamion. Această brigadă obţine nutreţuri dar nu pe cîmpurile colhozului, ci în magazinele din Moscova. Ea achiziţionează pentru păsări şi vite crupe de hrişcă, mei, arpacaş, făină, drojdie şi alte produ[illegible]

(Continuarea raportului în numărul viitor)

Lucrările celui de al XX-lea Congres al P. C. U. S.

(Urmare din pag. 1-a)

al partidului comunist, că comuniștii și toți oamenii muncii din capitală nu-și vor cruța forțele și energia pentru îndeplinirea sarcinilor trasate în cel de al șaselea cincinal.

A urmat la cuvînt **A. I. Kiricenko**, care a fost întîmpinat cu căldură de întreaga asistență. A. I. Kiricenko și-a consacrat începutul cuvîntării unei analize a principalelor rezultate obținute de partid după Congresul al XIX-lea, iar apoi s-a ocupat de problemele construcției economice și culturale a R.S.S. Ucrainene.

F. R. Kozlov (Organizația de partid Leningrad) a vorbit despre uriașa însemnătate a hotărîrilor adoptate în ultima vreme la plenarele C.C. al P.C.U.S. Obiectul grijii deosebite a partidului a fost dezvoltarea prin toate mijloacele a industriei grele. Comitetul Central al partidului a dezvăluit denaturările teoretice în economie și a dat la timp o ripostă hotărîtă pseudo-economiștilor, care cereau încetinirea ritmului de dezvoltare a industriei grele.

Oamenii muncii din Leningrad, a declarat în continuare vorbitorul, au muncit cu entuziasm pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de partid. Industria din orașul și regiunea Leningrad a îndeplinit cu succes cel de al 5-lea plan cincinal. In această perioadă, producția globală a crescut cu 87% In întreprinderi au fost create și a fost pusă la punct fabricarea a sute de aparate și mecanisme care sînt la nivelul celor mai bune realizări ale tehnicii înaintate.

Referindu-se la dezvoltarea continuă a industriei din Leningrad, F. R. Kozlov a vorbit despre necesitatea de a se determina mai precis profilul ramurilor ei principale. După părerea lui, nu este rațional ca la Leningrad să se dezvolte producția de produse relativ simple și cu consum mare de metal; ministerele trebuie să acorde atenție menținerii specializării întreprinderilor.

N. S. Patolicev (organizația de partid din R.S.S. Bielorusă) a spus că rezultatele dezvoltării politice, economice și culturale a U.R.S.S. dovedesc că ea a făcut un nou pas gigantic înainte pe drumul spre comunism. Aceste succese le datorăm activității colective neobosite, principiale, leniniste a Comitetului Central al partidului. Noi, comuniștii, aprobăm și sprijinim din toate puterile această linie a partidului și dorim ca în vasta și complexa lui muncă de conducere a partidului și statului sovietic, Comitetul nostru Central leninist să procedeze și de aici înainte tot atît de principial și colegial ca și în prezent.

Organizația de partid a R.S.S. Bieloruse a desfășurat o muncă vastă pentru întărirea și strîngerea rîndurilor ei, pentru ridicarea nivelului de conducere a construcției economice și culturale, obținînd anumite rezultate. Planul cincinal al industriei a fost îndeplinit înainte de termen. In acești cinci ani, volumul producției a sporit de peste două ori. O largă dezvoltare au luat construcția de mașini și construcția de mașini unelte.

A sporit considerabil producția de cartofi, legume, lapte, carne și, în special, producția de in. Republica va îndeplini aproximativ în doi ani sarcinile planului cincinal cu privire la dublarea producției de carne și de lapte în colhozuri. Vorbitorul a prezentat date interesante despre dezvoltarea economiei artelurilor agricole: în 1955, 650 de colhozuri din Bielorusia au obținut venituri bănești de 1—2 milioane de ruble, 110 colhozuri — de 2—3 milioane de ruble, 64 de colhozuri — de 3—5 milioane de ruble, iar 12 colhozuri — de 5 și 16 milioane de ruble.

N. S. Patolicev a vorbit despre lipsurile muncii Comitetului de stat al planificării și Ministerului Agriculturii al U.R.S.S., care nu țin seama în măsură suficientă de particularitățile diferitelor regiuni ale U.R.S.S. la planificarea dezvoltării diferitelor ramuri ale economiei naționale.

In perioada dintre Congresele al XIX-lea și al XX-lea, a spus **I. E. Kalnberzin** (organizația de partid a R.S.S. Letone), Partidul Comunist al Uniunii Sovietice s-a călit și s-a întărit și mai mult din punct de vedere ideologic. A crescut rolul organizatoric al organizațiilor de partid în rezolvarea tuturor sarcinilor puse în fața poporului sovietic.

I. E. Kalnberzin a subliniat că C.C. al Partidului Comunist din Letonia își concentrează atenția în primul rînd asupra dezvoltării industriei grele. In cadrul creșterii globale cu 90% a producției industriale în decursul cincinalului, volumul producției industriei grele a sporit de două ori, iar al construcției de mașini — de 2,7 ori. Continuă să se dezvolte în ritm rapid și industria ușoară. In cursul cincinalului precedent, în republică au fost construite 73 de întreprinderi noi.

In Letonia s-a întărit considerabil orînduirea colhoznică, au crescut veniturile colhoznicilor, există numeroase gospodării care au obținut indici înalți. Totodată însă, multe ramuri ale agriculturii continuă să rămînă în urmă. Comitetul Central al Partidului Comunist din Letonia și Consiliul de Miniștri al republicii au condus agricultura fără să fi studiat în mod amănunțit particularitățile unor raioane și colhozuri.

I. E. Kalnberzin a vorbit în mod amănunțit despre măsurile care se iau pentru dezvoltarea agriculturii republicii. El a criticat unele ministere unionale care nu au îndeplinit planul de livrare de mijloace tehnice ameliorative pentru Republica Letonă.

S-a dat apoi cuvîntul lui **N. V. Kiselev** (organizația de partid din Rostov).

Vorbitorul a insistat asupra dezvoltării industriei din regiunea Rostov, a cărei producție este acum de două ori mai mare decît în 1950 și de 3,5 ori mai mare decît în 1940. In același timp însă există și lipsuri serioase. 90 de întreprinderi din regiune n-au îndeplinit planurile de stat pe 1955. Construcția de noi uzine durează prea mult. In legătură cu aceasta, N. V. Kiselev a criticat activitatea ministerelor Industriei Construcțiilor Navale și Industriei Radiotehnice.

N. V. Kiselev a subliniat în continuare că lipsurile în dezvoltarea agriculturii despre care a vorbit în raportul său N. S. Hrușciov, există și în regiunea Rostov. El a vorbit despre măsurile care sînt luate în vederea ridicării continue a agriculturii. In special vor fi extinse suprafețele cultivate cu porumb, care s-a dovedit a fi cea mai productivă cultură din această regiune, vor fi efectuate lucrări de irigație.

Organizația de partid din regiunea Rostov, a declarat N. V. Kiselev, va munci în mod perseverent ca toate colhozurile și sovhozurile din regiune să îndeplinească înainte de termen sarcinile planului cincinal în ceea ce privește ridicarea producției agricole.

N. A. Muhitdinov (organizația de partid uzbecă) a spus că sub conducerea Comitetului Central al P.C.U.S. și cu ajutorul primit din partea marelui popor rus și a celorlalte popoare din U.R.S.S., Republica Uzbekă a obținut o înflorire fără precedent a economiei și culturii sale. Datorită înțeleptei politici naționale leniniste a partidului în anii puterii sovietice, Uzbekistanul s-a transformat dintr-o provincie periferică înapoiată, într-o republică socialistă înaintată cu o industrie multilateral dezvoltată și cu o agricultură colectivă. Una dintre cele mai importante cuceriri ale poporului uzbek este crearea de numeroase cadre de muncitori industriali și a unei intelectualități tehnico-naționale. In Uzbekistan există 192.000 de specialiști cu studii superioare și medii speciale terminate.

Partidul a trasat în fața țării sarcina de a ajunge din urmă și depăși cele mai dezvoltate țări capitaliste în ce privește producția pe cap de locuitor. Poporul uzbek consideră că datoria sa este în primul rînd de a spori producția de bumbac. In îndeplinirea acestei sarcini trebuie să aibă o importanță hotărîtoare dezvoltarea și îmbunătățirea continuă a organizării economiei apelor din această republică, desăvîrșirea în 1958 a mecanizării complexe a cultivării și recoltării bumbacului, ridicarea gospodăriilor codașe la nivelul celor fruntașe, precum și valorificarea uriașelor întinderi de pămînt din stepa foamei care timp de secole au stat nefolosite din pricina lipsei de umiditate. Rezolvarea cu succes a tuturor acestor probleme reprezintă astăzi o sarcină principală a organizațiilor de partid ale republicii.

In încheiere, Muhitdinov a făcut o serie de observații critice la adresa Academiei de Științe a U.R.S.S., Academiei unionale de Științe agricole „V. I. Lenin" și a Ministerului Agriculturii al U.R.S.S., care acordă un ajutor insuficient republicii în domeniul dezvoltării continue a cultivării bumbacului.

★

MOSCOVA 15 (Agerpres). — La ședința din seara zilei de 15 februarie a Congresului al XX-lea al P.C.U.S. care a fost prezidată de tov. N. A. Muhitdinov au continuat discuțiile la rapoartele de activitate ale Comitetului Central al P.C.U.S. și Comisiei Centrale de Revizie a P.C.U.S.

Au luat cuvîntul I. P. Boițov (Organizația de partid Stavropol) D. T. Șepilov, L. I. Brejnev (Organizația de partid din Kazahstan), A. M. Skolnikov (Organizația de partid Voronej).

In cadrul ședinței a luat cuvîntul, întîmpinat călduros de delegații la Congres, Ciu De, membru în Biroul Politic al Partidului Comunist Chinez. El a transmis Congresului un salut frățesc din partea celor 9 milioane de membri ai Partidului Comunist Chinez.

La 16 februarie Congresul al XX-lea își continuă lucrările.

Un țel urmărit: produse elegante și durabile

A devenit un fapt obișnuit ca tinerii să se mîndrească cu succesele obținute de întreprinderea în care lucrează.

Cereți-i unui tînăr sau unei tinere de la întreprinderea „Industria Bumbacului B" din Capitală să vă împărtășească planurile de viitor și veți avea satisfacția să aflați că cea mai mare dorință a lor este să-și lase în urmă sarcinile de plan și mai cu seamă să dea produse de calitate.

Calitatea — iată o problemă pentru tineretul de aici. In jurul ei s-a discutat atît de mult că astăzi se poate spune că a intrat în preocupările majorității muncitorilor.

Mai existau în urmă cu cîteva luni o seamă de deficiențe care periclitau calitatea produselor. Unele dintre ele se datorau necunoașterii temeinice a meseriei, iar altele erau determinate de goana după cantitate. Și într-un caz și într-altul cele mai multe lipsuri erau descoperite îndeosebi la controlul calității. Atunci, tinerele controloare Sonia Popescu, Elena Iancu, Ioana Ene sau altcineva din acest post important de muncă, descoperind defectele respingeau produsele. Ce însemna aceasta pentru întreprindere este ușor de înțeles. Ce îngreuna îndeplinirea sarcinilor de plan, se afecta sarcina de reducere a prețului de cost, iar în ultima instanță muncitorii respectiv pierdeau prima de calitate.

O asemenea situație nu putea să nu preocupe comitetul organizației de bază U.T.M. Trebuie subliniat faptul că în această întreprindere muncesc mulți tineri și că datorită organizării lor în forme specifice de muncă, brigăzi și posturi utemiste de control, au posibilitatea să realizeze în permanență succese deosebite. Ori tocmai în rîndul tinerilor dăinuiau lipsuri care se cereau grabnic lichidate.

Felul cum și-a desfășurat activitatea comitetul organizației de bază U.T.M. demonstrează inițiativă, operativitate, spirit gospodăresc. Antrenarea tineretului în lupta pentru îmbunătățirea calității produselor s-a desfășurat pe mai multe planuri. In primul rînd s-a urmărit instruirea brigăzilor de tineret. Cu toate că utemistul Constantin Păduraru, responsabilul cu resortul producție și calificare în cadrul comitetului, a instruit lunar responsabilii de brigăzi, au existat și cazuri cînd tinerii au fost chemați la sediu. In acest fel s-a procedat cu brigada nr. 9 condusă de utemista Constanța Chircu, cu brigada nr. 7 condusă de utemista Agripina Bîrsan, brigadă ce deține drapelul roșu pe raion și cu tinerii din sala nr. 8. In cadrul acestor consfătuiri, tinerii aveau posibilitatea să cunoască mai bine ultimele deficiențe constatate în privința calității produselor și în vederea lichidării lipsurilor.

In cadrul brigăzilor de tineret a fost dezvoltat spiritul de colaborare și ajutor, explicîndu-se tinerilor că problema eleganței și a calității produselor constituie o sarcină permanentă, general valabilă pentru fiecare.

Pentru a se ajunge la țelul urmărit — fiecare tînăr, un fruntaș al calității — comitetul U.T.M. al cărui secretar este comunista Dincă Elena, a întărit legătura cu conducerea întreprinderii, cu maiștrii și tehnicienii. Este semnificativ faptul că secretarul comitetului U.T.M. este invitat la conducerea întreprinderii atunci cînd se discută probleme ce privesc procesul de producție și că de fiecare dată se cere ajutorul organizației de tineret în legătură cu rezolvarea lor.

Strînsa colaborare cu maiștrii, tehnicienii și muncitorii vîrstnici a ajutat mult pe tineri. S-ar putea da cîteva exemple în acest sens. Tovarășa Dumitra Belniceanu se ocupă în întreprindere cu aplicarea metodelor sovietice cum ar fi nodul lui Bașkirov, Ilicev-Vlasov și cu generalizarea experienței lui Kovaliov. Spre sfîrșitul anului trecut, comitetul U.T.M. a organizat o convorbire între tineri și tovarășa Belniceanu. Din cei 35 de tineri care au participat la convorbire, 30 au trecut să lucreze după metode înaintate. Utemiștii ca Vasilica Topîrdea și Constanța Chircu, sînt azi fruntași, iar Constanța Ilincă deține în întrecerea pe profesii titlul de „cea mai bună țesătoare".

Și maistrul Ion Păun se ocupă intens de calificarea tinerilor. In urma ajutorului și sfaturilor sale utemistul Florea Nedelcu a devenit maistrul unei secții. Acum tovarășul Păun se ocupă de tînărul Constantin Nicu, absolvent al școlii profesionale. Din muncitorul care la venirea în fabrică abia descifra tainele meseriei, el a crescut un bun ajutor de maistru.

Comitetul U.T.M. nu se rezumă numai la sprijinirea tinerilor pe locul de muncă, ci se preocupă și de ridicarea calificării lor profesionale. Tineri mai puțin calificați au fost îndrumați la cursuri de minim tehnic. Comitetul a asigurat participarea la acest curs a unui număr de 52 de tineri. Mulți dintre foștii elevi au devenit fruntași în producție. Grigore Pănescu, fost țesător, a devenit după absolvirea cursului ajutor de maistru. Maria Mihalache, Angela Andronic, Chirichița Motrișan sînt acum țesătoare destoinice. In curînd se va deschide din nou cursul de minim tehnic. Pregătirile sînt în toi, iar comitetul U.T.M. își aduce din plin aportul la ducerea lor la bun sfîrșit.

Așa cum atunci cînd urmărești să realizezi ceva îți încordezi toate forțele, și comitetul U.T.M. a mobilizat toți factorii pentru îmbunătățirea calității produselor.

Cele patru posturi utemiste de control și-au spus din plin cuvîntul. Niță Tudor, Floarea Voicu, Grigore Pănescu, Gheorghe Călugăru, îndrumați îndeaproape au știut să canalizeze activitatea posturilor utemiste pe care le conduc în spre problemele arzătoare.

In majoritatea întreprinderilor există vitrine cu rebuturi — o formă de educare a muncitorilor. Cele mai multe sînt așezate în curtea întreprinderii. Și la „Industria Bumbacului B" există vitrine cu rebuturi numai că ele au fost amenajate la colțul postului utemist de control. La postul utemist de control condus de Niță Tudor se află o asemenea vitrină. In ea au fost de curînd aduse „corpurile delicte" — țevi și canete aruncate pe jos de utemistele Niculina Bădulescu, Floarea Postole și Dumitra Penciu. Tinerii au conturat și cîteva caricaturi, pentru ca în acest fel critica să fie mai ascuțită.

Este limpede că dacă planul cincinal a fost îndeplinit în întreprindere la data de 29 noiembrie 1955, că dacă în luna noiembrie 91,98 la sută din produse au fost de calitate superioară, iar în decembrie procentajul a crescut la 95,54 la sută tinerii nu sînt străini de aceste succese. Ele reprezintă și mîndria utemiștilor Floarea Voicu, Elisabeta Croitoru, Maria Bălăuță și altele care dau peste 96 la sută din produse de calitate superioară.

Noul an a adus tinerilor succese remarcabile. Se poate spune pe drept cuvînt că la „Industria Bumbacului B" e un vast cîmp de luptă. Tinerii înving greutățile pentru că sînt ajutați de comitet, pentru că cei ce le îndrumă activitatea sînt oameni pricepuți, cunoscători ai meseriei și mai cu seamă ai caracterelor și preocupărilor tinerilor. Rezultatul luptei este cel dorit. Nici un tînăr, afară de noii angajați, nu lucrează sub plan, iar planul pînă în ziua de 26 ianuarie, a fost realizat în proporție de 100,92 la sută.

Meritul cel mai mare al organizației U.T.M. este însă acela că nu urmărește numai producția. Comitetul se preocupă să facă viața tinerilor cît mai plăcută. In anul care a trecut a fost organizată o seară de dans model cu concurs de ghicitori și tombolă; din cei 70 de coriști, 58 sînt tineri; 10 tineri fac parte din echipa de teatru, iar dansurile naționale reprezintă „monopolul" tinerilor.

Ar fi însă nejust să se creadă că la această întreprindere nu mai există lipsuri. Dacă mergi în secții afli că mai sînt tineri asemenea Anei Nimigeanu, care încă dau produse de calitate necorespunzătoare. Spre aceștia și-a propus comitetul U. T. M. să-și îndrepte atenția în viitor. In ultimul plan de activitate se prevăd acțiuni importante. Așa, de pildă, pentru a se cunoaște mai îndeaproape frămîntările tinerilor, și în general problemele cele mai deosebite, membrii comitetului au fost repartizați pe secții. In acest fel, ei au posibilitatea să participe la consfătuirile de producție și să contribuie la rezolvarea problemelor ce se ridică. Spre sfîrșitul acestei luni, în cadrul comitetului, utemistul Constantin Păduraru a susținut un referat în legătură cu contribuția tineretului la îmbunătățirea calității produselor. S-a mai propus comitetului să continue instruirea periodică a brigăzilor și a posturilor utemiste de control și să ajute pe tineri în aplicarea metodelor înaintate de lucru.

Congresul al II-lea al partidului a subliniat faptul că în întreprinderile din sectorul industriei ușoare există serioase lipsuri în privința calității produselor. Comitetul U.T.M. va desfășura pe viitor o activitate mai susținută în vederea mobilizării tineretului la îndeplinirea sarcinilor de îmbunătățire a calității produselor, de reducere a prețului lor de cost.

LIDIA POPESCU

„Scînteia tineretului"
Pag. 6-a 16 februarie 1956

ACTUALITATEA pe scurt

● La 17 februarie se împlinesc 100 de ani de la moartea marelui scriitor german Heinrich Heine.

Din inițiativa Consiliului Mondial al Păcii în lumea întreagă vor avea loc manifestări consacrate celui care a fost „spadă și flacără — după cum spune despre el însuși Heine — brav soldat în războiul de eliberare a omenirii".

Cu prilejul centenarului morții scriitorului german, editurile noastre au în pregătire tipărirea unor volume din lirica și proza lui.

In prezent în țara noastră au loc manifestări prilejuite de comemorarea lui Heinrich Heine. La Casa Scriitorului „M. Sadoveanu", la Casa Ziariștilor, la Biblioteca I.R.R.C.S., scriitori și profesori au evocat în cursul acestei săptămîni viața și opera scriitorului.

De asemenea posturile noastre de radio au transmis prezentări ale cărților lui Heinrich Heine. In cadrul emisiunilor muzicale au putut fi deseori ascultate liduri de Schumann, Balakirev și alți compozitori pe versuri de Heine.

● La mijlocul lunii martie se va deschide la București, sub auspiciile Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea, o expoziție de artă plastică indiană.

Expoziția va cuprinde un mare număr de lucrări de picturi, miniaturi, sculpturi, lucrări în bronz, aparținînd diverselor școli de pictură și sculptură din India.

(Agerpres)

ANUNȚ

Expoziția permanentă „Eroicele lupte ale muncitorilor ceferiști", din calea Griviței nr. 193 B, este deschisă zilnic în afară de luni, între orele 9—14, 15—20.

Pentru vizitarea în grup a expoziției, adresați-vă la telefon nr. 6.41.20 interior 4.050.

Știri sportive

● La Tg. Mureș a avut loc aseară întîlnirea de baschet dintre echipa iugoslavă Proleter și selecționata orașului.

La capătul unei dispute dîrze baschetbaliștii iugoslavi au terminat învingători cu scorul de 76—67.

● Astăzi va avea loc la Budapesta în sala „Sportcsarnok" întîlnirea internațională de tenis de masă dintre echipele reprezentative masculine ale R.P.R. și R.P. Ungare. Evoluția jucătorilor romîni este așteptată cu interes de publicul sportiv maghiar. Echipa selecționată a țării noastre a sosit la Budapesta fiind întîmpinată de reprezentanți ai Comitetului pentru cultură fizică și sport al R.P. Ungare. Lotul echipei noastre este alcătuit din campionul țării Toma Reiter, Matei Gantner, Mircea Popescu, Tiberiu Harasztosi și tînărul Otto Bottner. Meciul dintre cele două selecționate se va desfășura în formații de cîte 4 jucători.

In vederea acestei intîlniri echipa maghiară a selecționat un lot din care fac parte și cunoscuții jucători Sido, Gyetvai și Foeldi.

In zilele următoare sportivii romîni vor participa la campionatele internaționale ale R. P. Ungare.

(Agerpres)

Ecoul internațional al Raportului prezentat Congresului al XX-lea al P. C. U. S.

PEKIN 15 (Agerpres).—China Nouă transmite: Ziarele „Jenminjibao", „Guanminjibao", „Gunjenjibao" și „Beițzinjibao", care apar la Pekin, au publicat pe prima pagină și sub titluri mari știrile care anunță deschiderea Congresului al 20-lea al P.C.U.S.

Știrile anunțînd deschiderea Congresului al 20-lea al P.C.U.S. au fost transmise în repetate rînduri de postul de radio Pekin precum și de posturile de radio ale altor orașe din China.

☆

DELHI 15 (Agerpres).—TASS transmite: Știrile consacrate raportului de activitate al Comitetului Central al P.C.U.S. prezentat la Congresul al 20-lea al partidului de către N. S. Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., ocupă locul principal în presa indiană. Ziarele publică expunerea raportului la loc de frunte, în primele pagini și sub titluri mari. Mai multe ziare publică fotografia tovarășului N. S. Hrușciov.

„Uniunea Sovietică este gata să înceteze experiențele cu bomba cu hidrogen. Increderea în coexistența pașnică. Relațiile cu S.U.A. pe baza celor cinci principii de coexistență. Raportul prezentat de Hrușciov la Congresul partidului" — acestea sînt titlurile sub care ziarul „Hindustan Times" publică știrile în legătură cu deschiderea congresului și raportul lui N. S. Hrușciov. Titluri similare au publicat ziarele „Statesman", „Hindustan Standard", „Indian Express".

★

OTTAWA 15 (Agerpres). — TASS transmite: Ziarele canadiene au anunțat în primele pagini deschiderea Congresului al 20-lea al P.C.U.S.

Presa reproduce principalele părți din raportul lui N. S. Hrușciov, acordînd o deosebită atenție declarațiilor asupra politicii externe a Uniunii Sovietice cuprinse în raport.

★

SOFIA 15 (Agerpres). — A.T.B. Congresul al 20-lea al P.C.U.S. se află în centrul atenției presei bulgare. Toate ziarele au publicat în prima pagină știri amănunțite privind deschiderea Congresului. Ziarul „Otecestven front" a publicat o scurtă expunere a raportului de activitate al C.C. al P.C.U.S. prezentat de N. S. Hrușciov.

U.R.S.S.—sprijinitoare a independenței țărilor Orientului Mijlociu și Apropiat

DAMASC 15 (Agerpres). — Recenta Declarație a Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S. cu privire la măsurile anglo-americane în Orientul Apropiat și Mijlociu a fost primită cu o vie satisfacție în țările arabe.

Referindu-se la unul din aspectele cele mai importante ale declarației sovietice și anume acela că ea are în vedere înlăturarea primejdiei de război în Orientul Apropiat și Mijlociu, senatorul Faris El Khury, membru al delegației siriene la O.N.U., a menționat că declarația sovietică „a redus amenințarea unui război apropiat între Israel și țările arabe".

Intreaga presă libaneză a salutat de asemenea cu satisfacție publicarea declarației sovietice cu privire la Orientul Mijlociu. Chiar ziarul de dreapta „El Hadafiof", care apare la Beirut și care reprezintă îndeobște interesele cercurilor pro-occidentale, scrie: „Occidentul culege acum ceea ce a semănat".

PARIS 15. — Corespondentul Agerpres transmite:

In comentariile lor ziarele franceze subliniază că publicarea Declarației Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S. referitoare la măsurile anglo-americane privind Orientul Apropiat și Mijlociu impune puterilor occidentale o reconsiderare cît se poate de serioasă a politicii lor în această regiune.

„Franc-Tireur", care subliniază **lipsa de popularitate a politicii occidentale în regiunea Orientului** Mijlociu, scrie că evoluția evenimentelor internaționale a arătat că „este cu neputință de rezolvat vreo problemă internațională și de asigurat pacea în **vreo regiune a lumii fără un acord la care să participe Uniunea Sovietică, alături de puterile occidentale"**.

NOTE EXTERNE

DUPĂ 11 ANI

N-au trecut decît vreo trei săptămîni de cînd s-a început turnarea filmului și, într-o dimineață, doi actori — deținătorii rolurilor principale — nu s-au mai prezentat la lucru. Reprezentanții „Asociației japoneze pentru interzicerea armei atomice", care pornise cu trudă la realizarea acestui film, erau în culmea îngrijorării. Filmul era doar atît de așteptat; el trebuia să ofere lumii imaginea urmărilor groaznice cauzate de efectele bombei atomice căzută la Hiroșima.

Se petrec uneori în viața actorilor coincidențe uimitoare: viața însăși se împletește cu rolul jucat. Așa s-a întîmplat și cu cei doi artiști absenți de la filmare — Yoshito Kiyomi și Niyoshi Tekeguchi. Cînd colegii lor s-au dus la ei acasă să afle ce s-a întîmplat, i-au găsit în agonie.

...Și Kiyomi și Tekeguchi cu 11 ani în urmă locuiseră la Hiroșima. Explozia bombei atomice nu i-a ucis pe loc, dar a continuat lent să le distrugă sănătatea. Cei doi actori erau în criza finală. Filmul nu l-au mai terminat. Curînd au murit.

...Și filmul lor se numea „Este bine să trăiești".

„INGRIJORARE..."

Ziarul „New York Herald Tribune" este îngrijorat. De curînd, o comisie senatorială a ajuns la concluzia că în raport cu populația, S.U.A. are mai mulți consumatori de stupefiante de cît orice țară din lume.

Potrivit ziarului, 50 la sută din delictele săvîrșite în America sînt comise de acei oameni care consumă diversele narcotice. In general, arată ziarul, consumul stupefiantelor s-a triplat după cel de al doilea război mondial.

Ingrijorarea ziarului ni se pare normală, ca și afirmația sa că „efectele toxicomaniei sînt îngrijorătoare".

La prima impresie surprinde însă faptul că în gazetă nu se vorbește nimic despre cauzele consumului de stupefiante. Și una din cauze este foarte apropiată ziarului: răspîndirea în tiraje enorme a comicsurilor care proslăvesc toate viciile posibile, crimele, ororile.

Despre ele însă, nici un cuvînt. De ce? E simplu: Proprietarii lui „New York Herald Tribune" nu sînt străini de colosalele venituri aduse de acest stupefiant care se injectează zi de zi zecilor de milioane de cititori, sub forma comicsurilor.

D. L.

„Epurări" în Spania

MADRID 15 (Agerpres). — După cum relatează agenția United Press, din Madrid se anunță că în Spania vor avea loc „epurări" în rîndul intelectualilor suspectați de „concepții progresiste". Se crede că sînt vizați în special corpul didactic, scriitorii și artiștii.

Anumite cercuri bine informate din Spania au declarat că guvernul franchist a hotărît luarea acestor măsuri împotriva intelectualilor progresiști în urma marilor manifestații studențești care au avut loc la Madrid și în alte orașe.

Comentînd situația din Spania, ziarul englez „Times" scria la 13 februarie că „viitorul regimului este nesigur... Tulburările și luptele politice recente de la universitatea din Madrid, precum și măsurile drastice pe care guvernul a găsit de cuviință să le ia în consecință, dovedesc încă o serioasă sursă de slăbiciune".

Noul corp didactic...

Ca urmare a marilor manifestații anti-franchiste desfășurate la universitatea din Madrid, guvernul Franco a început „epurarea" corpului didactic.

Desen de NICOLAESCU NIC.

Sosirea la Belgrad a delegației C. C. S. din R. P. R.

BELGRAD 15 (Agerpres). — Corespondență specială:

Azi la prînz a sosit la Belgrad, delegația Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R. în frunte cu Gheorghe Apostol, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R., președintele C.C.S. din R.P.R. — conducătorul delegației.

Vizita are loc ca urmare a dorinței reciproce de a întări și dezvolta legăturile clasei muncitoare, ale sindicatelor, ale popoarelor celor două țări, care luptă pentru construirea socialismului și apărarea păcii.

Pe peronul gării din Belgrad delegația sindicatelor din R.P.R. a fost primită de tovarășii: Djuro Salaj, președintele Consiliului Central al Sindicatelor din Iugoslavia, Iovan Popovici, secretar al C.C.S. din R.P.F. Iugoslavia, Marian Vivota, membru în secretariatul C.C.S. din R.P.F. Iugoslavia, Milivoje Uroșevici, președintele C.C. al sindicatului lucrătorilor din învățămînt, și Milan Pudja, membri ai prezidiului C.C.S. din R.P.F. Iugoslavia.

Bucurîndu-se de revedere, Djuro Salaj și Gheorghe Apostol s-au îmbrățișat și s-au întreținut prietenește. Delegației i-au fost oferite flori.

După amiază, delegația sindicatelor din R.P.R. a fost primită de conducerea sindicatelor din R.P.F. Iugoslavia.

Tratativele franco-marocane de la Paris

PARIS 15 (Agerpres). — Agenția France Presse anunță că la 15 februarie încep la Paris tratative între guvernul Franței și reprezentanții Marocului cu privire la relațiile existente între cele două țări. In acest scop la 13 februarie în capitala Franței au sosit sultanul Marocului, Mohammed Ben Yussef, și primul ministru marocan, Si Bekkai.

Reprezentanții Marocului cer abrogarea tratatului de protectorat al Franței asupra Marocului din anul 1912, protectorat care a redus Marocul la rolul de colonie a Franței.

In prezent, guvernul francez încearcă să soluționeze problema marocană dar, așa cum precizează agenția France Presse, el „dorește ca abrogarea regimului de protectorat să nu intervină înainte de stabilirea interdependenței franco-marocane".

U. Kekkonen ales președinte al Finlandei

HELSINKI 15 (Agerpres). — Agenția France Presse relatează că, la 15 februarie, Urho Kekkonen, (partidul agrarian) actualul prim ministru al Finlandei, a fost ales președinte al Republicii Finlandeze. Noul președinte a fost ales după trei tururi de scrutin, obținînd voturile a 151 din cei 300 de electori.

Au candidat de asemenea la președinție E. Kilpi, din partea Uniunii democrate a poporului finlandez, K. A. Fagerholm — din partea partidului social-democrat, S. Tuomioi — din partea partidului de coaliție, R. Terngren — din partea partidului popular suedez și E. Rudman — din partea partidului popular din Finlanda.

În 24 ore

PEKIN. — La 15 februarie premierul Ciu En-lai l-a primit pe prințul Norodom Sianuk, primul ministru al regatului Cambodgiei care vizitează R.P. Chineză.

PARIS. — La 15 februarie s-a anunțat la Paris numirea lui Paul Ramadier (socialist) în postul de ministru al Economiei și Finanțelor în locul lui Robert Lacoste care, după cum se știe, a fost numit recent ministru rezident în Algeria.

PARIS. — Criticul de artă al ziarului francez „Le Monde" consacră un articol expoziției de cusături și ceramică romînească deschisă la Paris.

RIO DE JANEIRO. — Agenția United Press relatează că 12 lideri ai sindicatului marinarilor brazilieni au cerut guvernului să stabilească relații normale cu Uniunea Sovietică. Răspunzînd acestei cereri, șeful departamentului comerțului din Ministerul Afacerilor Externe al Braziliei a declarat că problema extinderii relațiilor comerciale sovieto-braziliene este în prezent în curs de examinare și că au rămas nerezolvate numai cîteva detalii cu caracter tehnic.

Spectacolele de azi

Cinematografe

Patria, V. Alecsandri, Infrățirea între popoare, Elena Pavel, 1 Mai, Libertății: Vagabondul (seria I); **Magheru**: Cartierul Viborg; **Filimon Sîrbu, I. C. Frimu, Al. Popov**: Tata, mama, bona... și eu; **Republica, București, Gh. Doja, 8 Martie**: Ali Baba și cei 40 de hoți; completare: N. Grigorescu; **Maxim Gorki**: Pagini din lupta partidului și Pămîntul va înflori; **Central, Popular**: Rio Escondido; **Victoria**: Tăunul; **Lumina**: Insula fără nume; **Timpuri Noi**: Festivalul Tineretului de la Varșovia; Vînătorii de tigri; **Tineretului**: Dragostea celei iubite; **Grivița**: Spectacol de varietăți; **Vasile Roaită**: Tinerețe zbuciumată.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10. Secția scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".

STAS — 3452 — 52